

Giới thiệu Khuynh Thế Đích Nữ

Truyện Khuynh Thế Đích Nữ, chuyện nói về một nàng tên là Tô Khanh Lạc, một đích nữ xinh đẹp, tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy.

Tuy là đích nữ nhưng lại không được cưng chiều trong phủ Thị Lang, lúc sắc chất mới biết được người mà mình yêu chẳng qua là vì quyền lợi, cùng cố địa vị nên mới đến bên nàng. Trùng sinh lại một đời khác, nàng quyết tâm sẽ không còn là Nhị tiểu thư yếu đuối nhu nhược kia nữa.

Dùng trí để đấu với di nương và thứ tỷ, đây mới đúng là cuộc sống mà nàng mong muốn, được sống thật với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: BIẾT ĐƯỢC SỰ THẬT

Tô Khanh Lạc xoa bụng, trong mắt là một mảnh dịu dàng. Mấy ngày gần đây khẩu vị bắt đầu không được tốt, càng thích ngủ hơn, hôm nay mới đại phu đến khám mới biết được là chính mình có thai. Nếu như Thanh Thiên biết được sẽ vô cùng vui vẻ đây!

Nghĩ đến phu quân của mình, Hai mắt của Tô Khanh Lạc liền dấy lên một tầng cảm xúc phức tạp, mắt mát, kỳ vọng, hay là ngỡ ngàng. Sau khi gả cho Triệu Thanh Thiên, Triệu Thanh Thiên đối với mình cũng không có lạnh nhạt như vậy, nhưng mà thời gian gần đây, thế nhưng Triệu Thanh Thiên lại chưa một lần nào đi vào trong viện của nàng.

Có lẽ là do chàng bận rộn thôi, Tô Khanh Lạc chỉ có thể an ủi bản thân như vậy. Đang cúi đầu suy nghĩ, thì một trận tiếng cười đùa truyền đến, thật sự là chưa thấy người đã nghe thấy tiếng rồi.

Cùng với tiếng cười truyền đến thì đi vào là một đôi giày thêu màu hồng nhạt, tiếp đó chính là một bộ váy dài màu hồng nhạt như là hoa đào đang nở rộ. Giáp y (Áo lót hai tầng gọi là giáp y hay là áo kép) cùng màu với váy dài. Nhìn tiếp lên trên một chút nữa, đôi môi đỏ thắm nhếch lên thành dáng vẻ vui cười thích thú, mắt hạnh hàm chứa ý cười, chỉ là ý cười đó lại không đến được trong mắt. Một đầu tóc đen như mây được búi lên, đúng lúc để lộ ra dung mạo quyến rũ, chính xác là một mỹ nhân kiều mị. Cùng với sự quyến rũ đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy vị mỹ nhân này rất là dịu dàng.

"Muội muội!" Trong giọng nói của Tô Khê Nguyệt có chút vui sướng, ở sâu trong đôi mắt lại có pha lẫn một chút mùi vị đắc ý khó hiểu: "Tỷ nghe nói muội đang có thai!"

Tô Khanh Lạc nghe vậy có hơi ngượng ngùng, cũng không có nghĩ là từ đâu mà Tô Khê Nguyệt biết được chuyện mình có thai. Kéo Tô Khê Nguyệt ngồi xuống: "Đúng vậy, lúc đầu muội còn tưởng là mình bị bệnh đó."

"Muội muội thật may mắn nha, nếu như Hầu gia mà biết được chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ đó!" Giọng nói của Tô Khê Nguyệt nhấm vào một tảng quý dị. Tô Khanh Lạc nghĩ đến sinh mạng nhỏ ở trong bụng, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, nên không có chú ý đến Tô Khê Nguyệt có chút bất thường.

Hai tỷ muội ngồi hàn huyên một lúc, Tô Khê Nguyệt liền quay trở về viện nhỏ tạm thời của nàng.

Nhìn bóng lưng của Tô Khê Nguyệt rời đi, Tô Khanh Lạc liền ngẩn ngơ một lúc. Thanh Nhiên có lẽ vẫn còn quan tâm đến chính mình mà, nếu mà không quan tâm, thì trong phủ cũng sẽ không thể nào không có thị thiếp được, lại càng không cần phải sợ nàng một mình ở trong phủ cô đơn mà đón tỷ tỷ vào trong phủ để làm bạn với mình. Nghĩ đến đây, khóe mắt của Tô Khanh Lạc đã hàm chứa ý cười.

Thời gian thấm thoát đã trôi qua nhanh, trong chớp mắt đã qua nửa tháng. Tô Khanh Lạc đứng ở trước cửa sổ, gương mặt trang điểm xinh đẹp cũng không giấu được sự mất mát ở trong đáy mắt. Phụng mầu vốn dĩ là vô cùng mị hoặc lúc này thế nhưng lại âm ảm không chút ánh sáng. Nàng vốn định là bản thân sẽ tự nói cho Thanh Nhiên biết chuyện mình có thai, muốn cho chàng một kinh hi, thế nhưng chờ mấy ngày, Triệu Thanh Nhiên vẫn như cũ không có đến viện của nàng, muốn tìm cũng tìm không thấy bóng dáng đâu. Mấy ngày trước đây nàng sai người đi nói cho người hầu bên cạnh của Triệu Thanh Nhiên, để cho hắn truyền lại với chàng chuyện mình đã có thai, nhưng mà, vẫn như cũ không thấy Triệu Thanh Nhiên trả lời.

Trong phụng mầu dấy lên một tầng nghi hoặc, Tô Khanh Lạc để lá thư trong tay xuống, khó hiểu mà nhìn Tô Khê Nguyệt.

"Muội muội, tỷ tỷ đến đưa cơm cho muội đây!" Tô Khê Nguyệt cười quý dị, âm thanh rất ngoan lệ.

"Tỷ tỷ, tỷ làm sao lại....." Tô Khanh Lạc đột nhiên cảm thấy lo lắng, tại sao hôm nay Nguyệt Nhi tỷ tỷ giống như biến thành một người khác vậy.

"Ha ha, muội muội tốt của tỷ, tỷ tỷ làm sao? Tỷ tỷ đến đưa cơm cho muội nha." Giọng điệu của Tô Khê Nguyệt khôi phục lại dịu dàng giống như lúc thường, nhưng mà, cũng ngừng lại một lúc, thanh âm lập tức trở nên ngoan lệ: "Tỷ tỷ đến là để đưa cho muội bữa cơm cuối cùng!"

Tô Khanh Lạc đột nhiên cả kinh, trong phụng mầu tràn đầy khó tin.

Tô Khanh Nguyệt hài lòng khi nhìn thấy phản ứng lúc này của Tô Khanh Lạc, cười quyền rũ mà nói: "Muội muội không phải là còn ở đây chờ lão gia đến thăm muội và nghiệt chủng trong bụng của muội chứ!"

"Tỷ làm sao có thể nói đùa nhỏ trong bụng muội như vậy, nó là cốt nhục của muội với Thanh Nhiên, sao có thể kêu là nghiệt chủng chứ." Tô Khanh Lạc phần nộ nói, nàng thật sự không hiểu được người tỷ tỷ thường ngày luôn dịu dàng với mình như vậy làm sao bây giờ lại có dáng vẻ này.

"Ha ha, nực cười, cốt nhục của Thanh Nhiên, muội muội, muội sai rồi, trong bụng của tỷ mới là cốt nhục của Thanh Nhiên, về phần nghiệt chủng trong bụng của muội, tối nay sẽ cùng với muội biến mất trên cõi đời này!" Tô Khê Nguyệt nhẹ nhàng sửa lại trăm Phi Thúy trên đầu một chút, đắc ý nhìn dáng vẻ sa sút của Tô Khanh Lạc lúc này.

Nghe Tô Khê Nguyệt nói, Tô Khanh Lạc sớm đã bị dọa đến khiếp sợ cứng ngắc đứng tại chỗ, đứa nhỏ trong bụng của Tô Khê Nguyệt? Tỷ tỷ còn chưa có xuất giá mà! Thì ra.....Tô Khanh Lạc đã hiểu được ân ý trong lời nói của Tô Khê Nguyệt rồi, nhưng vẫn không muốn tin.

Tô Khê Nguyệt không chút nào quan tâm nàng đang thống khổ lại giáng thêm một kích nữa: "Muội muội chắc là còn chưa biết đi, chẳng bao lâu nữa tỷ tỷ chính là phu nhân của Triệu Bá Hầu (*) rồi đó, đáng tiếc, ngày đại hôn của tỷ tỷ e rằng muội muội không thể đến chúc mừng."

(*):Các quan ngày xưa thường được phong chức, tước, phẩm, hàm.

Tước vị có 2 loại : có phong địa và không có phong địa

Loại không có phong địa :

Năm tước chính : công, hầu, bá, tử, nam

Mỗi tước có 3 đẳng. Thường tước tử, nam chỉ phong đẳng. Ví dụ : nhất đẳng tử tước, tam đẳng nam tước, ...

Các tước công, hầu, bá thêm vinh danh, gồm các loại :

- 4 chữ : tam đẳng (thấp nhất). Ví dụ : Chiêu Huân Tĩnh Công.

- 3 chữ : nhị đẳng. Ví dụ : Trung Dũng Bá

- 2 chữ : nhất đẳng. Ví dụ : Dụ Công

Trên là tước Vương, cũng gồm vương 4 chữ, vương 3 chữ và vương 2 chữ.

Dưới là các tước : văn kị úy, kị đồ úy, tư lệ hiệu úy, ...

Loại có phong địa : tên đất phong + tước.

Không kể số chữ, đất phong càng lớn thì tước càng cao. Đương nhiên tước Vương lớn hơn tước Hầu.

Ví dụ : Trung Sơn Vương, Ngụy Vương, Hán Vương, Hoài Âm Hầu, ...

Thường tước vương phong nước (tiểu quốc, như : Ngụy, Hán, Tề, Sở, Trung Sơn, ...) gọi là phiên vương.

Tước hầu phong huyện. Một số được phong tới phủ (gồm khoảng chục huyện)

Tước bá phong đình (1 cấp tương đương thôn, hương trấn)

Phẩm thì gồm chín phẩm (cửu phẩm), 18 ngạch (chính, tòng)

Hàm, vinh hàm :

Cao nhất là Tam Công (Thái sư, thái phó, thái bảo), rồi đến Tam Thiếu (Thiếu Sư, Thiếu phó, Thiếu Bảo). Dưới nữa gắn thêm chữ Thái Tử (Thái Tử Thái sư, Thái Tử Thái Bảo, ...)

Những người là huân thần hay có nhiều công tích sẽ được thêm vinh hàm, ví dụ : Kiểm hiệu Thái Sư.

Hai ban văn võ có các hàm khanh và tướng.

- Văn quan : khanh, thiếu khanh, đại phu, ...

Ví dụ : Quang Lộc Tự Khanh, Đại Lý Tự Khanh, Đại Lý Tự Thiếu khanh, Quang lộc Đại phu, ...

- Võ quan : thượng tướng quân, đại tướng quân, tướng quân.

Các vinh hàm kèm theo : Uy Vũ Thượng tướng quân, Phiêu Kỵ đại tướng Quân, Chiêu Thảo tướng quân, ...

Tô Khanh Lạc kiểm chế sự thống khổ ở trong lòng xuống: "Không thể nào, nếu như muội chết đi phụ thân sao có thể để tỷ gả cho chàng chứ!"

"Sợ là muội muội lại sai rồi, bây giờ phủ Tàn quốc công đã bị suy sụp rồi, phụ thân chỉ có thể dựa vào phủ Triệu Bá Hầu, muội chết, hiển nhiên là phụ thân sẽ gả tỷ cho Hầu gia như vậy thì mới có thể tiếp tục dựa vào phủ Triệu Bá Hầu chứ, muội muội cho rằng phụ thân sẽ không vui sao?" Tô Khê Nguyệt không mấy may che dấu sự trào phúng ở trong đáy mắt. Tô Khanh Lạc này chỉ là một nữ nhân biết làm một chút thơ ca thi họa, căn bản không phải đối thủ của mình, đến bây giờ còn ngây thơ mà cho rằng phụ thân sẽ ở lợi ích trước mắt mà còn để ý đến thân tình của phụ thân và nữ nhi chứ.

Khi Tô Khanh Lạc nghe đến phủ Tàn quốc công thì đã hoàn toàn ngây dại, phủ Tàn quốc công làm sao có thể suy sụp chứ, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu (ông ngoại và bà ngoại) bây giờ thế nào rồi.... Mọi suy nghĩ nổi lên ở trong lòng, hoàn toàn không thể nào tiếp nhận sự thật này.

Tô Khê Nguyệt cười khinh thường, cuối cùng nói ra sự thật khiến cho Tô Khanh Lạc hoàn toàn suy sụp: "Muốn biết nhà ngoại tổ phụ của muội làm sao lại ngã xuống không? Đó là do Hầu Gia và Tam Hoàng Tử lên kế hoạch, chỉ trách ngoại tổ phụ của muội cứng đầu, không chịu đứng chung một phe với Tam Hoàng Tử. Trước đây Hầu gia lấy muội cũng chỉ là nhìn trúng thế lực nhà ngoại tổ phụ của muội thôi, bây giờ Hầu gia đã nhờ vào sự giúp đỡ của phủ Tàn Quốc Công mà giành được vị trí Triệu Bá Hầu, hơn nữa còn có Tam Hoàng Tử làm chỗ dựa, còn cần đến muội nữa sao?" Nhìn thấy bộ dạng của Tô Khanh Lạc cực kỳ thống khổ chán nản, Tô Khê Nguyệt lại nói tiếp: "Bây giờ muội muội rất đau lòng sao? Tỷ tỷ không ngại để cho muội đau lòng hơn một chút nữa, trước kia mẫu thân của muội chết cũng là đau lòng giống như muội đây! Chỉ trách là muội và mẫu thân muội giống nhau, luôn nghĩ là tất cả mọi người đều sẽ thật lòng đối với các người. Mẫu thân muội đoạt đi vị trí chính thất của mẫu thân tỷ, còn muội thì đoạt lấy vị trí đích nữ của tỷ, tỷ với mẫu thân tỷ có thể không hận sao!"

Tô Khanh Lạc đã hoàn toàn suy sụp, dường như không nghe thấy Tô Khê Nguyệt dặn bảo người hầu ở bên cạnh ép nàng uống hết rượu độc, đến khi sắp chết, nàng mới chú ý tới người vừa mới ép mình uống hết rượu độc là — Thanh Hà — nha hoàn mà tỷ tỷ đưa cho mình.....

Một màn lúc nàng còn sống chớp mắt đã hiện ra, cuối cùng phượng mẫu nhắm lại, nếu như có kiếp sau, nàng nhất định sẽ không bao giờ phạm sai lầm mà xem cặn bã trở thành người tốt, nàng sẽ làm cho những người đã hại nàng phải nhận được trừng phạt đích đáng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: TRÙNG SINH TRỞ VỀ

Người ở trên giường lông mi khẽ run, khẽ cử động ngón tay, chậm rãi mở mắt ra. Màn vải màu xanh biển rơi vào tầm mắt, Tô Khanh Lạc nghi hoặc nhìn một vòng hoàn cảnh xung quanh, đây không phải là khuê phòng của mình ở trong Tô phủ sao? Đột nhiên có chút nhức đầu, Tô Khanh Lạc xoa trán, nhớ đến một màn trước khi chết, trong lòng nhất thời nổi lên một trận thống khổ.

Không phải là mình đã chết rồi sao? Bây giờ là đang nằm mơ sao? Tô Khanh Lạc vô cùng nghi ngờ, giãy dụa muốn ngồi dậy. Không cẩn thận đụng phải nha hoàn đang nằm ở bên giường.

Cần Nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Tô Khanh Lạc đang ngồi ở trên giường, lập tức trở nên tỉnh táo: "Tiểu thư, người tỉnh rồi!" Cần Nhi vui mừng quay ra bên ngoài hét to lên: "Trần ma ma, tiểu thư tỉnh rồi!"

Trần ma ma ở bên ngoài vừa nghe xong lập tức chạy vào trong phòng, nhìn thấy Tô Khanh Lạc đứng là ngồi ở trên giường, cười vui vẻ: "Tiểu thư còn chỗ nào khó chịu không? Ba ngày nay tiểu thư ngã bệnh thật sự là làm sao lão nô và Cần Nhi lo lắng muốn chết !"

Nghe thấy lời nói quan tâm này, hai mắt của Tô Khanh Lạc sớm đã dâng lên một tầng nước mắt. Nhìn thấy khuôn mặt của Trần ma ma chưa già và khuôn mặt có một chút trẻ con của Cần Nhi, nàng đoán, có lẽ thật sự ứng nghiệm với lời thề trước khi chết của chính mình, ông trời đã cho nàng sống lại! Lúc này nhìn Trần ma ma và Cần Nhi đang quan tâm mình, trong lòng ngược lại vô cùng cảm động với việc cho là đã mất đi rồi vậy mà gặp lại được thì vui mừng hơn.

Trần ma ma là ma ma hồi môn của mẫu thân, Cần Nhi cũng là mẫu thân lưu lại cho mình. Kiếp trước Trần ma ma bởi vì làm ra một sai sót nhỏ nên bị Nhị di nương lấy lý do là tuổi già sức yếu để đuổi ra khỏi phủ, mà Cần Nhi thì lại tự dung mất tích không thấy quay trở về. Nghĩ đến đời trước khi Cần Nhi mất tích thì mắt của Nhị di nương và Tô Khê Nguyệt lóe lên ánh sáng, chắc chắn Cần Nhi cũng bị giết hại rồi!

Hai người Trần ma ma và Cần Nhi nhìn thấy khóe mắt của Tô Khanh Lạc có nước mắt, liền vội vàng đi lên trước nói: "Tiểu thư làm sao vậy, khó chịu sao? Mau nói cho lão nô chỗ nào khó chịu vậy, lão nô đi mời đại phu đến xem cho tiểu thư."

Tô Khanh Lạc ngăn Trần ma ma đang muốn đi ra ngoài mời đại phu lại, lau nước mắt ở khóe mắt một chút, nín khóc nín cười nói: "Trần ma ma không cần phải đi mời đại phu, ta chỉ là mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy sẽ không còn gặp lại người và Cần Nhi nữa, bây giờ cuối cùng cũng gặp lại, vui vẻ nên khóc."

Trần ma ma và Cần Nhi vừa nghe, cười nói: "Tiểu thư không nên suy nghĩ bậy bạ, nô tỳ sẽ luôn ở bên chăm sóc tiểu thư mà, làm sao lại không còn gặp được nữa chứ. Bây giờ tiểu thư tỉnh dậy là tốt rồi, đừng nghĩ đến giấc mơ không vui kia nữa." Tô Khanh Lạc trong lòng ấm áp, kiếp trước đều do nàng quá ngây thơ, làm hại Trần ma ma và Cần Nhi rơi vào kết cục bi thảm như vậy, cuối cùng vẫn không thể gặp lại được.

Lau nước mắt ở khóe mắt một chút, Tô Khanh Lạc đứng dậy đi xuống giường, Cẩn Nhi thấy vậy vội vàng đi lên đỡ. Ngồi ở trước gương đồng, nhìn khuôn mặt trẻ con trong gương, da trắng nõn nà, lông mày viền son (*), hai mắt sáng như sao, mũi cao, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng không cần thoa son cũng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay còn chưa có phát triển mà đã vô cùng xinh đẹp. Nghĩ đến lần hôn mê ba ngày ba đêm này là do bị rơi xuống nước, kiếp trước cũng từng trải qua một lần rơi xuống nước như vậy, chắc hẳn bây giờ mình sống lại ở lúc mình mười ba tuổi.

(*) Lông mày viền son là lông mày dài rậm, tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc của lông mày hơi nhạt, thanh thoát.

Nhớ lại kiếp trước mình cũng bị rơi xuống nước, bên trong phượng mâu chợt nổi lên hàn ý, chắc hẳn lần rơi xuống nước này cũng không chỉ là vì lý do không cẩn thận đi!

Tô Khê Nguyệt — nghĩ đến cái tên này, trong mắt của Tô Khanh Lạc lại lộ ra đau đớn, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bị hàn ý thay thế, Tô Khanh Lạc ta sẽ không bỏ qua cho các người!

Cẩn Nhi ở bên cạnh mặc dù không có để ý đến trong mắt của Tô Khanh Lạc chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, nhưng là cảm nhận được hàn ý đang phát ra ở trên người của nàng, tiểu thư như thế là làm sao vậy?

Cẩn Nhi còn chưa kịp suy nghĩ, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của tiểu nha hoàn ở trong viện: "Đại tiểu thư bình an!" Tiếp đó Tô Khê Nguyệt liền đi vào. Tô Khanh Lạc kiềm chế hận ý đang dâng lên ở trong lòng xuống, nhỏ đến mức không thể nào nhận ra được nhũ mây lại một chút, liếc mắt nhìn Tô Khê Nguyệt một chút. Người trước mặt vẫn vô cùng quyền rũ như trước đây, hạnh mâu giống như hồ nước mùa xuân, dịu dàng giống như muốn hòa tan người vậy. Nhìn thấy tỷ tỷ ở trước mặt vẫn luôn đối xử dịu dàng giống như ở kiếp trước, Tô Khanh Lạc kiềm chế hận ý ở trong phượng mâu xuống, đi đến phía trước, thân thiết lôi kéo hai tay của Tô Khê Nguyệt: "Sao tỷ tỷ lại tới đây vậy?"

Đứng ở một bên hầu hạ trong mắt của Cẩn Nhi nổi lên một tầng bất đắc dĩ. Bây giờ thái độ của Nhị di nương giống như là nữ chủ nhân trong phủ, đại tiểu thư thì càng ngày càng thoải mái hơn, thậm chí nếu như so với đích nữ là tiểu thư thì đại tiểu thư càng giống đích nữ hơn, hai người đó luôn có hành vi vô lễ đối với tiểu thư, hết lần này tới lần khác tiểu thư lại thân thiết với hai người bọn họ như vậy, không nhìn ra được bộ mặt thật của hai mẹ con bọn họ.

"Tỷ tỷ nghe nói muội muội tình liền lập tức chạy tới, mấy ngày nay muội muội hôn mê khiến cho tỷ tỷ lo lắng muốn chết." Trong lòng của Tô Khê Nguyệt có bao nhiêu không cam lòng đến đâu đi nữa thì cũng chỉ có thể để ở trong lòng, tiểu tiện nhân này vận khí làm sao lại tốt như vậy, hôn mê ba ngày mà vẫn có thể tỉnh lại. Nếu như nàng ta chết đi, mẫu thân sẽ trở thành phu nhân còn mình chính là đích nữ danh chính ngôn thuận, tiểu tiện nhân này còn sống thì vĩnh viễn đều ở trên đầu của mình, dù sao Tô Khanh Lạc cũng là do chính thể (vợ cả) mà Tô Hạo Minh cưới về sinh ra, mà mẫu thân của mình nếu trở thành phu nhân cũng chỉ có thể là kế thê (vợ kế).

Tô Khanh Lạc không có bỏ qua oán hận ở sâu trong đáy mắt của Tô Khê Nguyệt, chỉ giả vờ giống như không có phát hiện nói: "Để cho tỷ tỷ lo lắng rồi, chẳng qua là là không có mời Phù Y (*) đến, nên bệnh mới lâu hơn một chút." Tô Khanh Lạc cười ngây thơ. Tô Khê Nguyệt cũng ngạc nhiên, Tô Khanh Lạc rơi xuống nước chính là do chính mình thiết kế, mình muốn loại bỏ nàng, đương nhiên sẽ không để cho Phù Y nhanh chóng đến chữa bệnh cho nàng ta. Nhưng mà Tô Khanh Lạc nói như vậy, chẳng lẽ, nàng ta nghi ngờ mình sao?

(*) Phù Y: có nghĩa là thầy thuốc ở trong phủ.

Áp chế nghi hoặc ở trong lòng xuống, Tô Khê Nguyệt che dấu vẻ mặt xấu hổ đi. Ấy vậy nói: "Hôm nay tỷ tỷ và mẫu thân cũng mới biết được Phù Y còn chưa có trở về, vốn dĩ chỉ cần về nhà một ngày, nói là ở trong nhà có việc vô cùng quan trọng, cho nên trở về tới, muộn, chậm trễ ba ngày. May mà muội muội vận khí lớn, lại tự mình tỉnh lại, mẫu thân nhất định sẽ xử phạt Phù Y kia thật tốt, ngày mai hẳn đến đây nhất định phải bắt hắn đến xem bệnh thật tốt cho muội."

Trong lòng của Tô Khanh Lạc khinh thường cười lạnh, ha ha, Phù Y không có quay lại cũng không sao, nếu như là thật sự muốn cho ta tỉnh lại thì tại sao không đi mời đại phu ở bên ngoài đến, nói mấy câu nghe cho đường hoàng như vậy để làm gì, chỉ sợ là vị Phù Y kia cũng là bị các người tìm lý do để đuổi đi!

Trên mặt cũng là một hồi cảm động: "Tỷ tỷ và Nhị di nương đối xử với ta thật sự quá tốt, Khanh Lạc thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt. Muội muội có một cây trâm Hồng Ngọc Phù Dung (là cây trâm hình hoa sen màu hồng ngọc), rất là xứng với khí chất của tỷ tỷ, không bằng tặng cho tỷ tỷ nha." Nói xong liền để cho Cẩn Nhi lấy cây trâm đến.

Cẩn Nhi về mặt không tình nguyện cầm cây trâm đến, tiểu thư lại tặng đồ cho nàng ta làm gì nha, hàng ngày làm ra vẻ mặt giả dối này để lừa gạt lòng và đồ đạc của tiểu thư đi.

Tô Khê Nguyệt vừa thấy cây trâm này trong mắt liền sáng ngời, cây trâm này tinh khiết không mang theo một chút tạp chất nào, hoa Phù Dung nở rộ, vô cùng xinh đẹp, đã sớm biết là tiểu tiện nhân này có nhiều đồ tốt, lại không biết là còn có cây trâm phẩm chất tốt như vậy. Chờ đến khi Tô Khanh Lạc này chết đi.....Hừ! Nghĩ đến đây, Tô Khê Nguyệt giống như nhìn thấy của hồi môn mà mẫu thân của Tô Khanh Lạc để lại đều là của chính mình. Khóe miệng lộ ra nụ cười tham lam, ngoài miệng cũng là giả dối nói: "Đồ của muội muội quý giá như vậy tỷ tỷ làm sao có thể nhận được."

"Tỷ tỷ quá khách khí rồi, tỷ tỷ đối xử với muội muội tốt như vậy, vật tầm thường này của muội muội làm sao có thể so sánh được chứ." Tô Khanh Lạc cười chân thành nói.

Lấy được đồ tốt như vậy, Tô Khê Nguyệt vội vàng muốn quay trở về để nhìn thử xem mình cái cây trâm này lên sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành như thế nào, liền vui vẻ mang theo đại nha hoàn Hỉ Nhi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: CHẤN CHỈNH LẠI VI LẠC CÁC

Tô Khanh Lạc xoay người đi đến ghế ở trong phòng ngồi xuống. Cảm ly trà Bích Loa Xuân ở trên bàn, khẽ nhấp một ngụm. Nước trà vòn quanh ở trong miệng, trên môi không còn khô nữa, nâng mắt lên liếc ra ngoài cửa một cái, lông mi dài mà tinh tế khẽ run.

"Cẩn Nhi, người đi gọi tất cả các nha hoàn và bà tử ở trong viện đến phòng của ta." Trong phượng mâu của Tô Khanh Lạc có ánh sáng chuyển động như có như không.

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Mặc dù không biết là tiểu thư muốn làm gì, Cẩn Nhi vẫn lập tức trả lời. Không biết tại sao, nàng cảm giác dường như tiểu thư không giống với trước kia.

Chẳng bao lâu, tất cả nha hoàn và bà tử đều bị gọi vào trong phòng. Mọi người cúi đầu, thỉnh thoảng lạng lẽ ngẩng đầu nhìn Tô Khanh Lạc đang ở phía trước một chút, hôm nay tiểu thư làm sao vậy, gọi tất cả mọi người đến nhưng lại không chịu nói lời nào chỉ để cho mọi người đứng ở đây. Cả phòng yên tĩnh, lại khiến cho người ta cảm thấy lo lắng. Giống như có một loại cảm giác bị áp bức mạnh mẽ truyền đến, mọi người không khỏi đứng thẳng người.

Phượng mâu của Tô Khanh Lạc rũ xuống, lại giống như mọi người không có tồn tại vậy, mỉm cười thường thức ly trà trong tay, chẳng qua ý cười kia lại mang theo nhiều ý nghĩa. Cuối cùng chậm rãi mở miệng: "Hôm nay gọi tất cả mọi người đến, chỉ là muốn để cho mọi người hiểu được một việc."

Tất cả mọi người đều khó hiểu, là chuyện gì mà có thể để cho nhị tiểu thư trong ngày thường không quan tâm đến chuyện đời này nghiêm túc đến như vậy nha.

"Các người đều là hạ nhân của Vi Lạc Các. Nếu như ta là chủ nhân của Vi Lạc Các, thì phải hoàn thành bổn phận của mình! Nếu như các người trung thành làm việc cho Vi Lạc Các, ta dĩ nhiên sẽ không bạc đãi các người. Giả sử có người làm ra chuyện có hại cho Vi Lạc Các và ta, thì đừng trách ta không niệm tình chủ tớ!" Tô Khanh Lạc cảm ly trà đặt thật mạnh lên trên bàn, nhìn sơ qua mọi người trong phòng, ánh mắt thoáng dừng lại ở trên người một vài người, cười mỉa mai: "Ngoài ra, sau này nếu như có người đi vào Vi Lạc Các thì nhất định phải thông báo với ta, không có sự cho phép của ta thì không được tùy tiện để cho người khác đi vào!"

Một đám nha hoàn và bà tử nghe thấy như vậy đã sớm kinh ngạc, Nhị tiểu thư này từ khi nào lại trở nên đáng sợ như vậy, bình thường tiểu thư nhất định sẽ không nói những lời như vậy. Hơn nữa còn thông báo một chuyện, Nhị di nương và Đại tiểu thư đến Vi Lạc Các nhưng mà chưa bao giờ phải thông báo, hôm nay.....

Nhìn thấy các loại vẻ mặt của bọn hạ nhân ở trước mặt, Tô Khanh Lạc lạnh lùng nói: "Thế nào, lời ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao!"

"Nô tỳ đã biết." Mọi người vội vàng trả lời, không biết là Nhị tiểu thư đang bị gì mà vẻ mặt nghiêm nghị giận dữ như vậy. Mặc dù không rõ ràng lắm tình hình trước mắt, nhưng vẫn là không nên chọc giận Nhị tiểu thư thì tốt hơn.

"Tốt lắm, sau này sáu người Trần ma ma, Cẩn Nhi, Thanh Du, Thúy Vu, Lan Nhược, Lăng Nhược ở lại trong viện hầu hạ là được, những người khác thì đều ở bên ngoài viện. Các người lui xuống đi." Nói xong những lời này, Tô Khanh Lạc cũng có chút mệt mỏi, liền để cho bọn hạ nhân đều lui xuống.

Liếc mắt nhìn thấy Cẩn Nhi đang ngờ ngác ở bên cạnh, khóe miệng nhếch lên cười khẽ: "Cẩn Nhi làm sao vậy?"

"A..... Hôm nay tiểu thư hình như không giống như ngày thường...." Cẩn Nhi do dự nói ra. Cẩn Nhi nói cũng đúng là điều mà Trần ma ma đang nghi ngờ.

"Đúng vậy nha, không còn giống nữa." Trong phượng mâu của Tô Khanh Lạc nổi lên một tầng sương mù lạnh buốt: "Bắt đầu từ ngày hôm nay, ta sẽ không giống như trước kia nữa. Nếu như còn giống như trước kia nữa, chẳng phải là sẽ bị người khác khi dễ sao!" Trong giọng nói mang theo sự kiên quyết, trong phượng mâu cũng vô cùng kiên định.

"Tiểu thư...." Giọng nói của Cẩn Nhi cũng có chút run rẩy, tiểu thư cuối cùng cũng hiểu ra rồi, nhưng mà tiểu thư làm sao lại có thể nhìn ra được bộ mặt thật của hai mẹ con bọn họ.

Thu hết vẻ mặt nghi ngờ của Cẩn Nhi vào trong mắt, môi đỏ thắm khẽ mở, giải thích nói: "Trong ba ngày hôn mê này, ta đã mơ thấy một giấc mơ thật dài, mơ thấy Nhị di nương và Đại tỷ đều lừa gạt ta, còn làm hại ta không gặp lại người và Trần ma ma được. Sau khi tỉnh lại liền suy nghĩ một chút những việc làm thường ngày của họ, liền nhìn ra được bộ mặt thật của mẹ con họ." Chuyện mình trùng sinh không thể nói cho người khác nghe được, dù sao loại chuyện này không thể nào làm cho người khác tin được, để tránh phiền phức không cần thiết, Tô Khanh Lạc quyết định giải thích như vậy cho Cẩn Nhi và Trần ma ma.

Trần ma ma và Cẩn Nhi đã sớm vui mừng xúc động đến bật khóc, may mà tiểu thư đã nằm mơ thấy được, cuối cùng tiểu thư cũng hiểu được nỗi khổ tâm của các nàng. Hôm khác nhất định phải đi chùa thấp nhang mới được, cảm ơn Phật tổ phù hộ.

Nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của Trần ma ma và Cẩn Nhi, trong lòng của Tô Khanh Lạc đột nhiên cảm thấy ấm áp, may mà các người vẫn còn

sống, Lạc Nhi nhất định sẽ không phụ lại tấm lòng của các người đầu.

Tô Khanh Lạc dặn dò Cẩn Nhi và Trần ma ma một số chuyện, cũng để cho hai người nhìn chăm chăm Lan Nhựt và Lăng Nhựt cho thật tốt. Trần ma ma vui mừng nở nụ cười, nàng đã sớm nói cho tiểu thư, Lan Nhựt và Lăng Nhựt chính là người do Nhị di nương sắp đặt vào đây, không được cả tin, nhưng mà khi đó tiểu thư không có để ở trong lòng, còn nói nàng đã trông gà hoá cuốc rồi. Bây giờ cuối cùng tiểu thư cũng có chút ít ý định đề phòng người khác rồi.

Trước bàn Tô Khanh Lạc nhíu mày lại, lúc này phượng mâu quyền rũ giống như hai hồ nước, sâu không lường được. Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc đen trên trán, xoay quanh trong sự quyền rũ là hơi thở lười biếng mệt mỏi.

Lúc này Tô Khanh Lạc cũng có rất nhiều tâm sự. Bây giờ mình đã sống lại, mặc dù nhìn ra được bộ mặt thật của hai mẹ con họ, nhưng lại không có thực lực để đối đầu với họ. Bây giờ trong phủ không có chủ mẫu, cho nên quyền lực của chủ mẫu liền rơi vào trong tay của Nhị di nương.

Không nói đến Nhị di nương vốn dĩ là chất nữ (cháu gái) bà con xa của lão phu nhân, lão phu nhân tất nhiên là sẽ bênh vực nàng ta. Lúc đầu nếu như không phải mẫu thân một lòng với phụ thân, lão phu nhân vốn là muốn để cho phụ thân cho Nhị di nương làm chính thê. Mãi đến khi phụ thân cưới mẫu thân, Nhị di nương mới lấy thân phận Quý Thiếp để gả vào Tô phủ. Chính là bởi vì chuyện này, mẫu thân mới cảm thấy hổ thẹn với Liễu thị, nên đối xử với Nhị di nương rất tốt.

Bây giờ nhà mẹ đẻ của Nhị di nương ngày càng phát triển mạnh. Bây giờ ca ca Liễu Dịch Chân của Nhị di nương Liễu Dịch Hàm chính là quan tam phẩm Thái Thường Tự Khanh (*), mà phụ thân của mình từ trước đến nay cũng chỉ là quan tam phẩm Thái Bộc tự lang (*). Liễu Dịch Chân là thủ trưởng (cấp trên) của phụ thân, phụ thân tất nhiên là sẽ dựa vào nhà mẹ đẻ của Liễu thị.

(*) Giải thích tứ về chức vụ quan lại :

Bộ máy lục tự (có từ 1466)

Đại lý tự, Thái thường tự, Quang lộc tự, Thái bộc tự, Hồng lô tự, Thượng bảo tự.

Đứng đầu các tự là Khanh – trưởng quan (VD Đại lý tự khanh) – trật chánh ngũ phẩm

cấp phó là thiếu khanh, tiếp đến là tự thừa.

Thái bộc tự: cơ quan phụ trách xe ngựa của vua và coi sóc chuồng ngựa của vua

Thái thường tự: cơ quan phụ trách lễ nghi, âm nhạc cung đình.

Nghĩ đến đây, Tô Khanh Lạc càng nhíu chặt mày lại. Bây giờ mình chỉ có thể dựa vào phủ Tàn quốc công, kiếp trước cũng bởi vì mình tin vào lời khích bác ly gián của hai mẹ con Liễu thị nên mới xa lánh họ.

Nghĩ đến một nhà của ngoại tổ mẫu (Ông bà ngoại), Tô Khanh Lạc có hơi mất mát, ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu và các cữu cữu (Anh em của mẹ gọi là cữu cữu) nhất định rất tức giận. Một nhà ngoại tổ mẫu vốn là không có đồng ý để cho mẫu thân gả cho phụ thân, mà mẫu thân gả vào Tô phủ mới mấy năm liền mất sớm, một nhà ngoại tổ mẫu vô cùng đau lòng nhưng cũng không thể cứu vãn được nữa, liền đem sự yêu thương của họ với mẫu thân tất cả tập trung ở trên người của mình. Kiếp trước bản thân mình lại tin tưởng nghe lời của tiểu nhân, nổi giận với một nhà của ngoại tổ mẫu, chỉ biết trách móc ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu không chịu hiểu cho mình. Bây giờ nghĩ lại, thật sự là mình đã trách lầm bọn họ.

Mà thôi, mấy ngày nữa đi thăm ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu một chút, chỉ mong là kiếp này tình ngộ cũng không phải là quá muộn, hi vọng một nhà ngoại tổ mẫu có thể tha thứ cho sự ngu xuẩn của chính mình.

Lúc này, nàng thật sự cần phải cẩn thận suy nghĩ nên làm thế nào để đối phó với Nhị di nương và Tô Khê Nguyệt, mặc dù kiếp trước là do bản thân mình tin tưởng vào các năng nên mới rơi vào kết cục như vậy, nhưng mà hai người này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt!

Phượng mâu hí híp lại, nhớ đến những chuyện không bao lâu nữa sẽ xảy ra ở kiếp trước, khoe miệng cong lên thành một độ cong đẹp mắt, Tô Khanh Lạc cười quý dī, muốn làm chính thất phu nhân sao? Muốn làm đích nữ sao? Sẽ không có dễ dàng như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: KHÔI PHỤC TÌNH CẢM CHA CON

Tô Duy trở lại phủ, nghe hạ nhân báo lại là Tô Khanh Lạc đã tỉnh, gật đầu, nhưng không nói tới một chữ nào liền đi vào thư phòng xử lý công việc.

Gã sai vật đến đây bẩm báo có chút ngạc nhiên lắm bẩm: "Sớm đã nghe nói Nhị tiểu thư không được cung chiều, nhưng không ngờ lại không được cung chiều đến mức này, cho dù phụ thân nhà nào hề nghe nói nữ nhi đã hôn mê ba ngày ba đêm đã tỉnh lại thì cũng sẽ đi thăm một chút!"

Bên trong Vi Lạc Các

Tô Khanh Lạc đứng một mình ở trước cửa sổ, nhìn một đám hoa Tường Vi mới nở, từng cánh hoa xinh xắn liền kề nhau, kết thành từng đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt. Gió thỉnh thoảng lướt nhẹ qua, cánh hoa run nhẹ một chút, làm tăng thêm vẻ đẹp thanh nhã của nó.

Từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ đã là một ngày, mà cái người gọi là phụ thân kia lại chưa một lần đến Vi Lạc Các, ha ha, ông ấy đúng là một phụ thân "Yêu thương rõ ràng" đấy!

Cẩn Nhi ngơ ngác nhìn Tô Khanh Lạc, trên người mặc y phục màu trắng thuần đơn giản mà trang nhã, hình như Tô Khanh Lạc hơi ốm, nhưng cũng có một loại vẻ đẹp tự nhiên, ba ngàn sợi tóc đen như mực búi thành Đọa Vân Kê, cắm nghiêng một cây trâm màu xanh thẫm, giống như tiên nữ đi lạc xuống nhân gian.

Tiểu thư nhà mình thật sự là đẹp nha, nhìn bao lâu cũng nhìn không chán! Cẩn Nhi khen ngợi đi đến phía trước: "Tiểu thư, lão gia đã trở về." Nói xong có chút lo lắng nhìn Tô Khanh Lạc. Lão gia cũng thật là, mặc dù nói sau khi phu nhân qua đời lão gia càng ngày càng không quan tâm tiểu thư, nhưng lần này cũng hơi quá đáng, tiểu thư hôn mê ba ngày cũng chưa từng đến thăm tiểu thư lấy một lần, bây giờ biết tiểu thư đã tỉnh cũng vẫn không quan tâm. Chỉ hy vọng tiểu thư không nên quá đau lòng thì hơn.

"Ừ, chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi đến Duy Trinh Viện." Nét mặt của Tô Khanh Lạc vẫn nhàn nhạt như trước, một dạng giống như sóng lớn cũng không sợ hãi.

"Lão gia, Nhị tiểu thư đến đây."

"Ừ, để cho nó đi vào đi." Nghe gã sai vặt thông báo xong Tô Duy có chút sùng sốt, gạt đầu đồng ý.

Tô Khanh Lạc từ từ đi vào trong phòng, từng bước nở hoa, vẻ mặt có chút có chút xanh xao vì bị bệnh, trên mặt cũng có chút tiều tụy, khiến cho người ta không khỏi sinh ra một chút thương tiếc.

"Nữ nhi ra mắt phụ thân." Tô Khanh Lạc dịu dàng nói, cong người thi lễ.

Thu hồi vẻ ngơ ngác của mình, Tô Duy thân nhiên nói: "Đứng dậy đi, hôm nay Khanh Lạc đến tìm phụ thân là có chuyện gì vậy?" Nhị nữ nhi của ông bình thường là người thanh tịnh nhất, từ lúc phu nhân qua đời thì càng không quan tâm chuyện gì nữa, ngày thường chỉ ở trong viện của mình làm một chút các loại cầm kỳ thi họa, thỉnh thoảng đi đến viện của Nguyệt Nhi ngồi một chút, thật sự là chưa bao giờ đến viện của mình. Không biết hôm nay bị làm sao vậy,

"Nghe phụ thân nói vậy, Lạc Nhi đến thăm phụ thân mà phải cần có việc gì mới được sao? Ngày thường phụ thân công việc bận rộn, tất nhiên là không có thời gian đến thăm Lạc Nhi, Lạc Nhi rảnh rồi không có việc gì làm, có chút nhớ phụ thân nên đã đến." Tô Khanh Lạc làm bộ ủy khuất nói ra, cũng là tìm một lý do tốt để nói cho Tô Duy chưa có đến thăm mình.

Nhìn thấy Tô Khanh Lạc ủy khuất đáng vẻ giống như cô gái nhỏ, Tô Duy cũng mỉm cười. Lại thấy nữ nhi vì mình bào chữa, không khỏi có chút áy náy, giọng nói cũng không khỏi dịu dàng đi rất nhiều: "Đứng vậy nha, gần đây phụ thân có chút bận, chưa có đi thăm Lạc Nhi, Lạc Nhi cũng không nên trách phụ thân nha!"

"Nữ nhi lại muốn trách phũ thân đấy." Tô Khanh Lạc bĩu môi: nhưng mà nữ nhi làm sao dám như vậy nha, ai bảo nữ nhi chỉ có một phụ thân chứ, phụ thân chính là người thân nhất của nữ nhi." Tô Khanh Lạc làm nũng cười với Tô Duy. Tô Duy cũng bị tiểu bộ dáng ai oán của Tô Khanh Lạc chọc cho cười ha ha, bên trong vô cùng vui vẻ.

"Phụ thân, trong ngày thường người cực khổ như vậy cũng phải chú ý sức khỏe đó. Đây là cháo nữ nhi tự mình xuống bếp nấu cho phụ thân, phụ thân phải ăn hết không chứa miệng nào nha!" Tô Khanh Lạc đề cho Cẩn Nhi bưng cháo lên.

"Lạc Nhi tự mình nấu sao, phụ thân phải ăn thử chút nha!" Tô Duy có chút vui vẻ ăn một ngụm, nữ nhi thật sự là càng ngày càng hiểu chuyện rồi: "Ừ, tay nghề của Lạc Nhi rất tốt nha, mùi vị có chút giống với mẫu thân con." Nhắc tới Tần Trinh, hai người đều có chút thương cảm, nghĩ đến những lời Tô Khê Nguyệt nói ở kiếp trước, phượng mẫu của Tô Khanh Nguyệt xẹt qua một chút âm trầm không thể nhận ra.

"Tất nhiên, Lạc Nhi là hài tử của mẫu thân và phụ thân, đương nhiên là giống mẫu thân nha." Tô Khanh Lạc có chút kiêu ngạo nói, ý cười trong giọng nói xua tan một chút thương cảm mới nãy. "Phụ thân, hôm nay nữ nhi đến còn có một chuyện muốn xin phụ thân đồng ý."

Tô Duy sớm đã bị chọc cho cười ha ha, một bộ dáng sáng tỏ: "Ta đoán là hôm nay con có chuyện muốn cầu xin phụ thân, nói đi!"

"Lạc Nhi nghe nói ngoại tổ mẫu bị bệnh, hôm bữa mấy ngày nay con không có đi nhìn ngoại tổ mẫu, nữ nhi muốn xin phụ thân giúp nữ nhi chuẩn bị xe, ngày mai đi đến nhà của ngoại tổ mẫu." Tô Khanh Lạc nói ra.

Tô Duy thật sự có chút ngạc nhiên, nữ nhi của mình giống như là trở thành người khác vậy, Không nói đến từ sau khi phu nhân qua đời nữ nhi và mình xa lánh. Chuyện Tô Khanh Lạc và Phủ Tàn Quốc Công cũng xa cách ông cũng biết, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng mà nhìn thấy nữ nhi có chút tức giận với Phủ Tàn Quốc Công. Nhưng hôm nay nữ nhi vậy mà nói muốn đi Phủ Tàn Quốc Công.

"Tốt, quả thật lâu rồi con không có đi nhà của ngoại tổ mẫu, một lát nữa ta sẽ phái người chuẩn bị cho con, ngày mai đi đến nhà ngoại tổ mẫu của con nhớ mang theo một ít đồ." Lạc Nhi và Phủ Tàn Quốc Công thân thiết Tô Duy dĩ nhiên rất vui vẻ, trước kia sau khi Lạc Nhi và Phủ Tàn Quốc Công bất

hòa, Phủ Tàn Quốc Công đối với mình cũng có chút lạnh nhạt, cũng không giống như trước kia giúp đỡ mình. Đó cũng là một trong những nguyên nhân Tô Duy lạnh nhạt với Tô Khanh Lạc. Bây giờ nữ nhi tự nguyện đi thân thiết với Phủ Tàn Quốc Công, Tô Duy rất vui vẻ, chẳng lẽ bệnh nặng cũng làm cho nữ nhi thay đổi tính tình hay sao? Chỉ là bây giờ tính cách của nữ nhi trái lại rất tốt, so với trước kia càng tốt hơn.

Tô Khanh Lạc thấy Tô Duy đồng ý, thì không còn chần chừ, mang theo Cần Nhi quay trở về Vi Lạc Các.

Nhìn bóng lưng của nữ nhi rời đi, ánh mắt của Tô Duy từ từ thâm thúy. Hôm nay Lạc Nhi trưởng thành giống hệt Trinh Nhi, còn chưa đến tuổi cập kê mà dung mạo đã đẹp như vậy, có thể tương đương khi đến tuổi cập kê sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành như thế nào. Với dung mạo và phẩm hạnh của Lạc Nhi, và mối quan hệ của Lạc Nhi và Phủ Tàn Quốc Công, thì muốn tìm cho nàng một vị hôn phu nhà quyền quý cũng không khó gì. Như vậy, mình liền có một chỗ dựa vững chắc..... Mấy kiếm nhưu lại, tính toán trong lòng.

Tô Khanh Lạc trở lại trong viện, Cần Nhi cao hứng nói: "Thật sự là quá tốt, ngày mai tiểu thư có thể đi Phủ Tàn Quốc Công!" Phủ Tàn Quốc Công tốt hơn Tô Phủ nhiều, cả nhà Tàn lão thái gia và Tàn lão phu nhân đều thật lòng yêu thương tiểu thư, cũng không giống với Tô Phủ này, hoàn toàn không có ai quan tâm tiểu thư.

"Người cũng không nên vui mừng quá sớm, lúc trước ta thân thiết với Nhi di nương bọn họ, nhẹ dạ tin theo lời kẻ ty tiện bỉ ổi như bọn họ, cãi nhau với cả nhà ngoại tổ mẫu làm thành cái bộ dáng kia, không biết bọn họ có thể tha thứ cho ta không nữa." Tô Khanh Lạc không lưu tình chút nào đánh vỡ sự vui mừng của Cần Nhi.

Nghe Tô Khanh Lạc nói xong, Cần Nhi đang hưng phấn lập tức hai tròng mắt chợt tối sầm xuống. Chỉ có thể cầu nguyện, Tàn lão thái thái thương yêu phu nhân và tiểu thư như vậy, chắc là sẽ tha thứ cho tiểu thư. Bỏ Tắt phủ hộ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Phủ Tàn quốc công

Chương 5: Phủ Tàn quốc công.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa phủ Tàn quốc công. Từ trong xe bước ra là một tiểu cô nương mặt mày thanh tú, mặc một thân trang phục nha hoàn màu xanh nhạt làm nổi bật nét cơ trí hoạt bát của tiểu nha hoàn.

Ngay sau đó, một thiếu nữ xinh đẹp từ trong xe ngựa đi xuống, trang phục màu tím nhạt tôn lên nét mỹ diệu bản lĩnh của thiếu nữ, trên vòng eo nhỏ có mang một hoa tai bạch ngọc hình bướm, làn váy màu tím nhạt xinh xắn kết hợp với vòng hoa lan thanh nhã càng tăng thêm sức sống của thiếu nữ. Còn chưa đến tuổi cập kê đã mang lại cho mọi người khác một cỗ khí chất tiểu thư danh giá được nuôi dạy rất tốt.

Cần Nhi đỡ Tô Khanh Lạc đi lên bậc thang.

Gã sai vặt trước cửa vừa thấy Tô Khanh Lạc thì cho là mình bị hoa mắt nhìn lầm, nhưng trước mặt hẳn vẫn chính là biểu tiểu thư như cũ, ngay cả chào hỏi cũng không kịp đã cuống quýt chạy vào phủ thông báo.

Tàn lão phu nhân đang nói chuyện nhà với con dâu An thị, nghe gã sai vặt thông báo lập tức kích động đứng lên bảo gã sai vặt nhanh chóng mời Tô Khanh Lạc vào.

Đi theo gã sai vặt vào trong phủ, Tô Khanh Lạc đối với phủ Tàn quốc công cũng không xa lạ hơn so với Tô phủ. Đi vòng qua núi giả, lại đi qua một đường hành lang, xuyên qua cửa thủy hoa, Tô Khanh Lạc đã vào

trong phòng khách, thấy Tần lão phu nhân và An thị đang ngồi thì trực tiếp cúi người hành lễ: “Khanh Lạc gặp qua tổ mẫu, gặp qua mẹ.”

Tần lão phu nhân cố đè xuống niềm vui sướng trong lòng nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ hơi tức giận: “Sao người hôm nay lại rảnh rỗi mà tới đây?”

“Lạc Nhi tự biết mình làm nhiều chuyện sai lầm rất có lỗi với tổ mẫu, không nên tin lời tiểu nhân nói mà trách lầm ông ngoại và bà ngoại. Hôm nay Lạc Nhi đã tỉnh ngộ, kính xin bà ngoại tha thứ cho sự ngu xuẩn trước đây của Lạc Nhi.” Trong lòng Tô Khanh Lạc rất hổ thẹn, mắt phượng buông xuống, trong mắt đều là nỗi hối hận không nói thành lời.

“Hừ, dù trước kia chúng ta nói như thế nào thì người đều không nghe, hôm nay té ra là đã tự tỉnh ngộ, nhưng ta làm sao biết người có phải giả vờ hay không, biết đâu mấy ngày nữa người lại tin tưởng hai mẹ con người kia!” Tần lão phu nhân vẫn một bộ tức giận không dễ xoa dịu.

“Lạc Nhi không dám lừa gạt tổ mẫu, mấy ngày trước đây Lạc Nhi không cẩn thận bị rơi vào trong nước, hôn mê ba ngày đã mơ một giấc mộng thật dài, giấc mộng rất chân thật. Trong mộng là nhị di nương đã lừa mẫu thân con thật khổ, cuối cùng làm hại người thân cận của Lạc Nhi có ddldkết quả bi thảm. Sau khi tỉnh lại trong lòng Lạc Nhi vẫn còn sợ hãi, nghĩ đến chuyện bị rơi xuống nước và lời nói thường ngày hai mẹ con họ nói liền đã hiểu ra rất nhiều. Chỉ kính xin bà ngoại không còn trách tội do Lạc Nhi tỉnh ngộ quá muộn.” Tô Khanh Lạc giải thích giống như lời giải thích với Trần ma ma và Cẩn Nhi.

Đã mấy tháng Tần lão phu nhân không gặp Tô Khanh Lạc, đã sớm nhớ nhung thật nhiều, mới vừa rồi dùng lời nói bén nhọn và tức giận cũng chỉ là giả vờ, lúc này thấy Tô Khanh Lạc đã tỉnh ngộ, lại nghe nàng nói mấy ngày bị trượt rơi xuống nước, lòng đã sớm mềm như bún, thương xót đi lên đỡ lấy Tô Khanh Lạc nói: “Ngoại tôn ngoan của ta, người hiểu được là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi! Đứng lên để bà ngoại nhìn người một chút, bệnh đã đỡ hơn chưa?” Vừa ân cần hỏi han vừa kéo nàng ngồi xuống ghế bên cạnh.

Tần lão phu nhân lôi kéo Tô Khanh Lạc ân cần hỏi han, Tô Khanh Lạc nói một chút tình huống trong phủ, tổ tôn hai người lâu không gặp nhau, nói chuyện càng lúc càng vui vẻ dường như kéo dài không dứt. An thị ngồi một bên đôi lúc cũng chen vào một đôi câu, cả phòng khách là không khí vui vẻ hòa thuận.

Tần lão thái gia và Tần quốc công về tới phủ thì nghe Tô Khanh Lạc đến, cả hai liền đi nhanh đến phòng khách.

“Lạc Nhi...” hốc mắt Tần lão thái gia đã có chút ướt át.

“Lạc Nhi gặp qua ông ngoại, gặp qua cậu cậu!” Tô

Khánh Lạc vội vàng đứng dậy quỳ xuống lạy, lại bị
Tần lão thái gia đỡ lên.

Tần lão phu nhân kể lại đầu đuôi câu chuyện cho mọi
người cũng nghe, Tần lão thái gia nghe Tô Khánh Lạc
bị rơi xuống nước nên rất lo lắng cho an toàn của nàng,
liền làm chủ an bài bày ám vệ bảo vệ Tô Khánh Lạc.
Tô Khánh Lạc cũng đang có ý đó, đã vội vàng cảm ơn
ông ngoại rồi vui vẻ đón nhận.

Tô Khánh Lạc ở lại phủ Tần quốc công dùng cơm trưa,
sau đó mới trở về Tô phủ. Tần lão phu nhân đích thân
đưa tiễn Tô Khánh Lạc đến tận cửa, Tô Khánh Lạc
không từ chối được, chẳng thể làm gì khác hơn là đỡ Tần
lão phu nhân đi ra phía cửa phủ.

Mới vừa đi đến hàng lang đã gặp ba thiếu niên đậm đầu đi
tới. Dẫn đầu là thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu
tuổi, dáng vóc đáng thật cao to, khuôn mặt thanh tú, dáng
vẻ văn nhã ẩn chứa nét cương nghị, mặc dù dung mạo
không anh tuấn bằng hai thiếu niên đi sau nhưng cũng rất
xuất sắc. Đây là biểu ca Tần Tì Thần của Tô Khánh
Lạc rồi.

Đi sát phía sau Tần Tì Thần là hai thiếu niên dung
mạo có vẻ giống nhau, xem ra tuổi tương tự Tần Tì
Thần.

Thiếu niên đi trước dung mạo anh tuấn, cả người tản ra
một loại hơi thở cao quý, xem ra có vẻ rất tao nhã lịch sự,
rất thành thực ôn trọng. Thiếu niên phía sau cũng là cho

hai mắt người ta tỏa sáng, một đôi mắt phượng như có như không quan sát tất cả xung quanh, sóng mũi cao, môi mỏng đỏ mọng, dung nhan có vẻ mỹ lệ hơn so với nữ tử nhưng cũng không mang chút nào âm nhu chi khí, ngược lại nhìn có vẻ không chút để ý lại làm cho người khác khó có thể xem thường, từ trên người tản ra một loại hơi thở rất tự nhiên thoải mái. Nếu người thiếu niên đi trước là nhất biểu nhân tài, anh tuấn vô cùng thì người thiếu niên này chỉ có thể dùng khuynh quốc khuynh thành để hình dung! Mặc dù khuynh quốc khuynh thành dùng trên người một nam tử có chút không quá thích hợp nhưng thật sự khó có thể tìm ra được từ nào có thể hình dung diễn tả chuẩn xác nhất.

“Lạc Nhi gặp qua biểu ca.” Tô Khanh Lạc mỉm cười cúi người hành lễ.

“Là Lạc Nhi biểu muội tới chơi.” Tần Tật Thần gật đầu coi như là đáp lễ. Sau đó cúi người xuống trước mặt Tần lão phu nhân và Tô Khanh Lạc giới thiệu: “Tổ mẫu, Lạc Nhi, đây là Thế tử và đích con thứ của Sở Tuyên vương, mấy ngày gần đây về đến kinh thành.”

Mấy người cũng nhau hành lễ. Tô Khanh Lạc có chút hiếu kỳ quan sát hai người trước mặt mấy lần, lại thấy hai người đó cũng đang quan sát mình, nàng không thể làm gì khác hơn là yên lặng thu hồi ánh mắt, không có nita điểm kinh hoảng vì bị phát hiện nhìn lén.

Nếu là thế tử Sở Tuyên Vương Ngàn Mục Phong và con thứ Ngàn Mục Ca thì ở kiếp trước bản thân nàng cũng chưa từng gặp qua. Vào thời gian này của kiếp trước,

nàng đã sớm không cần bận tâm gì với phỉ Tàn quốc công nữa, lại càng không có cuộc gặp gỡ ngày hôm nay. Tuy nói ở kiếp trước, nàng suốt ngày ở trong viện, nhưng cũng có nghe nói một ít chuyện về phỉ Sở Tuyên Vương. Sở Tuyên Vương vừa là huynh đệ duy nhất trên đời của đương kim hoàng thượng, vừa là huynh đệ cùng cha mẹ, nên có thể được xưng tụng là Thân Vương duy nhất. Hơn nữa, Sở Tuyên Vương là người rất thiện chiến, đã giúp hoàng thượng đánh thắng rất nhiều trận, được xưng tụng là Chiến Thân. Vì vậy, địa vị Sở Tuyên Vương trong triều không có người nào so sánh được.

Hai đứa con trai của Sở Tuyên Vương cũng là đối tượng của các tiên thiếp quan gia ở kinh thành. Thế tử thì tron bóng như ngọc, con thứ tuần mỹ tự nhiên, vô luận gả cho người nào đều là sự lựa chọn không tồi.

Kiếp trước Tô Khanh Lạc sớm khuynh tâm vì Triệu Thanh nhưng cũng chưa thấy qua hai người này, nên cũng không có giống như nhiều tiên thiếp quan gia có cái ý định kia. Kiếp này Tô Khanh Lạc lại càng không có nhiều ảo tưởng đối với chuyện tình cảm, càng sẽ không sinh ra loại tình cảm như tình ái mộ nữa. Chỉ là có chút than thở, không ngờ bộ dáng của con thứ Sở Tuyên Vương ngày thường nhìn lại đẹp như vậy!

Mấy người tán gẫu mấy câu, Tần Tật Thần liền dẫn hai người thế tử Sở Tuyên Vương đi về phía phòng khách, Tô Khanh Lạc cũng đỡ Tần lão phu nhân đi ra phía cửa phỉ.

Ngoài cửa phỉ đã có xe ngựa đợi sẵn từ sớm, mặc dù Tần

người chủ phủ tại cơ xe ngựa đợi sẵn tại sân, mặc dù ông lão phu nhân có chút không muốn Tô Khanh Lạc rời đi, nhưng suy cho cùng thì Tô Khanh Lạc vẫn là nữ nhi của Tô phủ. Tô Khanh Lạc an ủi bà ngoại một lát, hứa với bà ngoại sẽ thường xuyên đến phủ Tần quốc công thăm thì bà ngoại mới đồng ý thả người, sau đó liền từ biệt lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi rời khỏi phủ Tần quốc công.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Gặp lại triệu thanh nhiên

CHƯƠNG 6 GẶP LẠI TRIỆU THANH NHIÊN

Editor: White Silk-Hazye

Tô Phủ cách Phủ Tần Quốc Công cũng không xa lắm, đi khoảng hơn canh giờ, xe ngựa liền ngừng lại.

Tô Khanh Lạc đỡ tay Cẩn Nhi xuống xe ngựa. Quay người lại, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Tô Khanh Lạc cười lạnh, không ngờ nhanh như vậy chúng ta đã gặp nhau, Triệu Thanh Nhiên ơi Triệu Thanh Nhiên, dù người có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra người.

Dưới ánh mặt trời bóng lưng cao lớn càng lộ ra vẻ mạnh mẽ cường tráng, tóc đen được tùy tiện buộc lên bằng một miếng vải gấm màu xanh, trường sam màu lam nhạt ở trong gió nhẹ nhàng lay động.

Người nọ xoay người lại, nhìn thấy Tô Khanh Lạc, trong mắt lóe lên kinh ngạc. Nam tử hơi gật đầu với Tô Khanh Lạc, cười dịu dàng, mở miệng nói: "Tại hạ là Triệu Thanh Nhiên, không biết nên xưng hô với tiểu thư như thế nào?"

Tô Khanh Lạc cười nhạt, hơi thu lại lệ khí, phương mâu híp lại, môi đỏ thắm nhẹ nhàng nhếch lên, Tô Khanh Lạc chậm rãi mở miệng: "Triệu công tử vừa nhìn chính là một người cơ trí, như vậy công tử hãy đoán thử xem tiểu là người phương nào?" Trong mắt xẹt qua một tia vui vẻ, khó nhận thấy được, khóe miệng mang theo một chút bồn chồn.

Triệu Thanh Nhiên ngạc nhiên, giống như là không thể tin được Tô Khanh Lạc sẽ cho hắn câu trả lời như vậy.

Không thể trách Triệu Thanh Nhiên lại kinh ngạc như vậy, chào hỏi

không thể trách Triệu Thanh Nhiên tại kinh ngạc như vậy, chao hỡi dĩ là lễ nghi cơ bản, càng huống chi dung mạo và khí chất của Triệu Thanh Nhiên cũng không tầm thường, cho dù tiểu thư nhà nào nghe thấy hẳn hoi đều sẽ xấu hổ ngượng ngùng mà nói ra tên rồi.

Huống chi theo ý người nọ nói, Nhị tiểu thư của Tô Phủ bình thường cùng dịu dàng, ngay cả cửa Tô Phủ cũng không có ra, chỉ biết ở trong viện làm một chút cầm kỳ thi họa. Thiếu nữ khuê phòng giống như vậy thì sao có thể trả lời sắc bén đến như vậy được chứ?

Đề xuống nghi ngờ ở trong lòng, Triệu Thanh Nhiên mở miệng nói: "như tại hạ đoán không sai, cô nương chắc là Nhị tiểu thư của Tô Phủ phải."

Tô Khanh Lạc bật cười một tiếng, cũng không có nói gì.

Cần Nhi cũng kinh ngạc không thôi, vội vàng mở miệng nói: "Người sao mà biết tiểu thư nhà ta chính là Nhị tiểu thư của Tô Phủ chứ?"

Triệu Thanh Nhiên nhẹ nhàng cười, làm cho người ta có cảm giác giống như gió xuân thổi qua: "Thường nghe người khác nói rằng dung mạo của Nhị tiểu thư khuynh thành, hôm nay nhìn thấy thật đúng như vậy, nhìn thấy được tiểu thư là một người dịu dàng, phong thái bất phàm chỉ quý phái. Người như vậy không phải Nhị tiểu thư thì còn có thể là ai chứ?" Theo kế hoạch vốn là khen ngợi, lúc này Triệu Thanh Nhiên nói cũng có hơi thành thật.

Cần Nhi nghe Triệu Thanh Nhiên nói xong, vô cùng vui vẻ, không hề có chút kiêu ngạo, tiểu thư nhà ta đương nhiên là xinh đẹp và nhất định có phong thái nhất.

Tô Khanh Lạc cũng xấu hổ cười: "Triệu công tử quá khen, tiểu nữ không có tài năng gì, làm sao có thể nhận nổi sự khen ngợi của Triệu công tử như vậy được." Cả ngày mình đều ở trong phủ,, ngay cả tụ họp của tiểu thư và các công tử cũng chưa từng đi, Triệu Thanh Nhiên là từ đâu mà nghe được chuyện của mình? Nói vậy bây giờ hẳn và hai người kia đã kết nối với nhau rồi.

Triệu Thanh Nhiên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng giống như Hoàng Oanh của Tô Khanh Lạc, không khỏi có chút say mê, lại thấy nàng tinh thù nhưng lại vô cùng động lòng người, trong lòng có chút đặc ý, phẩm mỹ nhân như vậy sẽ là của mình. Còn có quyền thế

ở phía sau nàng nữa..... Nghĩ đến đây, trong mắt của Triệu Thanh Nhiên lóe lên ánh sáng của quyền lực.

Nhìn thấy hai mắt của Triệu Thanh Nhiên phát sáng, Tô Khanh Lạc khinh thường cười một tiếng, giọng nói lại khôi phục lại sự dịu dàng giống trước: "Đúng rồi, tiểu

nữ mới vừa nảy thây Triệu công tì hình như muốn đến Tô Phỉ, không biết Triệu công tì có chuyện gì?"

Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói, Triệu Thanh Nhiên mới nhớ đến nhiệm vụ ngày hôm nay hẳn muốn đến Tô Phỉ: "Hôm nay tại hạ đến Tô Phỉ chính là muốn thăm hỏi lệnh tôn. Thời gian không còn sớm, tại hạ có thể đi trước một chút hay không?"

"Công tì xin cứ tự nhiên." Tô Khanh Lạc gật đầu.

Hai người Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi đi vào trong hậu hoa viên.

"Tiểu thư, Triệu công tì này thật sự là anh tuấn tiêu sái mà!" Cẩn Nhi còn đang nghĩ đến dáng vẻ anh tuấn của Triệu Thanh Nhiên lúc nãy, mặc dù là không bằng hai vị công tì đẹp trai đã nhìn thấy ở Phỉ Tàn Quốc Công ngày hôm nay, nhưng cũng được xem là cực phẩm anh tuấn tiêu sái.

"Đúng nha, chỉ tiếc, hẳn chính là con vợ kế của Triệu Bá Hầu." Tô Khanh Lạc cười lạnh nói.

"Hả, con vợ kế sao?" Cẩn Nhi có chút thất vọng, vốn nhìn thấy tác phong của Triệu Thanh Nhiên nhanh nhẹn, còn tưởng rằng hẳn là con trai trưởng của nhà ai, lúc đầu còn nghĩ đến Triệu công tì và tiểu thư có thể trở thành một cặp đũa..... Đáng tiếc... Đáng tiếc mà!

"Chỉ là, Triệu Bá Hầu không có con trai trưởng, Triệu

Thanh Nhiên chính là một trong mấy người con của vợ kẻ được chọn là người có hy vọng kế thừa Hầu vị nhất." Phượng mẫu của Tô Khanh Lạc nổi lên một tầng biến hoá kỳ lạ.

Tô Khanh Lạc nói làm cho Cẩn Nhi lại có chút cao hứng, nói như vậy, cho hẳn kế thừa Hầu vị, thân phận sẽ rất xứng đôi với tiểu thư rồi!

Tô Khanh Lạc nhìn thấy bộ dạng si ngốc của Cẩn Nhi, chỉ cho rằng Cẩn Nhi bị bề ngoài của Triệu Thanh Nhiên mê hoặc lừa gạt, khế thờ dài một chút, kiếp trước, lúc đó chẳng phải mình cũng bị bề ngoài giả dối của hắn lừa gạt sao. Trong lòng nghĩ như vậy, lại không biết ở trong lòng Cẩn Nhi đã lán nạng mấy lần.

Đúng rồi, cả ngày tiểu thư đều trốn ở trong viện không ra khỏi cửa, thì làm sao mà biết được nhiều như vậy chứ? Có chút nghi ngờ nhìn Tô Khanh Lạc một chút, Cẩn Nhi đang muốn mở miệng hỏi nghi ngờ trong lòng ra.

"Xuyt....." Tô Khanh Lạc dựng thẳng ngón trỏ ở trước môi đỏ thắm, ý bảo là Cẩn Nhi đừng phát ra âm thanh.

Bên cạnh một núi giả khác.

"Tức chết ta mà! Luôn miệng nói tốt với ta tốt với ta, lại chỉ biết kêu ta không nên gấp không nên gấp. Hôm nay tiểu tiện nhân Tô Khanh Lạc kia không ngờ đi thân cận với Phỉ Tân Quốc Công, chuyện này để cho ta phải làm thế nào!" Là giọng nói của Tô Khê Nguyệt. Lúc này Tô Khê Nguyệt đang tức giận đến mức chân không đứng vững.

Cô Khê Nguyệt đang tức giận đến chần, cô đang giống như hân không thể giết ai.

"Tiểu thư không nên tức giận, nô tỳ nghĩ, phu nhân bảo tiểu thư không nên gấp gáp tất nhiên là sẽ có biện pháp đối phó, tiểu thư cứ yên lặng mà chờ là được." Phu nhân trong miệng của Di Nhi chính là Nhị di nương.

"Dù, tốt nhất là như thế! Nếu như bà ấy không giúp ta, ta sẽ tự mình ra tay!" Khóc mắt của Tô Khê Nguyệt nổi lên một tầng khí tức âm oán, tức giận mang theo Di Nhi đi về Vi Nguyệt Các.

Nhìn thấy thân ảnh của Tô Khê Nguyệt biến mất ở trong tầm mắt, Tô Khanh Lạc lúc này mới mang theo Cẩn Nhi từ bên cạnh một núi giả khác bước ra.

Cẩn Nhi sớm đã kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, mặc dù sớm biết Nhị di nương và Đại tiểu thư không phải là dạng người tốt lành gì, nhưng cũng không nghĩ tới Đại tiểu thư bình thường dịu dàng sau lưng lại có thể hung hãn như vậy. Lúc này nàng và tiểu thư ở sau núi giả thật sự nghe rất rõ ràng. Đại tiểu thư vậy mà muốn hại tiểu thư?

Cẩn Nhi có chút lo lắng nhìn Tô Khanh Lạc, lại nhìn thấy trên mặt của tiểu thư nhà mình không có một chút sợ hãi và lo lắng nào, vẫn là bộ dáng thản nhiên như trước. Tiểu thư như vậy, trước kia dễ tin Đại tiểu thư các nàng ấy cũng thôi đi, bây giờ cũng chính tai nghe thấy được, vậy mà bộ dạng còn có thể giống như không có chuyện gì cả. Không khỏi mở miệng nói: "Tiểu thư lúc này người có

không biết nói năng gì. Các nàng, các nàng người có nghe thấy không? Đại tiểu thư nàng...."

"Ừ, có nghe thấy." Tô Khanh Lạc gật đầu, bộ dáng giống như đã đoán được hết mọi việc: "Các nàng sẽ đối ra tay với ta, ta cứ chờ là được."

Nhìn thấy bộ dạng Cận Nhi lo lắng, Tô Khanh Lạc đành phải an ủi: "Người đừng quên, ta còn có ám vệ mà ngoại tổ phụ an bài đề bảo vệ ta àm."

Đúng rồi! Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói như vậy, lo lắng trên mặt của Cận Nhi đã giảm xuống không ít, nhưng vẫn là có chút không yên lòng. Nhị di nương và Đại tiểu thư ác độc như vậy, chỉ hy vọng tiểu thư không cần nói chuyện với các nàng mới tốt.

Nghĩ như vậy, hai người chủ tớ quay trở về Vi Lạc Các.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 7: Mưu kế ở vườn mai trúc

Chương 7: Mưu kế ở vườn Mai Trúc.

Editor: hoada

Sáng hôm sau, Tô Khê Nguyệt dậy thật sớm liền đi tới Vi Lạc Các.

"Muội muội, hôm nay có tụ hội ở vườn Mai Trúc, muội và ta cùng đi chứ?" Tô Khê Nguyệt thân thiết lôi kéo tay Tô Khanh Lạc, nghiêng nhìn bộ dáng một đôi tỷ muội thân thiết.

"Tỷ tỷ, thân thể của muội chưa có hồi phục hoàn toàn, hơn nữa, ngu cũng biết, thường ngày ta không thích tham gia tụ hội, cho nên hay muội muội vẫn không nên đi." Tô Khanh Lạc làm ra vẻ khổ sở.

Tô Khê Nguyệt nghe vậy không khỏi có chút gập gáp, nếu Tô Khanh Lạc không đi, thì làm sao kế hoạch của mình và mẫu thân thực hiện được.

"Chuyện này là muội muội sai lầm rồi, mọi người đều nói, nếu ngã bệnh muốn chóng khỏi thì nên ra ngoài mới tốt. Muội muội hãy đi tỳ tỳ đi, chủ yếu là để giải sầu." Tô Khê Nguyệt nũng nịu quờ quờ tay trước mặt Tô Khanh Lạc.

Bởi vì Tô Khê Nguyệt tìm mọi cách thỉnh cầu, Tô Khanh Lạc không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

"Vậy thì tốt, vậy thì muội muội nhanh lên một chút, lát nữa chúng ta cùng đi!" Đạt được mục đích, Tô Khê Nguyệt vui vẻ rời đi.

"Tiểu thư, theo như nô tỳ thấy, đại tiểu thư khác thường như vậy, mà tiểu thư đi ra ngoài khẳng định không có chuyện gì tốt! Hay là tiểu thư vẫn không nên đi thì hơn." Cẩn Nhi có chút bận tâm khuyên nhủ. Từ lần trước sau khi nghe được đại tiểu thư muốn hại tiểu thư, Cẩn Nhi vẫn không yên lòng.

"Ta sẽ không sao đâu, người không cần lo lắng, người cũng nhìn ra mục đích của nàng ta thì sao ta có thể không nhìn ra được chứ? Trốn được hôm nay nhưng không trốn khỏi ngày mai, đến lúc đó chỉ cần gặp chút phá chiêu là được rồi." Tô Khanh Lạc cho Cẩn Nhi một ánh mắt yên tâm rồi thay trang phục đi ra khỏi cửa.

Ngoài cửa Tô phủ.

Đang chờ ở bên cạnh xe ngựa, Tô Khê Nguyệt thấy Tô Khanh Lạc chỉ cần đi tới thì hai mắt tỏa sáng, trong nháy mắt lại chuyển thành gan không giấu được. Lúc nào thì tiểu tiện nhân Tô Khanh Lạc trở nên xinh đẹp như vậy, thật hối hận trước kia không có diệt trừ nàng!

Hôm nay Tô Khanh Lạc mặc một bộ màu xanh dương nhạt, quần dài gấm Lưu Vân, quần áo màu xanh nhạt càng làm nổi bật làn da trắng nõn của Tô Khanh Lạc, trông giống như thủy tinh linh, cả người càng vẻ hoạt bát đáng yêu. Đôi mắt phượng trời sinh vốn mình điểm càn quuyến rũ động lòng người hơn. Hai loại khí chất bất đồng thể nhưng hợp trên người Tô Khanh Lạc lại làm nàng tăng thêm lực hấp dẫn.

"Đã khiến tỳ tỳ phải đợi lâu." Tô Khanh Lạc dịu dàng cười một tiếng về muội muội cực kì đáng yêu.

"Ta cũng mới ra thôi, có muội muội đi cùng ta đã rất vui vẻ rồi, chú ta mau lên xe ngựa thôi." Mặc dù trong lòng đã thiên đao vạn quả Tô Khanh Lạc nhưng bề ngoài Tô Khê Nguyệt vẫn là một bộ dạng tỳ tỳ yêu thương muội muội. Hừ, hi vọng lát nữa người còn có thể cười được như thế.

Hai người một trước một sau lên xe ngựa, Cẩn Nhi và Hỉ Nhi cũng ngồi chung ở phía sau xe ngựa.

Đọc theo đường đi, Tô Khanh Lạc cầm một cuốn sách lên yên lặng là xem, cũng không có ý tứ nói chuyện với Tô Khê Nguyệt. Mà đầu óc Khê Nguyệt đều đang suy nghĩ về kế hoạch hôm nay, lại càng không ý định nói chuyện phiếm với Tô Khanh Lạc. Hai người không ai quấy ai, một lúc sau thì xe ngựa đến vườn Mai Trúc.

Lúc này bên trong vườn Mai Trúc đã có một đám tiểu thư đã sớm để Thấy hai người

Tô Khê Nguyệt, mọi người đều rất sòng sốt. Họ đương nhiên nhận ra Tô Khê Nguyệt, nhưng lại không biết người đi sau Tô Khê Nguyệt là tiểu thư nhà nào lại xinh đẹp như vậy, người này ngày thường chưa từng gặp.

Tô Khê Nguyệt mỉm cười chào hỏi mọi người, tuy nàng chỉ là tiểu thư xuất của Tô phủ, mà đến tham dự tụ hội đa phần đều là dòng chính nữ của các phủ, rất nhiều tiểu thư dòng nữ chính xem thường thân phận nàng. Nhưng dáng vẻ ngày thường của Tô Khê Nguyệt đều là ôn nhu khiêm tốn, nên các tiểu thư khác cũng nguyện ý đến kết thân với nàng.

Tô Khê Nguyệt kéo Tô Khanh Lạc đến trước mặt mọi người rồi giới thiệu: “Mấy tỷ muội ở đây chắc còn chưa biết, đây là nhị muội của ta. Thường ngày nhị muội chỉ thích thanh tịnh, không quá thích những buổi tụ hội, hôm nay là bị ta năn nỉ lắm mới đến đây đây.”

Các tiểu thư ở đây vừa nghe vậy thì có chút mất hứng. Vì thích thanh tịnh nên không thích những buổi tụ hội, đây là chê chúng ta ồn ào sao? Trong số các tiểu thư ở đây vốn có chút ganh tỵ với dung mạo Tô Khanh Lạc, giờ phút này càng nhìn Tô Khanh Lạc không vừa mắt.

Tô Khanh Lạc thu hết vẻ mặt của mấy người kia vào

mặt, khá lắm Tô Khê Nguyệt, chỉ nói mấy câu đơn giản mà làm cho người khác sinh ra oán hận mình, cũng không lộ vẻ sơn bất lộ thủy, thật là một cao thủ.

Trên mặt khẽ mỉm cười, “Vẫn là tí tí thương yêu muối muối, biết thân thể muối muối không tốt không thể đi loạn, ngày thường cũng hay thay mặt muối muối xuất hiện.

Hôm nay thấy dung nhan các tí muối ở đây chim sa cá lặn, muối muối thật sự rất hâm mộ tí tí có thể có phúc khí như vậy, lại có thể giao hảo với nhiều tí muối có tài có mạo như vậy.”

Khi nghe Tô Khanh Lạc nói, sắc mặt mọi người tốt hơn nhiều, có chút hiền lành có chút khinh thường nhìn Tô Khê Nguyệt. Thân thể người ta yếu đuối không thể đến mà người còn cứng rắn kéo người đến đây, một thứ nữ ngồi chỗ ngồi của đấng chính nữ không nói, thiếu chút nữa còn khiến mọi người hiểu lầm Tô nhị tiểu thư. Thật không biết người tí tí này vô tâm hay vẫn cố tình nữa.

Thấy mọi người nhìn mình có vẻ không thích, thật lâu Tô Khê Nguyệt mới phản ứng kịp. Khi nào thì Tô Khanh Lạc lợi hại như thế rồi, mới nói mấy câu liền làm cho mọi người chuyển hướng tức giận sang mình.

Tô Khê Nguyệt có chút xấu hổ cười cười, mở miệng nói: “Không biết hôm nay có hoạt động gì vậy?”

Mọi người ồn ào thảo luận kế hoạch hôm nay, lúc này mới dời lực chú ý đi. Tô Khê Nguyệt khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mấy tiểu thư đề nghị làm thơ, Tô Khanh Lạc làm một bài không tệ nhưng cũng ứng phó rất xuất sắc.

“Nha, hoa tai của ra rồi ở đâu rồi?” Tô Khê Nguyệt đột nhiên kêu lên sợ hãi, mọi người chú ý nhìn lại thì chỉ thấy trên một bên tai nàng chỉ còn lại một hoa tai phi thúy, bên tai kia thì không có gì.

“Ai nha, đây chính là quà sinh nhật phụ thân tặng cho ta, sao có thể mất được?” Tô Khê Nguyệt có vẻ như rất nóng nảy nói.

“Tiểu thư, đừng có gấp gáp, nô tỳ lập tức đi tìm ngay. Cẩn Nhi muội muội, người đi cùng ta chút, nhiều người cũng có thể tìm nhanh hơn.” Hì Nhi xoay người lại nói với Cẩn Nhi.

“Cái này...” Cẩn Nhi rất là không tình nguyện, cô lo lắng nếu không có mình ở đây, nếu xảy ra chuyện gì tiểu thư cũng không có trợ thủ. Vì vậy gương mặt nhìn về phía Tô Khanh Lạc, hỏi thăm ý tứ của Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc đưa cho Cẩn Nhi một ánh mắt an tâm: “Như thế thì người cùng Hì Nhi đi tìm đi, hai người đi tìm dù sao cũng nhanh hơn.”

Tô Khanh Lạc cũng đã phân phó như vậy, Cẩn Nhi không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cùng Hì Nhi rời đi.

Hai người Cẩm Nhi vừa rời đi không lâu thì Tô Khê Nguyệt lại xảy ra chuyện khác.

“Muội muội, lưng ta có chút không thoải mái.” Tô Khê Nguyệt cau mày, nhìn đáng vẻ rất là khó chịu.

“Tỷ tỷ đây là bị làm sao? Có đáng ngại hay không?” Tô Khanh Lạc rất phối hợp tỏ vẻ quan tâm hỏi.

“Chắc không có gì đáng ngại, có thể là do đêm qua bị lạnh. Ta muốn đi tiểu tiện một chút, đoán chừng Hì Nhi cũng không thể tới đây kịp, hay là muội muội có thể cùng đi với ta không?” Tô Khê Nguyệt vẫn cau mày như cũ, lộ đáng rất sốt ruột.

“Vậy cũng được.” Tô Khanh Lạc gật nhẹ đầu đồng ý.

Hai người cùng đứng dậy đi về phía nhà xí.

Tô Khanh Lạc đi theo sau Tô Khê Nguyệt một hồi, liền đến chỗ núi giả: “Muội muội, trước mặt là nhà xí rồi, người ở chỗ này chờ ta một chút là được.” Tô Khê Nguyệt vừa nói xong thì vội vã biến mất ở khúc đường nhỏ trước mặt.

Tô Khanh Lạc nhìn bốn phía đánh giá, rừng trúc bên cạnh núi giả xanh um tươi tốt, thật không hổ là danh tiếng vườn Mai Trúc nổi danh mai và trúc. Cảnh đẹp như thế, ngược lại là một địa phương hẹn hò rất tốt! Khóe môi Tô Khanh Lạc xẹt qua một nụ cười lạnh lùng.

Chương 8: Hỉ Nhi nhận tội thay

CHƯƠNG 8 HỈ NHI NHẬN TỘI THAY

Editor: White Silk-Hazye

Tô Khanh Lạc đang thông thả ngắm cảnh sắc xung quanh.

Đột nhiên, có một nam tử mặc bố y đi ra từ ở phía sau núi giả trong rừng trúc. Trên người nam tử mặc y phục bằng vải thô màu xanh nhạt, tướng mạo bình thường, trong mắt lộ ra vẻ hèn mọn.

Nhìn thấy Tô Khanh Lạc, hai mắt của nam tử phát sáng, sự ham muốn trong đáy mắt càng đậm, ánh mắt hèn mọn giống như muốn nhìn hết sạch Tô Khanh Lạc vậy.

Nhìn thấy ánh mắt làm cho người ta cảm thấy buồn nôn của nam tử kia. Đáy mắt của Tô Khanh Lạc nổi lên một tầng chán ghét, cả người phát ra khí lạnh.

Nam tử cũng không bắt bẻ chút nào, cười thâm đẳng đi đến trước mặt của Tô Khanh Lạc: "Tiểu mỹ nhân, ở đây làm gì vậy, là chờ bốn đại gia sao?" Nói xong vươn bàn tay ra muốn xoa nhẹ hai má của Tô Khanh Lạc.

"Ba!" Tô Khanh Lạc dùng sức đẩy bàn tay thâm đẳng đang muốn đến gần mình ra, ánh mắt sắc bén bắn về phía nam tử.

"Ô, tính khí còn rất nóng nảy nha." Nam tử vuốt vuốt bàn tay bị Tô Khanh Lạc đánh đau, âm thanh mang theo một chút tàn nhẫn: "Chờ người gả cho ta, ta xem người có còn tính khí nóng nảy như vậy hay không!" Nói xong, không đợi Tô Khanh Lạc phản ứng kịp liền nhanh chóng bỏ nhào về phía Tô Khanh Lạc.

Mạc Phong đang ẩn núp ở chỗ tối đúng lúc chuẩn bị ra tay, chỉ thấy một vật thể màu trắng từ trên đầu bay qua, một đường đánh về phía nam tử mặc bố y. Tiếp đó Tô Khanh Lạc bị một bóng trắng kéo về phía sau, cách xa nam tử mặc bố y ra một chút.

Nam tử áo trắng thu hồi Bạch Ngọc Phiến vừa mới đánh về phía nam tử mặc bố y kia lại, lau chùi, giống như là dùng quạt để đánh người cũng làm bắn đi dáng vẻ của cây quạt.

Tô Khanh Lạc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gương mặt làm điên đảo chúng sinh. Ngần ra, qua một lúc lâu mới phản ứng kịp tình cảnh bây giờ của mình, nhìn Thiên Muc Ca ôm mình, liền đỏ mắt, nhìn Thiên Muc

Cả một chút, ý bảo hẳn buông mình ra.

Ai ngờ Thiên Mục Ca lại giống như là chưa có hiểu ý của nàng, vẫn như cũ gắt gao ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Tô Khanh Lạc không khỏi có chút bức bối trong lòng, một người nhìn rất thông minh làm sao lại không có mắt nhìn như vậy! Trải qua mấy lần nhìn thẳng vào mắt của hắn, cuối cùng, Tô Khanh Lạc bất đắc dĩ mở miệng: "Tô Khanh Lạc đa tạ ân cứu mạng của Thiên công tử."

"Không cần cảm ơn." Thiên Mục Ca thản nhiên nói: "Cho dù ta không ra tay, nàng cũng có biện pháp tránh được, không phải sao?" Nói xong ánh mắt như có như không liếc về nơi ẩn núp của Mạc Phong.

Nhìn thấy ánh mắt của Thiên Mục Ca nhìn về nơi đó, Tô Khanh Lạc vẫn không cảm thấy kinh ngạc. Lúc này dựa vào tốc độ ra tay của Thiên Mục Ca mà nói, Thiên công tử này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, phát hiện ra Mạc Phong cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà..... Hẳn rõ ràng đã phát hiện ra sự tồn tại của Mạc Phong làm sao lại còn ra tay chứ? Thật sự là ăn no rừng mỡ mà! Tô Khanh Lạc bức mình liếc về cánh tay đang ôm mình của Thiên Mục Ca, có chút tức giận mở miệng nói: "Nếu như bây giờ Khanh Lạc đã không có chuyện gì, xin Thiên công tử buông Khanh Lạc ra." Thiên Mục Ca này cũng thật là, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao! Không biết tư thế như vậy nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ rất phiền phức sao!

Thiên Mục Ca vẫn như cũ nhàn nhạt liếc mắt nhìn về mặt không vui của Tô Khanh Lạc trong lòng mình, cảm thấy bộ dạng nàng thờ phỉ phỉ như vậy vô cùng đáng yêu. Lặng lẽ luông lỏng cánh tay đang ôm Tô Khanh Lạc ra.

Tô Khanh Lạc được tự do, nhanh chóng bảo trì khoảng cách nhất định với Thiên Mục Ca, đang muốn mở miệng thì bên tai liền truyền đến tiếng bước chân. Vừa quay đầu lại, Thiên Mục Ca đã biến mất. Nhất thời có chút im lặng, Thiên Mục Ca này, thời điểm không nên tới thì lại tới, lúc không nên đi thì lại đi, thật sự là không có mắt nhìn mà! Chẳng qua chút việc nhỏ này, mình cũng có thể giải quyết, chỉ là sẽ phiền phức một chút mà thôi.

Hơn nữa..... Nghĩ đến một màn làm thơ kia thì khóe

miệng của Tô Khanh Lạc nở nụ cười lạnh còn kèm theo một chút cảm giác mưu kế đã thực hiện được.

Quả nhiên, Tô Khê Nguyệt mang theo một đám tiểu thư đi tới trước mặt của Tô Khanh Lạc. Nhìn thấy nam tì mặc lối y ở bên cạnh Tô Khanh Lạc, Tô Khê Nguyệt cười đắc ý, mặc dù không biết nam tì mặc lối y làm sao lại đến đây, nhưng mà nơi này chỉ có Tô Khanh Lạc và nam tì mặc lối y hai người cô nam quả nữ vậy là đủ rồi.

"Muội muội, muội làm sao.....làm sao lại ở trong này với một nam tì vậy?" Tô Khê Nguyệt kinh ngạc hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Tỷ tỷ, tỷ nói như vậy là có ý gì, không phải tỷ tỷ đi nhà xí kêu ta ở đây chờ tỷ sao?" Tô Khanh Lạc giống như còn chưa ý thức được nguy hiểm, ngây thơ hỏi.

"Muội muội!" Tô Khê Nguyệt nhỏ giọng nói, nhưng mà âm thanh thật nhỏ này đủ để cho những người ở chỗ này đều nghe rõ: "Tỷ tỷ làm sao mà không biết được, xung quanh đây làm gì có cái nhà xí nào, lần đầu muội muội đến Mai Trúc Viên có thể không biết rõ, nhưng cũng không nên nói bậy."

Đám tiểu thư nghe xong đều có chút khinh thường, Tô nhị tiểu thư này, một mình hẹn hò với nam tì cũng không sao, nói dối cũng không có trình độ như vậy, còn dụ dỗ thân tỷ tỷ của mình nữa.

Tô Khê Nguyệt nhận được bất quả rất hài lòng, lơn lơn.

Cô Khê Nguyệt nhận được kết quả từ nhà công, liền nhìn về phía phía nam từ mặc bố y, khẽ ra hiệu kêu hẳn hành động.

Nam từ mặc bố y nhận được ánh mắt của Cô Khê Nguyệt lập tức đứng dậy, rất phối hợp mà mở miệng nói: "Ta biết vừa rồi là ta không tốt, chọc nàng tức giận, nhưng mà nàng cũng không thể phỉ nhận quan hệ của chúng ta nha!" Bộ dáng của nam từ rất là đau lòng nói.

"Người là ai, sao có thể bôi nhọ thanh danh của muội muội ta như vậy!" Cô Khê Nguyệt kịch liệt phản bác.

"Thật không dám giấu, tại hạ là Lý Tịch Thành người Lý gia ở đường C U, trong nhà nghèo khó, gặp Cô tiểu thư không chê, tham thảo thơ văn với tại hạ, rồi sau đó lưỡng tình tương duyệt (cả hai đều có tình cảm với nhau), cho nên hôm nay mới gặp gỡ như vậy." Nam từ mặc bố y dựa theo lời thoại đã chuẩn bị tốt lúc trước, mở miệng nói.

Các tiểu thư ở đây vừa nghe đều khinh thường, âm thanh nhỏ giọng thảo luận thành một đồng, ánh mắt nhìn Cô Khanh Lạc cũng nhiều hơn một chút thâm ý.

Cô Khanh Lạc lạnh lùng cười, trong mắt lóe lên một tia giảo quyết, chậm rãi mở miệng: "Vừa rồi người nói hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, vậy người có bằng chứng không?"

Cô Khê Nguyệt và Lý Tịch Thành nghe Cô Khanh Lạc nói xong đều vui vẻ, chỉ chờ những lời này của người.

Trên mặt của Lý Tì Thành rất thương tâm, giống như việc Tô Khanh Lạc phải nhận quan hệ với hắn khiến cho hắn rất thất vọng. Hắn rút từ trong tay áo lấy ra một cái khăn thêu: "Đây chính là khăn thêu mà ngày đó nàng tặng cho ta đó nàng còn nhớ không?" Giống như là sợ hãi không tin được, Lý Tì Thành đưa khăn thêu cho một vị tiểu thư có hiệu biết ở gần đó, tiếp đó nói với Tô Khanh Lạc: "Ở phía trên đây còn có tên của nàng đấy."

Các tiểu thư nhìn thấy chữ thêu trên khăn găm đều sùng sốt, có chút không rõ tình hình lúc này.

Tô Khanh Lạc mỉm cười, ước rõ động lòng người, trong mắt nhanh chóng hiện lên tia hàn cốt: "Người xác định, trên khăn găm này là tên của người ước hẹn với người sao?"

Lý Tì Thành có chút không hiểu được Tô Khanh Lạc hỏi như vậy là có ý gì, tiểu thư Tô gia này bị ngốc sao, cũng đã tới tình trạng này còn có thể cười được? Gật đầu: "Khăn găm này ta luôn cất kỹ ở bên người, làm sao có thể nhầm được."

Tô Khanh Lạc cười lạnh không nói lời nào.

Lúc này, một tiểu thư không có kiên nhẫn mở miệng nói: "Vị Lý công tử này, chữ thêu trên khăn tay này là một chữ 'Nguyệt', theo ta được biết, trong tên của Tô nhị tiểu thư không hề có cái chữ này."

Sợ với sự kinh ngạc trong mắt của Lý Tì Thành, mắt

hạnh của Tô Khê Nguyệt đã hoàn toàn bị chấn kinh rồi. Không thể nào, cái khăn tay mình đưa cho Lý Tề Thành rõ ràng là lúc làm thơ thừa dịp Tô Khanh Lạc không để ý từ trên người của nàng trộm đến, làm sao lại trở thành chính mình được chứ?

Lúc này, ánh mắt của mọi người sớm đã dời đến trên người của Tô Khê Nguyệt. Có tìm tòi nghiên cứu, có khinh thường, cũng có xem kịch vui.

Ở bên này Di Nhi đoán thời gian cũng không sai biệt lắm, muốn đi xem kế hoạch thực hiện thế nào rồi, liền lấy khuyên tai vốn đã ở trong tay áo ra, nói với Cẩn Nhi: "Cẩn Nhi muội muội, ta tìm được rồi! Chúng ta trở về tìm tiểu thư đi."

Hai người hỏi thăm liền biết được Tô Khê Nguyệt và Tô Khanh Lạc đến núi giả bên kia, vội vàng đi tới, vừa đến thì liền thấy được một màn như vậy.

Di Nhi là một người thông minh, lập tức hiểu được tình hình hiện tại, khẽ cắn môi, trong lòng có tính toán.

Chỉ nghe "Bịch bịch" một tiếng, Di Nhi đã quỳ gối xuống: "Tiểu thư, thật sự xin lỗi, là lỗi của nô tỳ. Cái khăn tay này là do tiểu thư thưởng cho nô tỳ, nô tỳ không có cát kỹ, để cho kẻ xấu lấy đi, làm bẩn thanh danh của tiểu thư."

Nghe thấy Di Nhi nhận sai, ánh mắt của Tô Khê Nguyệt sáng ngời, sinh ra chờ mong: "Người đáng chết

mà, khăn tay ta thường cho người sao lại không cất kỹ chứ."

Tô Khanh Lạc cười lạnh, một đám thật sự diễn quá tốt nha!

"Nếu như ta nhớ không lầm, vừa rồi vị Lý công tử này nói là, đó là người lương tình tương duyệt với hần tặng nha, chẳng lẽ Đì Nhi chính là người lương tình tương duyệt với Lý công tử sao? Vậy tí tí có thể nào giúp hần hoàn thành mong ước, gả Đì Nhi cho Lý công tử được không?" Lời Tô Khanh Lạc nói ở trong tai của Đì Nhi giống như ma quỷ, trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Lúc này Tô Khê Nguyệt thầm nghĩ muốn thoát khỏi mình bị tình nghi, làm sao có thể nói không được, vội vàng mở miệng nói: "Được rồi, Lý công tử, ta sẽ gả Đì Nhi cho người, người cần phải đối xử tốt với Đì Nhi đó."

Lý Tì Thành đã vui đến nở hoa, vui mừng hơn hờ mà đồng ý. Bộ dạng của Đì Nhi cũng không tệ, mặc dù không có được tiểu thư, cũng là lấy được một tiểu thiếp xinh đẹp như hoa. Đúng vậy, là thiếp. Lý Tì Thành sẽ không để cho Đì Nhi làm thê tì, loại lén lút vụng trộm như vậy lấy về bình thường cũng chỉ có thể làm thiếp thất, huống chi Đì Nhi chỉ là một nha hoàn.

Tô Khê Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng không có nhìn thấy được hận ý trong mắt của Đì Nhi.

Ở phía trên núi giả, khóe miệng của nam tử bạch y ẩn núp

ở phía sau cong lên thành một độ cong đẹp mắt, Thị tiêu thư này, thật là hết sức thú vị mà!

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Phương thuốc cầu con trai

Chương 9: Phương thuốc cầu con trai.

Editor: hoada

Trở về Tô phủ, Tô Khê Nguyệt tức giận không nói hai lời lập tức đi Hàm viện.

Nghe Tô Khê Nguyệt thêm dầu thêm muối nói về chuyện đã xảy ra ở Mai Trúc Viên, sắc mặt nhị di nương dầm chiêu, nói vậy thì xem ra, khi rơi xuống nước thì Tô Khanh Lạc không dễ dàng đối phó như trước nữa, chỉ sợ từ việc hôm nay mà Tô Khanh Lạc sẽ sinh ra ngăn cách với mình và Nguyệt Nhi.

Sau một hồi trấn an Tô Khê Nguyệt, thì giữ Tô Khê Nguyệt ở lại viện dùng cơm tối.

Mới vừa dùng xong bữa tối thì Tô Duy liền đi tới Hàm viện.

Thấy mẹ con hai người ngồi trong sảnh, ánh mắt Tô Duy nổi lên ánh nhìn dục dăng, cười nói: "Nguyệt Nhi cũng ở đây à?"

"Thưa phụ thân, đúng vậy. Đã rất lâu phụ thân không có đến xem Nguyệt Nhi rồi, Nguyệt Nhi thật là nhớ phụ thân đấy." Lập tức Tô Khê Nguyệt thu hồi sự không vui vừa rồi, nũng nịu kéo tay áo Tô Duy, bộ dạng của một tiểu nữ nhi.

"Được rồi được rồi, là phụ thân không tốt, do gần đây phụ thân quá bận rộn, quên đi xem Nguyệt Nhi thế nào." Hiển nhiên Tô Duy rất thích Tô Khê Nguyệt làm nũng, cười đưa vật cầm trong tay cho Tô Khê Nguyệt "Nhìn xem, đây là cái gì?"

Tô Khê Nguyệt nghi ngờ nhìn vào tay Tô Duy, sau đó mắt hạnh sáng lên: "Vòng tay này thật xinh đẹp!" Vừa nói vừa lấy vòng tay trong hộp nhưng đeo lên tay, nhìn về phía ánh nến khoa tayddlqd múa chân nh thật kĩ: "Đây là phụ thân cho Nguyệt Nhi sao? Nữ nhi cảm ơn phụ thân."

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Tô Khê Nguyệt, Tô Duy cũng chiều cười một tiếng: "Đúng vậy, vòng tay này được làm từ hồng mã não, rất quý đấy."

Nghe Tô Duy nói, Tô Khê Nguyệt càng thêm yêu thích chiếc vòng tay

hồng mã não này. Chính mình luôn đặc biệt hâm mộ Tô Khanh Lạc là nhận được mọi thứ đồ vật giá trị xa xỉ, cuối cùng hôm nay mới có thể món đồ trang sức hơn hẳn của tiểu tiện nhân kia rồi. Nghĩ tới đây, Tô Khê Nguyệt cười hả hê vuốt ve chiếc thoa màu đỏ thắm cài trên đầu.

Ở bên cạnh, Tô Duy từ ái nhìn Tô Khê Nguyệt và nhị di nương, cười cợt từ sau lưng lấy một cái hộp nhỏ khác đặt lên bàn. Nhị di nương nghi hoặc nhìn Tô Duy, chẳng lẽ cũng cho mình đồ trang sức?

Tô Duy thấy sự nghi ngờ trong mắt của nhị di nương, thì cười ý vị sâu xa nói: "Trong này là đồ tốt đấy."

"Có tốt hơn đồ vòng tay hồng mã não không?" Nhị di nương cười trêu ghẹo nói.

"Dĩ nhiên còn tốt hơn." Tô Duy hả hê nói.

Nghe Tô Duy nói làm cho nhị di nương thật tò mò không biết trong hộp có thứ đồ tốt gì.

Tô Duy vẫy vẫy tay áo, ý bảo nhị di nương ghé tai lại gần một chút, nhỏ giọng nói vào bên tai nhị di nương. Chỉ thấy ánh mắt nhị di nương sáng lên, nét mặt thật vui sướng, có chút kích động nhìn Tô Duy.

Ở bên này, Tô Khê Nguyệt thấy cha mẹ lặng lẽ nói chuyện, dĩ nhiên không có bỏ qua sự vui sướng trong ánh mắt của mẫu thân, cười thà "Có lẽ phụ thân có chuyện muốn nói cùng mẫu thân, vậy Nguyệt Nhi về trước." Giọng nói giống như có oán khí, kì thực là ranh mãnh. Nói xong liền lập tức chạy từng bước chân nhỏ ra ngoài.

Trên mặt nhị di nương có chút thẹn thùng, sáng giọng mắng nhỏ: "Tiểu nha đầu thật quí quái này!"

Tô Duy thấy bộ dáng kiều mỵ của nhị di nương, thật giống với thiếu phụ đêm tân hôn, trong bụng chợt ngứa ngáy, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Làm Nhi, chúng ta không thể bỏ phí thứ đồ tốt này đâu!" Nói rồi lập tức ôm lấy nhị di nương đi vào trong phòng.

Tối nay, bên trong Hàm viện một cảnh kiều diễm, cảnh xuân khắp phòng.

Sáng sớm, nhị di nương hầu hạ Tô Duy thay quần áo đi vào triều. Dời sau khi Tô Duy đi, lòng nhị di nương tràn

đầy vui mừng cầm lấy món đồ hôm qua Tô Duy cho mình, nhìn qua nhìn lại một lần. Cuối cùng, cầm bút lên, viết vài chữ, sau khi kiểm tra tờ giấy cẩn thận rồi đưa cho Lăng Kỳ: “Người đi phòng bếp bảo họ hàng ngày chế biến theo phương thuốc này, không được để xảy ra chuyện gì.”

Phương thuốc mà Tô Duy đưa cho nhị di nương chính là phương thuốc sinh con trai. Những năm gần đây, nhị di nương chỉ sinh ra một mình Tô Khê Nguyệt, dưới gối không có con trai, nàng luôn nóng nảy bất an.

Nguyên phối của Tô Duy là Tần Trinh cũng chỉ sinh một mình Tô Khanh Lạc rồi qua đời, dưới gối chỉ có một con thứ do tam di nương sinh, nhưng tam di nương là nha hoàn được Tần Trinh đề cử lên, cũng không có quyền thế gì, vì vậy Tô Duy đặt hi vọng vào nhị di nương, hi vọng nhị di nương có thể sinh cho mình con trai, đến lúc đó sẽ danh chính ngôn thuận đưa nàng lên làm kế thất, như vậy cũng coi như có con trai trưởng rồi.

Suy nghĩ của nhị di nương giống với Tô Duy, cho nên khi biết được toa thuốc này là do Tô Duy lấy được từ chỗ danh y, vì vậy nàng rất chờ mong. Chỉ cần có nhi tử, mình sẽ chân chính là phu nhân, con mình cũng sẽ là con trai trưởng của dòng nữ chính. Nghĩ đến Tần Trinh, hai mắt nhị di nương trở nên ác độc: Tần Trinh, con gái của người rất nhanh sẽ đi xuống cùng với người!

Trong Vi Lạc các,

Tô Khanh Lạc thoải mái tự nhiên nằm trên ghế dựa dưới tàng cây, trong tay cầm một quyển sách thuốc, thỉnh thoảng hợp một ngum trà thơm ở trên bàn. Sau khi trọng sinh, nàng sâu sắc cảm giác cầm kỳ thư họa không có chút hữu dụng nào, như vậy chẳng bằng học chút y thuật để hộ thân. Huống chi, hiện tại cầm kỳ thư họa của nàng cũng đủ ứng phó rồi.

“Tiểu thư, đại tiểu thư tới.” Thanh Du ở phía trước bẩm báo. Từ lần trước, sau khi Tô Khanh Lạc triệu tập mọi người tới nói một ít chuyện thì từ đó người trong nội viện này đã trở nên có quy củ hơn.

“Ừ, để từ từ vào đi.” Tô Khanh Lạc xoa xoa thái dương nói, ánh mắt dời khỏi quyển sách thuốc. Chậm rãi đuổi lưng một cái, khép quyển sách lại, đưa cho Cận Nhi mang vào trong phòng. Nàng là tự ý xem sách thuốc, học y thuật, vì vậy nàng không muốn cho người khác biết.

“Xem ra muội muội rất tự tại tại nha!” Tô Khê Nguyệt liếc nhìn Tô Khanh Lạc đang ngồi trên ghế, nói tiếp:

“Tự tại thật sự rất hâm mộ!”

Tô Khanh Lạc ngược mắt lên nhìn Tô Khê Nguyệt, thấy người đi theo bên cạnh Tô Khê Nguyệt đã đổi thành Lộ Nhi, cười cười: “Sao từ từ rảnh rồi tới chỗ này của muội muội vậy?”

Nhận ra ánh mắt Tô Khanh Lạc đang giống như cười nhạo sự thất bại của mình ở Mai Trúc Viên, trong bụng hơi tức giận: “Hôm qua phụ thân trở về mang cho ta một vòng tay hồng mã não, ta nghĩ nhất định phụ thân sẽ cho muội vật tốt hơn, nên muốn tới đây nhìn một cái thử.” Tô

một vật từ non, nên màu từ đây như một cái nhũ.

Khê Nguyệt giống như lơ đãng vuốt ve vòng tay trên cổ tay, cười hà hà.

Tô Khanh Lạc chú ý tới nụ cười mờ ám của Tô Khê Nguyệt, khinh thường cười ra tiếng. Nhưng trên mặt vẫn làm bộ đau lòng nói: “Phụ thân... phụ thân chưa từng tới thăm muội muội.”

Tô Khê Nguyệt lấy được đáp án theo dự liệu, hài lòng cười, trên mặt cũng là dáng vẻ đồng tình nói: “Muội muội không nên thương tâm, có thể là phụ thân quá bận rộn.

Nhưng là muội muội vẫn còn có ta và mẫu thân, cái này là cháo mẫu thân tự mình nấu bảo ta mang sang cho muội muội đó. Mẫu thân đối xử với muội còn tốt hơn so với ta, còn ta chỉ có thể ngồi được mùi thôi.” Tô Khê Nguyệt có ý làm ta vẻ ghen ghét.

Tô Khanh Lạc rất phối hợp cười một tiếng giống như rất cảm động: “Tỷ tỷ và nhị di nương đối tốt với muội muội, muội muội không biết phải báo đáp như thế nào mới phải!” Ý bảo Cẩn Nhi nhận lấy cháo.

“Cháo này dùng lạnh không tốt, muội muội mau thừa dịp còn nóng dùng đi.” Tô Khê Nguyệt mong đợi nhìn Tô Khanh Lạc.

Nhìn bộ dáng mong đợi của Tô Khê Nguyệt, Tô Khanh Lạc cười lạnh, nhận lấy cháo, tự mình rót ra một chén, ngay trước mặt Tô Khê Nguyệt hớp một miếng.

Trona lòn Tô Khê Nguyệt vui vẻ uên lòn, tiểu tiên

nhân, ta xem người còn có thể đắc ý được bao lâu! Trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng: “Ta cũng tới đây một lúc rồi, muội muội tiếp tục nghỉ ngơi đi, tỳ tỳ phải đi rồi.”

Đợi Tô Khê Nguyệt rời đi, mắt phượng Tô Khanh Lạc nghiêm túc hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: BỊ HỦY DUNG

“Tiểu thư, người ở bên Vi Lạc Các truyền đến tin tức, nói là Nhị tiểu thư bị hủy dung rồi.” Lộ Nhi nói nhỏ ở bên tai của Tô Khê Nguyệt.

“Thật sao?” Tô Khê Nguyệt kích động đứng dậy, trong mắt hạnh lộ rõ vẻ vui sướng. Nhìn thấy Lộ Nhi gật đầu khẳng định, Tô Khê Nguyệt cười hả hê. Hôm nay ở Vi Lạc Các nguyên liệu bỏ vào chén cháo của Tô Khanh Lạc là do chính tay nàng tỉ mỉ chuẩn bị, đó là kỷ độc do mấu thân nhờ cứu cứu tìm được, nó gọi là Tiêu Hồn Tán.

Tiêu Hồn Tán này không màu không vị, cho dù là đại phu bình thường cũng khó mà phát hiện được, cho nên nàng không hề lo lắng việc hạ độc sẽ bị phát hiện. Mà công hiệu của Tiêu Hồn Tán cũng rất độc, cho dù chỉ ăn một chút thì cũng không có thuốc nào có thể chữa được. Trúng phải Tiêu Hồn Tán thì đầu tiên trên mặt của người đó sẽ nổi lên rất nhiều mụn nước giống như mụn nhọt vậy, sau đó nó sẽ phá hủy hoàn toàn khuôn mặt, thân thể cũng sẽ không phát hiện ra chỗ nào không khỏe, nhưng mà người trúng phải Tiêu Hồn Tán sẽ sống không quá ba năm, một năm cuối cùng càng đau đớn, chân thật cảm nhận được tư vị xương cốt bị hao mòn.

Hôm qua mình tận mắt nhìn thấy tiểu tiện nhân đó uống hết, nghĩ rằng nàng ta sẽ chạy không thoát. Không có dung mạo, lại không được phụ thân sủng ái, xem nàng ta làm sao tranh giành với mình!

Trong Vi Lạc Các

“Tiểu thư, khăn che mặt đây ạ.” Tong tay Trần mama cầm mấy cái khăn che mặt đi đến.

Tô Khanh Lạc chọn một cái khăn che mặt mà ở góc thêu một hoa Hải Đường nhỏ đeo lên trên mặt, che mụn nhọt ở trên mặt đi. Vải mỏng che mặt này là do nàng nhờ Trần mama đặc biệt làm riêng cho nàng, chính vì để che mặt.

Cẩn Nhi nhìn Tô Khanh Lạc lộ ra một nửa khuôn mặt, vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ, nhưng mà khuôn mặt không còn xinh đẹp như lúc đầu. Có hơi ỳ khuất thay Tô Khanh Lạc: “Bộ dạng tiểu thư đẹp như vậy, làm sao lại nhất quyết muốn biến thành bộ dạng như vậy chứ.”

Hôm qua Tô Khê Nguyệt đến Vi Lạc Các, Tô Khanh Lạc vốn tưởng rằng nàng ta chỉ vì muốn khoe mình được phụ thân cưng chiều sủng ái như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy chén cháo đó, nàng mới biết được, mục đích đến đây của Tô Khê Nguyệt là vì chén cháo này. Lúc đó nhìn nàng giống như đã uống một ngụm, nhưng thật ra là đồ chén cháo đó xuống tay áo. May mắn là hôm đó nàng mặc váy dài, nên có thể che khuất tầm mắt của Tô Khê Nguyệt.

Sau khi Tô Khê Nguyệt đi rồi, nàng lập tức vào trong phòng nghiên cứu thành phần trong chén cháo đó, nhưng không có phát hiện ra gì cả. Kiếp trước nàng đi theo Triệu Thanh Nhiên có nghe nói qua Tiêu Hồn tán, liền có chút nghi ngờ. Về sau để cho Thanh Du cầm chén cháo đi tìm người tinh thông y thuật để chứng thật, quả thật trong chén cháo là Tiêu Hồn Tán, lập tức lục lại sách y để kiểm tra công hiệu của Tiêu Hồn Tán, không nhận được cảm thấy mình có chút may mắn, Tô Khê Nguyệt này quả nhiên độc ác, may mà mình không có mắc bẫy.

“Người đừng oán giận, nàng ta hạ độc hại ta, chính là muốn đưa ta vào chỗ chết. Hiện giờ năng lực của ta vẫn chưa đủ để lật đổ hai mẫu tử họ, tránh được một lần thì sẽ còn có lần sau, chỉ bằng tương kế tựu kế, cũng có thể làm cho hai người họ thiếu cảnh giác.” Tô Khanh Lạc giải thích, Cẩn Nhi này có thông minh lanh lợi, nhưng còn có chút dễ bị kích động, nên sẽ không có bình tĩnh mà suy nghĩ vấn đề được, cứ tiếp tục như vậy nữa thì không sớm thì muộn điểm yếu này sẽ hại nàng ấy.

Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói, Cẩn Nhi liền hiểu ra, bội phục tiểu thư thật sự hành động sáng suốt, có chút tức giận bản thân mình vừa rồi không có bình tĩnh.

Tô Khanh Lạc nhìn thấy bộ dạng Cẩn Nhi buồn bực, biết được là nàng ấy đã hiểu ra, cười nói: “Được rồi, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang bĩu ra của ngươi kìa, sau này ngươi đừng để mắt bình tĩnh, để tránh bị người ta tính kế biết không?”

“Biết rồi, tiểu thư!” Cẩn Nhi nhìn thấy Tô Khanh Lạc không có trách mình, cũng trở nên vui vẻ. Giúp tiểu thư sửa sang lại y phục, chủ tớ hai người đi Tùng Thủy Viện.

Trong Tùng Thủy Viện, các chủ tử của Tô Phủ hầu như đều đã đến, lúc Tô Khanh Lạc đến thì chỉ còn Ngũ di nương là chưa tới.

“Ồ, đây không phải là Nhị tiểu thư sao, sao hôm nay lại đến thỉnh an, chẳng lẽ là do trên mặt bị nổi mụn nước thì mới nguyện ý xuất hiện gặp người sao?” Người nói là Tứ di nương, nhà mẫu thân của Tứ di nương chỉ là một nhà buôn nhỏ, ở Tô Phủ nàng ta cũng không được sủng ái, chỉ sinh một nữ nhi, ngày thường đều dựa vào Nhị di nương, cũng có chút ngang ngược kiêu ngạo.

Tô Khanh Lạc cười khê, cũng không tức giận: “Tứ di nương nói sao vậy, thỉnh an tổ mẫu (bà nội) và phụ thân là bổn phận của Lạc Nhi, lúc trước thân thể của Lạc Nhi không tốt, bây giờ sau khi khỏe nhiều rồi, thì tất nhiên phải đến thỉnh an.” Nói xong ánh mắt của nàng như có như không liếc về phía Tô Khê Nguyệt.

Tô Khê Nguyệt rung mình một cái, tiểu tiện nhân này làm sao có thể đáng sợ như vậy.

Tô Duy trừng mắt lườm Tứ di nương, Tứ di nương liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Lạc Nhi xin thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an phụ thân.” Tô Khanh Lạc hơi cúi người chào.

Tô lão thái thái ở phía trên chỉ hừ một tiếng, vẫn chưa để cho Tô Khanh Lạc đứng dậy, từ trước đến nay bà vốn dĩ không thích Tần Trinh, thân phận của Tần Trinh làm cho bà cảm thấy có chút tự ti, vì vậy bà lại càng không thích Tô Khanh Lạc.

“Đứng lên đi.” Vẫn là do Tô Duy lên tiếng nói, Tô lão thái thái có chút bứt rứt không vui liếc mắt nhìn Tô Khanh Lạc một cái, vẫn như cũ không nói lời nào. Tô Khanh Lạc đứng lên ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Lúc này, một hồng y nữ tử đi đến, trên đầu và khắp người của nữ tử đều là đồ trang sức quý giá, cũng không làm cho người ta cảm thấy dung tục, chỉ cảm thấy nữ tử này vô cùng xinh đẹp. Hồng y nữ tử đó là Ngũ di nương Thái Diệp, Ngũ di nương dịu dàng đi đến có chút khinh thường liếc mắt nhìn những di nương khác một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Duy đang ở ghế trên, trong mắt phong tình vạn chủng, kiều mỵ nói: “Diệp nhi đến muộn, mong mẫu thân, lão gia thứ tội.”

Nếu như nói người được sủng ái nhất trong Tô Phủ thì đó chính là Ngũ di nương, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp, lại biết cách làm cho người ta vui vẻ, Tô Duy vô cùng sủng ái nàng ta. Nhưng vì nàng ta vốn là ca kỹ trong thanh lâu, lại không có con nối dõi, nên không có chút uy hiếp nào đối với Nhị di nương, Nhị di nương cũng không có để nàng ta vào mắt.

Nhưng mà tranh thủ tình cảm với Nhị di nương, lại không có quy củ như vậy, Tô lão thái thái làm sao có thể thích được, dường như nhìn một cái bà cũng không muốn nhìn Ngũ di nương, tựa người nghiêng đầu về phía Nhị di nương. Ngược lại Tô Duy đối với vẻ mặt đưa tình lúc này của Ngũ di nương rất vui vẻ, cũng không có trách cứ gì liền để cho Ngũ di nương ngồi xuống.

Tô Khanh Lạc nhìn về phía chỗ ngồi của Ngũ di nương ở phía cuối, khoe miệng ở dưới khăn che mặt ý vị sâu sa mà nhếch lên, phải biết rằng kiếp trước, Ngũ di nương này, cuối cùng trở thành đối thủ không thể khinh thường của Nhị di nương nhà. Nâng ly trà trong tay lên, hơi vén một góc của khăn che mặt ra, uống một ngụm.

Tô Khê Nguyệt vẫn luôn vụng trộm quan sát Tô Khanh Lạc thoáng nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng của nàng ta ở dưới khăn che mặt, hài lòng nở nụ cười.

Những người khác cũng có không ít người nhìn thấy bọc mủ trên mặt của Tô Khanh Lạc, đều cả kinh, có thương xót cũng có may mắn khi người khác gặp họa, chỉ sợ là khuôn mặt của Nhị tiểu thư sẽ bị hủy. Tô Duy nhú mày, lúc trước còn muốn dùng khuôn mặt không tầm thường của Tô Khanh Lạc có thể trở thành một trợ lực lớn của mình, mà bây giờ xem ra, sợ là không có hi vọng.

Thu hết phản ứng của mọi người vào trong mắt, Tô Khanh Lạc cười châm chọc, Tô phủ này người muốn tính kế mình quả thật là không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thứ đệ Tô Kiên.

Tô Khanh Lạc đang nghỉ ngơi, đột nhiên có cảm giác ống tay áo bị thứ gì đó kéo xuống. Quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt trắng hồng nhỏ nhắn, mà tên đầu sỏ gây chuyện đang dùng bàn tay nhỏ bé ọp ọt lôi kéo ống tay áo của Tô Khanh Lạc.

Thấy người lôi kéo mình, Tô Khanh Lạc dịu dàng cười một tiếng, giọng nói cũng ấm áp hơn rất nhiều: “Cần nhi, thế nào?” Tô Kiên chính là thứ đệ do tam di nương sinh, là người thân cận nhất với nàng. Ở kiếp trước, tam di nương không có biện pháp trắng trợn chống lại nhị di nương nhưng sau lưng cũng len lén giúp nàng không ít, có lẽ là nhớ đến tình nghĩa chủ tớ với mẫu thân.

“Tỷ tỷ, thật lâu rồi Cần Nhi không thấy tỷ tỷ đến, Cần Nhi nhớ tỷ tỷ.” Cần Nhi ra vẻ uất ức nói, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như sắp rơi nước mắt.

Trái tim Tô Khanh Lạc ấm áp, ở kiếp trước kia, sau khi mình gả cho Triệu Bá Hầu thì cũng không có gặp lại Cần Nhi, nàng nhớ hẳn vô cùng. Đưa tay lên khẽ xoa nhẹ cái đầu nhỏ, trấn an nói: “Mấy ngày trước tỷ tỷ ngã bệnh, cho nên không có đến xem Cần Nhi, sau này tỷ tỷ sẽ thường đến thăm Cần Nhi có được không?”

Tô Kiên vừa nghe Tô Khanh Lạc nói sẽ thường xuyên đến thăm mình thì vui mừng không kiềm lại được, bàn tay nhỏ béo múp mồm từ ống tay áo ra thứ gì đó, thần bí đặt vào tay Tô Khanh Lạc. Tô Khanh Lạc cúi đầu nhìn xuống, thấy đó là một quả táo thì không khỏi bật cười, lại nghe giọng nói trẻ con của Tô Kiên vang lên: “Mỗi lần đệ ngã bệnh, di nương đều cho đệ uống thuốc nhưng thuốc quá đắng, di nương liền cho đệ ăn một quả táo thì không đắng nữa. Tỷ tỷ uống thuốc chắc cũng bị đắng như Cần Nhi rồi, ăn táo vào là không sao nữa.” Di nương mà Tô Kiên nói đến tất nhiên là tam di nương.

Thấy Tô Kiên quan tâm như vậy khiến Tô Khanh Lạc rất cảm động. Tô Khê Nguyệt thấy hai tỷ đệ nói chuyện qua lại thì trong lòng không cam lòng, tại sao chứ, rõ ràng mình cũng là tỷ tỷ của hắn, dẫu sao không những vậy mình còn dịu dàng xinh đẹp hơn nhưng nó cố tình chỉ thân cận với Tô Khanh Lạc. Hừ, bất quá chỉ là con thứ thôi, chờ đến khi ta trở thành dòng nữ chính, xem ta giẫm các người dưới chân như thế nào.

Nhìn Cần Nhi, Tô Khanh Lạc không khỏi nhìn về phía tam di nương, tam di nương cũng nhìn thấy ánh mắt của Tô Khanh Lạc nàng dịu dàng cười một tiếng. Dung mạo của tam di nương không có đặc biệt xuất sắc, không giống vẻ mềm mại của nhị di nương, cũng không quyền rũ như ngũ di nương nhưng lại cho người khác cảm giác nhàn nhạt khiến cho người đối diện cảm thấy an bình.

Tô Khanh Lạc cũng nở nụ cười chân thiết với tam di nương, tuy nói tam di nương từng là nha hoàn của mẫu thân, nhưng chẳng khác gì tỷ muội với mẫu thân.

Sau khi dùng đồ ăn sáng ở xong thì mọi người ai về viện người ấy.

“Lạc Nhi.” Tô Khanh Lạc đang đi trở về chợt nghe có người gọi mình. Quay đầu lại thấy là tam di nương thì đại khái đoán được mục đích tam di nương gọi mình nên cười chào lại: “Tam di nương.”

Tam di nương cùng sủng vai đi cùng với Tô Khanh Lạc, viện của nàng tương đối gần với Khanh Lạc các cửa của Tô Khanh Lạc.

“Lạc Nhi, mặt của con...” Tam di nương do dự mở miệng có chút bận tâm nhìn Tô Khanh Lạc, nàng biết tính tình Tô Khanh Lạc nhu nhược, vậy mà hôm nay lại thành bộ dáng này thì tránh không khỏi đau lòng.

“Di nương, Lạc Nhi không có gì.” Tô Khanh Lạc cười cười, tuy nói không nhìn thấy đôi môi của nàng nhưng nét cười nơi khóe mắt là không giấu được.

Tam di nương nhìn ra được nụ cười chân thật của Tô Khanh Lạc, thấy nụ cười kia không phải là cười gượng kiên cường thì không khỏi kinh ngạc. Do dự một lúc cuối cùng vẫn nói tiếp: “Lạc Nhi, mụn nước trên mặt con này sợ không phải là tự nhiên phải không?” Nói xong thì tỉ mỉ quan sát dddqd phản ứng của Tô Khanh Lạc, có chút bận tâm Tô Khanh Lạc không nghe lời khuyên của mình nhưng không thấy vẻ ghét bỏ giống thường ngày. Trước kia tam di nương cũng nhắc nhở Tô Khanh Lạc phải có tâm phòng bị người khác nhưng Tô Khanh Lạc lại nói là người thân của mình thì sao có thể hại mình được mà không nghe lời khuyên của nàng.

Tất nhiên Tô Khanh Lạc hiểu ý tứ của tam di nương, cũng hiểu nàng đang lo lắng cái gì nên trịnh trọng nói: “Di nương, người yên tâm, Lạc Nhi biết nên làm cái gì. Di nương không cần phải lo lắng cho Lạc Nhi, Lạc Nhi sẽ không phải là người không phân rõ trắng đen như trước kia nữa.”

Thấy Tô Khanh Lạc có vẻ hiểu chuyện như vậy tam di nương rất vui mừng, hốc mắt dường như có chút ướt át. Khi tiểu thư còn sống luôn để cho mình chăm sóc tốt cho Lạc Nhi, hôm nay Lạc Nhi hiểu chuyện như vậy cũng coi như nàng không phụ sự trông nom của tiểu thư rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thấy vậy Cần Nhi chạy lại, chu chu cái miệng nhỏ nhắn có vẻ uất ức nói: “Di nương và tỷ tỷ nói cái gì đó, hai người đều quên Cần Nhi mất rồi!”

Tam di nương và Tô Khanh Lạc thấy vậy đều bị chọc cười, cái quý tinh linh này, rõ ràng bản thân mình chạy đi bắt bướm rồi, vậy mà còn nói có vẻ giống như mọi người đều không muốn hắn vậy.

Tô Kiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, giỡn đầu nhìn Tô Khanh Lạc nói: “Tỷ tỷ, từ nay trở đi Cần Nhi muốn đi học đường học, tỷ tỷ đưa Cần Nhi đi có được hay không?” Nói xong bộ mặt khẩn cầu nhìn Tô Khanh Lạc.

Lúc này Tô Khanh Lạc mới nhớ tới, bằng tuổi của Cần Nhi thế này là nên đi học rồi. Nghĩ mình từ nay trở đi cũng không có bận chuyện gì nên đáp ứng: “Được rồi, tỷ tỷ đưa Cần Nhi đi học đường báo cáo, Cần Nhi phải học cho thật tốt nha.”

“Vâng, Cần Nhi sẽ học thật giỏi, để hiếu kính di nương và tỷ tỷ.” Cần Nhi rất nghiêm túc cam kết. Một đôi mắt to tròn đen nhánh nhìn hai người, một bộ giống tiểu đại nhân, chọc cho tam di nương và Tô Khanh Lạc bật cười to.

Ngày hôm sau, Tô Khanh Lạc được Tô Duy cho phép đã mang theo Cần Nhi và Thanh Du đi ra cửa mua chút vật phẩm.

Ngày mai Cần Nhi phải đi học rồi, làm chị đương nhiên là muốn tặng một món quà nhỏ, vì vậy hôm nay chủ yếu ra ngoài là chọn mua cho Cần Nhi một

bộ văn phòng tứ bảo, thuận tiện mua chút vật cần dùng cho mình.

Xe ngựa dừng trước cửa Văn Phương Trai. Văn Phương Trai là cửa hàng sách lớn nhất kinh thành, bên trong chất lượng đồ vật đều cực tốt.

Hai người Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi đi vào, lão bản nhìn thấy vật liệu quần áo của hai người liền biết đây đều là tiểu thư danh giá nên đi tới ân cần: “Không biết tiểu thư cần gì?”

“Ta muốn một bộ văn phòng tứ bảo thích hợp cho một đứa bé vừa mới đi học dùng.” Tô Khanh Lạc nói ra mục đích của mình.

Lão bản vừa nghe liền lấy một bộ từ trên kệ đưa cho Tô Khanh Lạc: “Tiểu thư tới thật đúng lúc, đây là bộ hôm qua mới đưa tới, dạng thức chất lượng đều là cực tốt.”

Tô Khanh Lạc nhận lấy tỉ mỉ kiểm tra, chỉ thấy chất lượng là đàn mực thượng hạng phía trên có khắc một bụi trúc rất tinh xảo. Rất thích hợp với Tô Khanh Lạc nên Tô Khanh Lạc cực kì hài lòng nói lão bản bọc lại cẩn thận, ngoài ra còn chọn mấy thứ mình thường ngày hay dùng rồi trả tiền.

Rời khỏi Văn Phương Trai, Tô Khanh Lạc để phu xe dừng xe ở đầu phố rồi đứng chờ, nàng dẫn Cẩn Nhi và Thanh Du đi dạo phố một chút. Mấy người đến trước Trần Bảo Các, chọn mấy trăm cái phi thúy, ngoài ra còn chọn cho mỗi người Cẩn Nhi và Thanh Du mấy món đồ trang sức.

Tô Khanh Lạc thấy một cái vòng tay màu sắc trông rất đẹp mắt, vòng tay lấy ngân làm đế, phía trên nạm bảy viên đá màu sắc khác nhau, dưới ánh mặt trời càng tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lão bản thấy Tô Khanh Lạc chăm chú nhìn cái vòng tay này thì cười thầm: “Tiểu thư thật có mắt nhìn, vòng tay lưu ly bảy màu này trong đó có huyền cơ. Lại không nói bản thân nó đã có danh quý,” lão bản chỉ vào một cái chỗ nổi lên trên vòng tay nói tiếp: “Chỉ cần nhẹ nhàng chuyển động nơi này, 7 chiếc ngân châm giấu trong vòng tay sẽ bắn ra, đây là đồ phòng thân rất tốt đó.”

Nghe lão bản nói công hiệu của vòng tay lưu ly bảy màu thì Tô Khanh Lạc nghĩ bản thân mình thật sự rất cần vũ khí phòng thân nên sáng khoái mua.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: VÔ SONG CÔNG TỬ

Đi khỏi Trần Bảo Các, Tô Khanh Lạc nhìn thấy Cẩn Nhi và Thanh Du đang mở to mắt nhìn xung quanh, bộ dạng đáng thương làm cho Tô Khanh Lạc không khỏi buồn cười, cố ý giả trò xấu nói: “Ta thấy đồ cần phải mua cũng đều mua đủ, không bằng, chúng ta trở về đi!” Nói xong đi về phía xe ngựa.

Cẩn Nhi và Thanh Du vừa nghe thấy vậy, trên mặt có chút không muốn, bước từng bước nhỏ, giống như là đi chậm lại một chút thì họ cũng không cần phải trở về.

Tô Khanh Lạc cúi đầu xuống, nhìn thấy bộ dạng giống nhau của hai người như vậy, cuối cùng không nhịn được mà cười thành tiếng. Nhìn thấy trên mặt của Cẩn Nhi và Thanh Du càng khó xử, nên cười, giả vờ khó xử nói: “Ta thấy thời gian vẫn còn sớm, lâu lắm rồi không đi ra ngoài dạo, hay là, đi dạo một chút đi.”

Cả ba người cũng đã rất lâu không có đi ra ngoài dạo phố, tiệm này cũng muốn nhìn một chút, tiệm kia cũng muốn sờ một chút, đi dạo khoảng hơn nửa canh giờ, mấy người đều thắng lợi trở về, cũng có chút mệt mỏi. Đang chuẩn bị đi về, chỉ nghe thấy ở bên tai truyền đến một đoạn nói chuyện.

“Công tử, lão hủ nhìn thấy ấn đường của ngài biến thành màu đen, chỉ là chưa có hiện ra, không bằng công tử ngồi xuống đây để cho lão hủ bói cho ngài một quẻ.” Âm thanh có một chút già nua rất nhiệt tình nói.

“Hả? Lão cũng nhìn ra được sao? Vậy lão phải coi thật tốt cho ta đó.” Âm thanh dễ nghe giống như tin là thật đáp.

Ba người quay đầu lại, lập tức nhìn thấy ở đằng sau con phố có một gian hàng xem bói ngồi trước là một ông lão và một thiếu niên, đi theo phía sau người thiếu niên là một vài gã vai vạt.

Chòm râu của ông lão màu muối tiêu dài xuống tận cổ, ra vẻ tiên phong đạo cốt (*), ngược lại thật sự giống như có chút tài.

(*)Tiên phong đạo cốt: Phong thái của ông tiên, cốt cách của người đạo. Ý nói đáng vẻ bên ngoài thanh cao, thoát tục, khiến cho người khác trông thấy phải đem lòng kính nể, quý trọng.

Trước mặt của ông lão râu dài là một thiếu niên trên người mặc y phục đỏ như lửa, mặc dù không nhìn thấy rõ mặt, nhưng chỉ cần nhìn một bên mặt đã thấy rất xinh đẹp rồi. Trong tay của nam tử mặc hồng y cầm một cái cây tiêu bằng ngọc màu trắng, mặc kệ cho ông lão đang xem xét tướng mạo của mình.

Ông lão râu dài khẽ vuốt chòm râu, tỉ mỉ quan sát nam tử mặc hồng y một chút, tự nhiên gật đầu một cái, bộ dáng bí ẩn, chậm rãi mở miệng: “Công tử

sinh nam tướng nữ, thiên đình(*) rộng lớn, là người đại phú đại quý,”

(*):Thiên đình còn được gọi là cung Quan lộc, chủ quản vận sự nghiệp và vận làm quan của một người.

Nhân tướng học cổ đại xuất phát từ tư tưởng thiên, địa, nhân hoà hợp để phân chia khuôn mặt của con người thành ba bộ phận, gọi là Tam đình. Vì trời ở trên, đất ở dưới, người ở giữa, nên Thượng đình được gọi là Thiên đình.

Còn một thuyết nữa phân chia phần trán của con người thành bốn bộ phận là Thiên trung, Thiên đình, Tư không, Trung chính. Thiên trung chỉ phần trên của trán, tức từ đường chân tóc xuống dưới khoảng 1 cm. Thiên đình tức khoảng trán từ Thiên trung trở xuống khoảng 1 cm. Tư không là khoảng trán từ Thiên đình trở xuống khoảng 2cm. Trung chính là khoảng trán từ Tư không trở xuống khoảng 1 cm.

Cả bốn bộ phận này đều được gọi chung là cung Quan lộc, thể hiện vận sự nghiệp, vận làm quan của một người. Vầng trán cao, đầy đặn, khí sắc sáng sủa, không có sẹo hoặc nốt ruồi xấu, tức là có căn cơ tiên thiên tốt, bẩm sinh đã tràn trề sinh lực, thông minh hơn người, tuổi còn trẻ đã được trường bối hoặc cấp trên tán thưởng, cất nhắc. Nhưng nếu có khuyết điểm gì, hoặc màu sắc tối tăm, sẽ gây ảnh hưởng đến vận thế.

Gã sai vật đang đứng bên cạnh nam tử hồng y giật giật khoe miệng, công tử ghét nhất là bị người khác nói ngai ấy lớn lên giống nữ nhân, thầy bói này sợ là sẽ không tính ra được mình sẽ chết thảm thế nào. Ông lão râu dài không có phát hiện gã sai vật đang khác thường, vẫn cười nhìn nam tử mặc hồng y như cũ, nói tiếp: “Nhưng mà trên mặt của công tử hình như có tinh vân (tinh vân có nghĩa là sẽ gặp điều không tốt), chắc hẳn sẽ xảy ra chuyện lớn đó!” Ông lão râu dài trịnh trọng một lúc lâu sau đó thở dài một tiếng.

“A? Vậy lão có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?” Nam tử mặc hồng y hiếu kỳ nói.

Ông lão râu dài khép hờ hai mắt, ngón tay bầm bầm một lúc lâu, chậm rãi mở mắt ra, giống như là đã biết, nhưng mà lại lắc lắc đầu: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Nam tử mặc hồng y già vờ có chút thất vọng lắc đầu.

Ông lão râu dài vừa thấy có hi vọng, liền vội vàng nói: “Chỉ là, lão hù thấy công tử cũng hợp ý, mặc dù không thể tiết lộ thiên cơ, nhưng vẫn có thể giúp công tử tiêu trừ tai họa.”

Chờ đến khi ông lão râu dài đang muốn mở miệng đòi tiền, thì nam tử mặc hồng y đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời của ông lão: “Tiên sinh, lão....” Nam tử mặc hồng y ra vẻ mình không nhìn thấy có chuyện đáng sợ nào, hai mắt cứ nhìn chằm chằm cái trán của ông lão râu dài.

“Công tử, ngươi làm sao vậy?” Ông lão râu dài cũng có chút chột dạ, chẳng lẽ bị phát hiện sao?

“Tiên sinh, gần đây có phải lão cảm thấy trong ngực khó chịu, đầu choáng váng, ớn lạnh thậm chí còn ớn lạnh ra máu?” Nam tử mặc hồng y giống như có chuyện kì quái lại hỏi.

“Đúng... Đúng vậy đó.” Ông lão râu dài có chút khó hiểu, đại phu nói mình có những triệu chứng đó là do mình bị viêm, nhưng tại sao nam tử này lại biết được?

“Quả nhiên là đúng như thế!” Nam tử mặc hồng y hơi gật đầu một cái: “Đại phu chắc chắn đã nói cho lão biết là không cần lo lắng về tính mạng phải không?”

Lo lắng tính mạng? Sắc mặt của ông lão râu dài đã trở nên rất khó coi, chẳng lẽ triệu chứng này là có bệnh nào khác sao?

“Nếu như tại hạ đoán không có sai, tiên sinh họ Lâm phải không? Không nói gạt gì lão, tiểu sinh và Thanh An Tự Tuệ Nhiên đại sư có chút giao tình, mấy ngày trước đây đại sư nói với ta, mấy ngày tới ta sẽ gặp được một người hữu duyên với mình, họ của người đó có hai chữ mộc, sống bằng nghề bói toán, chỉ là có huyết quang tai ương nha! (Câu này có nghĩa là điều xui xẻo liên quan đến máu)” Nam tử mặc hồng y nói ngụ ý.

Lúc này ông lão râu dài đã hoàn toàn mất lòng tin, vội vàng nói: “Đại sư có nhắc tới làm sao để chữa trị không?” Tuệ Nhiên đại sư ở Bắc Yên Quốc nổi tiếng là luôn nói đúng, lấy hai chữ mộc làm họ không phải là đang nói mình sao.

Nam tử mặc hồng y môi dưới nhếch lên ý cười, sắc mặt ngưng trọng nói: “Có nhắc tới một chút.....” Nhìn thấy ánh mắt vội vàng của ông lão râu dài, nói tiếp: “Tuệ Nhiên đại sư nói, bảo người này phải dùng máu gà trộn với tro của rom rạ rồi uống vào, mỗi ngày ba lần, liên tục uống bảy bảy bốn mươi chín ngày thì có thể hóa giải.”

Ông lão râu dài vừa nghe vậy, không nói hai lời, vội vàng thu dọn đồ đạc, cáo từ rời đi, đến nỗi có đồ để quên cũng không biết.

Gã sai vật nhìn thấy ông lão râu dài quên lấy tấm bảng hiệu đi, khoe miệng lại co rút lợi hại, công tử.... thật gian trá. Chỉ thấy trên tấm bảng hiệu đó viết năm chữ to rõ ràng: thầy tướng số Lâm tiên sinh

Cần Nhi và Thanh Du ở bên này đã cười đến đau bụng, vị công tử mặc hồng y này thật sự lợi hại, có thể lừa được cả thầy bói chuyên môn lừa gạt người khác như vậy.

Tô Khanh Lạc cũng cười một chút, mở miệng giải thích: “Hắn chỉ là biết một chút y thuật, nhìn ra được thầy bói đó coi bệnh tình như mạng, rồi nói ra triệu chứng thôi. Chỉ là thầy bói coi bệnh như mạng chột dạ nên lòng mới rối loạn.

Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói, nam tử mặc hồng y xoay người lại.

Nhìn thấy bộ dạng của nam tử mặc hồng y, Cẩn Nhi và Thanh Du kinh ngạc đến mức không khép miệng được, ngay cả Tô Khanh Lạc cũng có hơi kinh ngạc.

Làn da của nam tử mặc hồng y trắng nõn nà, tóc đen như mực, phượng mâu khẽ nhếch, vô cùng quyến rũ. Mũi cao thẳng, môi mỏng theo thói quen cong lên. Mà ngay cả Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi đã gặp qua Thiên Mục Ca cũng bị kinh diễm không ít. Bây giờ cuối cùng các nàng biết vì sao thầy bói nói nam tử mặc hồng y này là sinh nam tướng nữ rồi.

Nam tử mặc hồng y nhìn thấy ba nữ tử ở trước mặt đang gắt gao nhìn mình chăm chăm, có chút bức mình, nhìn thấy mạng che mặt của Tô Khanh Lạc, bắt đầu tí mỉ đánh giá.

Hôm nay Tô Khanh Lạc mặc y phục bằng vải gấm màu trắng ngà, ở bên hông đeo một cái hoa tai Lưu Ly màu lam, càng làm tăng thêm vóc người thon nhỏ của Tô Khanh Lạc, mặc dù mạng che mặt che hết một nửa khuôn mặt, nhưng phượng mâu vẫn như trước có thể nhìn ra được dung mạo xinh đẹp.

Mang theo nụ cười khiến người ta mặt đỏ tim đập mà đi đến trước mặt của Tô Khanh Lạc, nhưng thấy nàng vẫn chưa bị dung mạo của mình mê hoặc, mà là thản nhiên nhìn lại, trong lòng không khỏi nảy sinh ý định trêu chọc: “Tại hạ là Mặc Vô Song, không biết cô nương tên là gì?”

Tô Khanh Lạc cười nhẹ, lịch sự trả lời: “Tiểu nữ tên là Tô Khanh Lạc.”

Công tử Mặc Vô Song và Thiên Mục Ca ở Bắc Yên được xưng là hai mỹ nam tử, thường là phía Bắc có Mục Ca, phía Nam có Vô Song. Mặc Vô Song cũng là cháu trai của danh y Mặc lão thái y, mặc dù nói bây giờ Mặc lão thái y không còn nhậm chức ở trong triều đình nữa, nhưng địa vị ở Bắc Yên Quốc vẫn như cũ không có thay đổi. Có Gia gia y thuật tốt như vậy, cũng khó trách lúc này Mặc Vô Song chỉ cần nhìn thôi thì liền biết bệnh tình của thầy bói.

Mặc Vô Song còn muốn mở miệng nói cái gì, không ngờ Tô Khanh Lạc lại hoàn toàn không cho hắn có cơ hội.

“Sắc trời không còn sớm, tiểu nữ xin cáo từ trước.” Tô Khanh Lạc nói xong, không đợi Mặc Vô Song trả lời liền mang theo hai người Cẩn Nhi và Thanh Du rời đi, chỉ để lại Mặc Vô Song đang đứng tại chỗ tiêu hóa lời nói đang nghẹn ở trong cổ họng mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu người.

Sáng sớm, Tô Khanh Lạc liền đi đến Chỉ viện.

Lấy trăm cái phi thủy hôm qua mua tặng cho tam di nương, còn văn phòng tứ bảo thì tặng cho Cẩn Nhi, hai mẹ con tam di nương đều thích thú vui mừng.

Chỉ một lát sau thì Tô Duy đi tới, nói một vài chuyện rồi Tô Duy đi vào triều sớm.

Tam di nương tiễn Tô Khanh Lạc và Tô Kiên lên xe ngựa, lại nghe thấy tiếng gọi của Tô Khê Nguyệt ở phía sau: “Muội muội, chờ ta một chút, ta cũng muốn cùng đưa Cẩn Nhi đến học đường!” Nói xong cũng không đợi Tô Khanh Lạc gật đầu đồng ý đã tự mình lên xe ngựa.

Mặc dù Tô Khanh Lạc không hiểu mục đích của Tô Khê Nguyệt nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Xe ngựa đi không lâu sau thì đã đến học đường, Tô Khanh Lạc đang muốn xuống xe thì nghe bên ngoài âm thanh ầm ỹ, hình như là giọng nói của rất nhiều cô gái. Trong lòng không khỏi cảm thấy kì quái, đây không phải là học đường nam tử học hay sao, sao lại có nhiều cô gái ở đây như vậy? Tô mò vén màn cửa lên, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều cô gái đứng đó nói chuyện phiếm.

Vừa xuống xe ngựa, Tô Khê Nguyệt liền tìm một lí do rời đi, chỉ để lại Tô Khanh Lạc đưa Tô Kiên đến trình diện phu tử.

Tô Khanh Lạc còn chưa đến chỗ của phu tử thì gặp Lâm Doanh cũng giống nàng đưa đệ đệ Lâm Dật đến học đường.

Hai người Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh cùng lớn lên từ nhỏ với nhau, tính tình hai người cũng rất bất đồng, dĩ nhiên Tô Khanh Lạc thì dịu dàng nhu nhược, còn Lâm Doanh hoạt bát trực sáng. Nhưng ngược lại thì quan hệ của hai người lại tốt vô cùng. Trước đó, Lâm Doanh đã nghe nói về chuyện Tô Khanh Lạc bị hủy dung, nên bây giờ thấy Tô Khanh Lạc mang theo khăn che mặt cũng không có kinh ngạc, chỉ là có chút đau lòng thay Tô Khanh Lạc.

“Doanh Nhi, hôm nay sao có nhiều cô gái đến học đường như vậy?” Tô Khanh Lạc không kiềm được tò mò hỏi Lâm Doanh.

“Lạc Nhi, cả ngày người chỉ ru rú trong nội viện nên không có nghe nói, ở học đường này mới tới một vị phu tử rất đẹp trai, tất cả các tiểu thư kia đều vì vị phu tử này mà tới!” Lâm Doanh có ý nói, thấy ánh mắt hiếu kỳ của Tô Khanh Lạc thì hài lòng tiếp tục nói: “Phu tử này cũng không phải là phu tử, mà là tôn tử của Mặc lão thái y, là mỹ nam nổi tiếng thiên hạ là Vô Song công tử.”

Vô Song công tử? Nghĩ tới ngày đó nhìn thấy nam tử mặc áo hồng, khỏe miệng Tô Khanh Lạc hơi giật giật, người đàn ông này muốn làm phu tử sao? Nếu vậy thì chỉ sợ học đường này không thể thanh tịnh được... Không trách được mấy hôm nay Tô Khê Nguyệt đều đi theo phụ thân, vừa rồi rời đi chắc hẳn cũng là muốn đến gần Vô Song công tử rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khi đến chỗ phu tử thì Tô Kiên và Lâm Dật được cho phép đi vào, hai đứa trẻ đã từng đi học nên khá quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh, Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh đợi thật lâu vẫn chưa thấy hai đứa nhỏ đi ra nên quyết định đến quán trà uống trà rồi trở về.

Bên này, Mặc Vô Song bị một đám các tiểu thư lấy đủ loại lý do để tiếp cận khiến hắn dường như sắp phát điên lên, vừa xoay người đi thì thấy một bóng người quen thuộc, đang muốn mở miệng gọi Tô Khanh Lạc thì Tô Khanh Lạc đã biến mất ở chỗ rẽ.

Mặc Vô Song khẽ nhếch môi lẳng lặng đứng đó nhìn một lúc lâu, giống như đứng nghiêm đón gió, lần nữa kiềm chế lời gọi định gọi ra khỏi cổ họng...

Nói phu xe dừng xe ngựa ở đầu phố, hai người cầm tay nhau đi về quán trà.

“Tiểu thư!” Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, mấy người Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh quay đầu lại nhìn về phía đó. Chỉ thấy phía sau có một đám người giống như vậy ai đó vào giữa.

Thanh Du bỏ ra không ít sức lực mới chen vào được trong đám đông, rồi cũng thật vất vả mới thoát ra được, chạy tới nói: “Tiểu thư, có một vị cô nương bị té xỉu.”

“Cái gì? Chúng ta mau đến xem một chút!” Lâm Doanh không nói hai lời, lôi kéo Tô Khanh Lạc chui vào trong đám người.

Tô Khanh Lạc bắt đầu đi bị lôi đến giữa đám người, thấy một vị tiểu thư đang nằm trên mặt đất, cô nương mặc trang phục váy dài gấm bích sắc lưu vân, búi tóc bằng cây trâm Tử Ngọc, vừa nhìn đã biết đây là người không giàu cũng quý rồi.

“Có ai cứu tiểu thư nhà chúng tôi với!” Cô gái vừa nói dường như là nhà hoàn của tiểu thư mặc trang phục xanh ngọc bích, cô gái nhìn đám người xung quanh cầu cứu nhưng vẫn không có ai ra tay cứu giúp.

“Tiểu thư nhà các người bị làm sao vậy?” Lâm Doanh mở miệng hỏi.

“Thân thể tiểu thư nhà chúng tôi bình thường không tốt, vì vậy mà thường ngày không dám ra khỏi cửa. Hôm nay thời tiết tốt nghĩ muốn ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ chưa đi dạo được bao nhiêu dđlqd thì tiểu thư đột nhiên té xỉu.” Tiểu nha hoàn vừa thấy có người quan tâm hỏi thì vội vàng giải thích.

Tô Khanh Lạc nhìn vậy có chút do dự, bản thân nàng không muốn người khác biết chuyện nàng học y, gặp chuyện này không khỏi làm cho mảy liễu nàng khẽ nhíu lại rồi rậm song vẫn quyết định thử một lần.

Đi tới ngồi xổm xuống bên cô gái kia, đặt tay lên cổ tay của cô gái bích y chẩn mạch. Dù Tô Khanh Lạc có nghiên cứu qua y thuật nhưng chưa từng thật sự cũng chân chính chẩn mạch cho ai, hôm nay gặp chuyện này cũng chỉ có thể thử xem sao thôi.

“Ta thấy mạch tượng của vị tiểu thư này hình như là bị say nắng, trước hết mang nàng đến chỗ nào thoáng mát một chút đi.” Tô Khanh Lạc nghiêm túc chẩn mạch rồi mở miệng nói.

Tiểu nha hoàn thấy Tô Khanh Lạc có vẻ như biết về y thuật nên rất mừng rỡ, nghe lời Tô Khanh Lạc phân phó, chuyển cô gái bích y qua ven đường dưới tàng cây thoáng mát. Sau đó tìm nước lạnh mang tới, thấm ướt khăn lau lên mặt cô gái bích y.

Lúc này đám người đã tản đi, chỉ còn dư lại một ông lão đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn Tô Khanh Lạc. Cô gái kia có đôi mắt phượng xinh đẹp, rất giống với dung mạo của người nọ.

Chỉ chốc lát sau, cô gái bích y chậm rãi mở mắt ra.

Tiểu nha hoàn thấy tiểu thư đã tỉnh lại, vội vàng lấy nước cho cô gái bích y uống.

Nghe tiểu nha hoàn nói Tô Khanh Lạc đã cứu mình, cô gái bích y hết sức cảm kích, đang muốn hành lễ cảm tạ thì bị Tô Khanh Lạc ngăn lại: “Người mới bị say nắng, trời còn rất nắng, hay là tìm một quán trà nghỉ ngơi tạm một chút rồi hãy về.”

Mấy người đến quán trà gần đó, gọi vài món điểm tâm và bát canh đậu xanh để cô gái bích y uống giải nhiệt.

“Tiểu nữ là Nam Cung Uyển Nhi, đa tạ hai vị đã cứu giúp.” Cô gái bích y cảm kích nói.

“Không cần khách khí, ta là Lâm Doanh, còn nàng ấy là Tô Khanh Lạc.” Không đợi Tô Khanh Lạc nói gì, Lâm Doanh đã nhanh miệng nói chuyện trước.

Mới vừa rồi vì Nam Cung Uyển Nhi té xỉu nên Tô Khanh Lạc chỉ vội vàng cứu người, cũng chưa nhìn rõ dung mạo của Nam Cung Uyển, bây giờ nhìn kỹ lại mới phát giác Nam Cung Uyển thật sự là một bệnh mỹ nhân.

Lông mày cong cong, mắt hạnh trong veo như Xuân Thủy, da thịt trắng nõn không có chút tỳ vết nào, những thứ trang sức trên người nàng càng khiến

cho nàng xinh đẹp hơn rất nhiều.

Nam Cung Uyển Nhi thấy tính tình Lâm Doanh thẳng thắn, còn Tô Khanh Lạc thì dịu dàng thiện lương, cảm thấy họ không giống tiểu thư quan gia, chỉ có diện mạo giả nhân giả nghĩa thôi, nhưng trong lòng lại có tính toán khác. Hơn nữa bản thân mình từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không có cơ hội kết giao bằng hữu, liền muốn kết giao với hai người làm bạn tốt: “Nếu như hai người không ngại, Uyển Nhi nguyện ý cùng hai người kết giao làm bằng hữu, Uyển Nhi nhất định sẽ thật lòng tương đãi.”

Dĩ nhiên Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh không phản đối, nhìn qua thì thấy dường như Nam Cung tiểu thư cũng không phải là người có tâm kế, vì vậy lúc này ba người cùng kết giao làm bạn tốt.

Nam Cung Uyển Nhi lấy ra một hoa tai Lam Ngọc, hoa tai Lam Ngọc có ba hạt châu nhỏ bện chặt lại với nhau. dđlqd Mở hoa tai ra đưa cho Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh mỗi người một hạt châu nói: “Cái hoa tai này ta mang theo người từ nhỏ, không bằng lấy nó xem như vật ước hẹn của chúng ta đi!”

Vốn Lam Ngọc là rất hiếm thấy, cho dù là một hạt châu cũng rất khó cầu, vậy mà Nam Cung Uyển Nhi lại hào phóng như thế. Mặc dù không muốn thấy Nam Cung Uyển Nhi như vậy nhưng điều này đại biểu cho tâm ý của Nam Cung Uyển Nhi nên hai người chỉ có thể nhận lấy.

Sau đó ba người lại hàn huyên một lát, biết được Nam Cung Uyển Nhi là dòng chính nữ của Nam Cung phủ. Cũng khó trách sao mà Nam Cung Uyển Nhi lại ăn mặc sang quý như vậy, không những vậy Nam Cung Uyển Nhi chính là cháu ngoại của Hứa phủ ở Bắc quốc.

Ba người hàn huyên một hồi, Nam Cung Uyển Nhi và Lâm Doanh đồng ý không nói ra chuyện Tô Khanh Lạc biết y thuật, sau đó ba người từ biệt nhau rời đi.

Tô Khanh Lạc mang Cẩm Nhi và Thanh Du trở về Tô phủ, vì nàng chắc Tô Khê Nguyệt cũng không có ý định theo nàng trở về nên cũng không cần đợi nàng ta cùng hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: NGUY HIỂM

Nhắc váy lên, khẽ nàng giầy thêu, Tô Khanh Lạc đang muốn lên xe ngựa, chỉ nghe thấy ở phía sau truyền đến giọng nói già nua: “Tiểu nha đầu!”

Mặc dù không biết là đang kêu ai, Tô Khanh Lạc cũng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một lão nhân mặc tử y đang bình tĩnh nhìn mình.

“Không biết ngài kêu nữ là có chuyện gì?” Tô Khanh Lạc xoay người, chờ lão nhân trả lời.

“Tiểu nha đầu, lão phu thấy ngươi hình như có học một chút về y thuật, sợ là còn chưa có nhiều, hay là, ngươi bái ta làm sư phụ được không?” Lão nhân chậm rãi mở miệng, lời nói ra làm cho Tô Khanh Lạc rất là kinh ngạc, chắc là do lúc nãy một màn cứu Thượng Quan Uyển Nhi đã bị lão giả này thấy được, nhưng mà hần vì sao muốn nhận mình làm đồ đệ chứ?

Đề xuống nghi hoặc trong lòng, Tô Khanh Lạc nhíu nhíu lông mày: “Hả? Lão nói muốn nhận ta làm đồ đệ, vậy lão phải cho ta xem lão có năng lực nhận ta làm đồ đệ hay không mới được.

Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói xong, lão nhân mặc tử y cười sang sảng, tiểu nha đầu này thật là một tiểu quý tộc ranh mà, như vậy xem ra mình quyết định nhận nàng làm đồ đệ không sai chút nào.

“Nhà của lão phu Mặc Phủ đường Tước Vân, nha đầu ngươi nếu như không tin lão phu, có thể tới phủ tìm hiểu thật giả.” Lão giả mặc tử y cười nói.

Mặc Phủ đường Tước Vân? Đây không phải là phủ đệ của Mặc lão thái y sao? Chẳng lẽ..... Tô Khanh Lạc nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ lão nhân gia chính là Mặc lão thái y?”

“Đúng là lão phu.” Lão nhân mặc tử y trả lời.

Lần này Tô Khanh Lạc càng khó hiểu, nàng không cho rằng bản thân mình có sức hấp dẫn gì có thể làm cho Mặc lão thái y không hề quen biết chủ động nhận mình làm đồ đệ, vậy Mặc lão thái y vì sao muốn mình bái ông ta làm sư phụ chứ?

“Người muốn bái Mặc lão thái y làm sư phụ chỗ nào cũng có, không biết vì sao ngài lại chọn tiểu nữ?” Tô Khanh Lạc nghi hoặc mở miệng.

Nghe vậy Mặc lão thái y nháy mắt trở nên ngu ngơ, rồi sau đó là im lặng, rất lâu cũng không có nói gì.

Tô Khanh Lạc vừa định nói nếu như khó xử thì cũng không cần phải nói ra, lại nghe thấy Mặc lão thái y thở dài một tiếng: “Bởi vì, ngươi rất giống một vị cố nhân!”

Cố nhân? Tô Khanh Lạc tuy là đang thắc mắc cố nhân kia là ai, nhưng cũng biết nếu như còn hỏi nữa thì chắc cũng không hỏi thêm được gì. Suy nghĩ một hồi, Tô Khanh Lạc nói ra quyết định trong lòng: “Chuyện Bái sư, mấy ngày nữa Khanh Lạc nhất định sẽ tự mình đến thăm, kèm theo là lễ Bái sư.” Đúng là mình đang cần một người sư phụ, chỉ nhìn kiến thức trên sách vở cũng là vô dụng, mà vị Mặc lão thái y nổi tiếng thiên hạ này nguyện ý nhận mình làm đồ đệ, mình dĩ nhiên muốn nắm bắt cơ hội rồi.

Thấy Tô Khanh Lạc nguyện ý Bái mình làm sư phụ, Mặc lão thái y thoả mãn cáo từ, hẳn sẽ đứng ở trong phủ chờ Tô Khanh Lạc đến.

Lúc này Tô Khanh Lạc mới lên xe ngựa.

Tô Khanh Lạc cảm thấy có điểm gì đó là lạ, giống như nghe thấy mùi máu tươi, Không đợi Tô Khanh Lạc phản ứng, Cận Nhi đã bị người đánh ngất xỉu, Tô Khanh Lạc cũng bị người bịt chặt miệng.

“Không nên phát ra tiếng động, nếu không....” Tay của nam tử đột nhiên siết chặt, ám chỉ là kết cục khi Tô Khanh Lạc không nghe lời.

Tô Khanh Lạc chớp mắt mấy cái, đột nhiên nghĩ đến nam tử phía sau mình không nhìn thấy, lại gật đầu một cái.

“Bây giờ ta có thể thả ngươi ra, nhưng mà ngươi không thể phát ra tiếng động.” Nam tử nhỏ giọng nói, nhìn thấy Tô Khanh Lạc lại gật đầu, thì mới chậm rãi buông Tô Khanh Lạc ra.

Tô Khanh Lạc quay đầu lại, một cái mặt nạ màu bạc hé ra đập vào tầm mắt.

Nam tử mang mặt nạ bạc nhìn thấy mặt che mặt Tô Khanh Lạc đang đeo, vẻ mặt cứng lại, nhưng rất nhanh đã che giấu đi: “Ngươi có được trị thương không?”

Tô Khanh Lạc gật đầu. Sau khi trọng sinh, nàng luôn có thói quen mang được ở bên người, trong số được trên xe ngựa này có được trị thương.

Mở hòm thuốc ra, chọn mấy lọ được trị thương tương đối hiệu quả đưa cho nam tử mang mặt nạ bạc.

Nam tử nhận được mà Tô Khanh Lạc đưa, cúi đầu nhìn miệng vết thương trên cánh tay một chút, cắn chặt răng, xé phần vải gần miệng vết thương ra.

Tô Khanh Lạc nhìn thấy động tác của nam tử mang mặt nạ bạc, có chút không đành lòng nói: “Nếu không, ta giúp ngươi nha.”

“Ngươi biết băng bó miệng vết thương?” Nam tử kinh ngạc nói.

Tô Khanh Lạc gật đầu, nam tử đưa được cho Tô Khanh Lạc.

Cẩn thận tách phần vải dính vào miệng vết thương của nam tử mang mặt nạ bạc ra, sau khi dùng được sát trùng xong, phát hiện không có vải để băng bó vết thương, đành phải lấy khăn tay của mình ra, giúp nam tử mang mặt nạ bạc cẩn thận băng bó tốt miệng vết thương.

Vừa băng bó tốt miệng vết thương xong, xe ngựa liền ngừng lại.

“Tiểu thư, phía trước bị chặn rồi, sợ là phải chờ thêm một chút.” Âm thanh của xa phu truyền đến.

“Chuyện gì xảy ra?” Ở ánh mắt cảnh cáo của nam tử mang mặt nạ bạc, Tô Khanh Lạc mở miệng nói.

“Hình như là có quan binh đang điều tra.” Xa phu nhìn phía trước, suy đoán nói.

Quan binh? Tô Khanh Lạc vén màn xe lên, nhìn thấy ở bên ngoài quả nhiên có rất nhiều quan binh, đang lục soát từng xe một. Dẫn đầu hình như là Tam hoàng tử.

Nhìn thấy bóng dáng của Tam hoàng tử, trong mắt của Tô Khanh Lạc nổi lên ý lạnh. Kiếp trước mặc dù mình và Tam hoàng tử chưa có tiếp xúc nhiều, nhưng mà Tam hoàng tử là người chủ mưu làm cho một nhà ngoại tổ mẫu của nàng rơi vào kết cục bi thảm, người này, Tô Khanh Lạc vĩnh viễn sẽ không tha thứ.

“Đi đường khác đi, không thể để cho quan binh phát hiện ra ta.” Nam tử mang mặt nạ bạc nói với Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc đã sớm cảm giác quan binh đang lục soát ở bên ngoài có liên quan với nam tử mang mặt nạ bạc này, lúc này lại càng chắc chắn suy nghĩ của mình. Để cho xa phu quay đầu xe ngựa lại, đang muốn rời đi, quan binh ở bên đó phát hiện ra động tĩnh ở bên này.

Tam hoàng tử dẫn theo một đội quan binh vây quanh xe ngựa của Tô Khanh Lạc.

“Trong xe là ai, mau xuống xe để chúng tôi lục soát.” Một quan binh đi đến đây, quát vào trong xe.

Tô Khanh Lạc đã ổn định lại tâm tình, không còn khẩn trương như lúc nãy, lấy tinh dầu trong hòm thuốc ra để giấu đi mùi máu tươi trong xe ngựa. Lúc này mới mở miệng đáp: “Không biết quan gia lục soát cái gì vậy? Mấy ngày gần đây tiểu nữ bị phong hàn không thể ra gió, xin quan gia lượng thứ.”

Quan binh kia nghe thấy âm thanh dễ nghe của Tô Khanh Lạc, cũng hơi lơ là, mở miệng lần nữa: “Chúng ta đang tìm tội phạm quan trọng của triều đình, xin cô nương chịu uất ức một chút.”

Tô Khanh Lạc thấy quan binh vẫn nói lời như cũ, đành phải vén màn kiệu lên một chút: “Ta xuống dưới cũng không sao, nhưng mà nha hoàn của ta sinh bệnh nặng, vừa mới dẫn nàng đi xem đại phu, mới ngủ được một chút, xin các vị quan gia không cần đánh thức nàng.”

Tô Khanh Lạc nói lộ ra vẻ xúc động, tất cả mọi người có chút xúc động, nha hoàn sinh bệnh còn có thể được chủ tử giữ ở bên người, còn tự mình đưa đi xem đại phu, chủ tử có lòng tốt như vậy thật sự là không nhiều thấy lắm. Mọi người nhìn về phía Tam hoàng tử, Tam hoàng tử gật gật đầu, nha hoàn ở trên xe như cũ có thể lục soát, hẳn cũng không so đo.

Tô Khanh Lạc xuống xe ngựa, hành lễ với Tam hoàng tử, đứng ở một bên chờ quan binh lục soát.

Tam hoàng tử liếc mắt nhìn nữ tử ở bên cạnh, chỉ thấy cả người nàng mặc cẩm y Lưu Vân màu trắng ngà, trên đầu chỉ cài một cây trâm Mặc Ngọc đơn giản, vành tai xinh xắn trắng nõn, hai cái hoa tai Mặc Ngọc rủ xuống ở hai bên gò má, đơn giản mà không mất đi vẻ xinh đẹp.

Lại nhìn hai gò má của nữ tử một chút, chẳng biết tại sao nữ tử này lại đeo mạng che mặt, chỉ chừa lại một đôi mắt phượng nhìn ngăm xung quanh, mũi cao thẳng, vừa nhìn thì biết chính là một mỹ nhân tuyệt sắc. Đáng người của cô gái này tuy là nhỏ nhắn, cả người có một loại hơi thở làm cho người ta không thể nào xem nhẹ được.

Tam hoàng tử đột nhiên có chút hứng thú đối với Tô Khanh Lạc, muốn biết nữ tử ở bên cạnh cuối cùng là người nào. Vừa muốn mở miệng, quan binh tiến lên lục soát quay lại bẩm báo: “Hồi bẩm Tam hoàng tử, vẫn chưa tìm thấy người khả nghi.”

Tam hoàng tử gật gật đầu, liếc mắt nhìn Tô Khanh Lạc một cái, mang theo quan binh xoay người rời đi.

Tô Khanh Lạc lên xe ngựa, mới thở dài một hơi, mới vừa rồi thật sự nguy hiểm quá.

Cảm giác được xe ngựa rời khỏi, nam tử mang mặt nạ bạc dưới sự trợ giúp của Tô Khanh Lạc mới từ dưới người của Cẩm Nhi chui ra,

“Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương.” Âm thanh của nam tử vẫn trầm thấp như cũ, nói lời cảm ơn với Tô Khanh Lạc.

“Không cần phải khách khí, chờ một lát ta để cho xa phu đi đến chỗ ít người, người có thể rời đi.” Tô Khanh Lạc thản nhiên nói. Lúc đầu cứu hắn cũng chỉ là vì hoàn cảnh đưa đẩy thôi, nếu như ở trong xe ngựa lục soát được nam tử mang mặt nạ bạc này, thì mình cũng không thể thoát khỏi dễ dàng được.

Xe ngựa đi tới một chỗ, xung quanh đó không có người nào, nam tử thật sâu liếc mắt nhìn Tô Khanh Lạc một cái, phi người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: HIỀM KHÍCH

Tô Khanh Lạc mắt thật lớn sức lực mới đánh thức được Cẩm Nhi, Cẩm Nhi mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, có chút không rõ tình hình lúc này, lúc này giống như mình bị cái gì đó đập vào một cái, chuyện sau đó cũng không còn nhớ rõ. Chẳng lẽ là người xấu sao? Vậy tiểu thư đâu rồi? Tiểu thư làm sao rồi, có xảy ra chuyện gì hay không? Cẩm Nhi hoảng loạn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Khanh Lạc đang mỉm cười mà nhìn mình.

“Tiểu thư! Người sao rồi? Lúc này có phải có chuyện gì xảy ra hay không??” Cẩm Nhi khẩn trương kéo tay áo của Tô Khanh Lạc, nhìn Tô Khanh Lạc một lần từ trên xuống dưới từ trước ra sau, lẽ mà tiểu thư xảy ra chuyện gì thì mình thật sự đúng là đáng chết!

Tô Khanh Lạc giả bộ đau lòng nói: “Cẩm Nhi, người cũng không biết đâu, lúc này đúng là có người xấu rất hung ác đó!? Nói xong còn làm ra bộ dạng giống như hơi sợ. Nhìn thấy sắc mặt của Cẩm Nhi trắng bệch, lúc này Tô Khanh Lạc mới cười: “Được rồi, người xấu đó chỉ là tiểu mao tặc (tên cướp), cũng không có đáng sợ như vậy, đã bị quan binh bắt đi rồi.”

Cẩm Nhi hết lần này đến lần khác đòi Tô Khanh Lạc xác nhận thật sự không có xảy ra việc gì, lúc này mới yên tâm.

Hai người trở về phủ, thì gặp phải Tô Khê Nguyệt đang từ Hàm Viện trở về.

Tô Khê Nguyệt nổi giận đùng đùng đi ở phía trước, về mặt bức mình, nhất định là hôm nay lúc gặp Vô Song công tử lo lắng mình thua kém nàng nên mới tức giận như vậy. Nhớ đến nam tử mặc y phục đỏ như lửa ngày đó, Tô Khanh Lạc mỉm cười, Tô Khê Nguyệt muốn tiếp cận Mặc Vô Song, cũng không có dễ dàng như vậy đâu!

Ở lần gặp mặt với Mặc Vô Song lần đó vốn là cây đinh trong lòng của Tô Khê Nguyệt, tâm tình đã không tốt, nhìn thấy ý cười ở khóe mắt của Tô Khanh Lạc, càng tức giận hơn, cảm thấy là Tô Khanh Lạc đang cười nhạo mình. Cúi đầu chú ý tới hoa tai của Tô Khanh Lạc, hoa tai đó vốn dĩ rất đẹp, lại nhìn chất liệu của nó hình như là làm bằng ngọc màu xanh, Tô Khê Nguyệt nhìn thấy liền đỏ mặt tía tai.

“A, muội muội hoa tai lam ngọc này thật là đẹp nha, sao bình thường tỷ không thấy muội đeo vậy.” Tô Khê Nguyệt nén cơn tức xuống, cố gắng bày ra dáng vẻ dịu dàng.

Nàng đã sớm để ý tới ánh mắt tham lam của Tô Khê Nguyệt khi nhìn hoa tai lam ngọc của mình, Tô Khanh Lạc không biến sắc, lại cười dịu dàng: “Hoa tai này cũng mới hôm nay muội mới đeo thôi, tỷ tỷ chưa từng thấy qua cũng là chuyện bình thường.”

“Tỷ thấy hoa tai nhìn rất đẹp, muội muội có thể cho tỷ mượn ngắm hai ngày hay không?” Tô Khê Nguyệt mặt dày mở miệng nói, nói là ngắm, chính là tự mình dùng luôn, làm sao có thể trả lại cho Tô Khanh Lạc.

Mất phượng âm trầm, Tô Khanh Lạc khinh thường cười một tiếng, lại kiếm cớ này. Trước kia Tô Khê Nguyệt cũng lấy đủ loại lý do để mượn đi không ít đồ tốt ở chỗ của Tô Khanh Lạc, chỉ là nàng ta mượn nhưng không hề trả lại, trước kia Tô Khanh Lạc nghĩ hai người đều là tỷ muội ruột, cho một ít cũng không sao, nên không tính toán gì với nàng ta thôi. Nhưng bây giờ, Tô Khê Nguyệt lại muốn lấy cớ cũ để vơ vét đồ tốt, sợ là không thể như ý muốn rồi.

“Tỷ tỷ chắc không biết, hoa tai này là do người khác tặng cho Lạc Nhi, vô cùng có ý nghĩa, hơn nữa Lạc Nhi đã đồng ý với người ta là sẽ cất giữ thật tốt, hôm nay sợ là không thể đưa cho tỷ tỷ cầm đi ngắm rồi.” Trong mắt của Tô Khanh Lạc hàm chứa một chút áy náy, nét mặt lộ vẻ khó xử: “Muội muội còn có một hoa tai tâm kết bằng Phi Thủy, nếu như tỷ tỷ không chê, muội muội cho tỷ tỷ một ít để ngắm được không?” Tô Khanh Lạc nói rất chân thành, Cẩn Nhi ở bên cạnh cười trộm, hoa tai tâm kết bằng Phi thủy này chính là đồ mà trong ngày thường tiểu thư dùng để thưởng cho bọn hạ nhân, ngay cả nàng còn cảm thấy ghét, vậy mà tiểu thư lại đưa cho Đại tiểu thư để ngắm.

Tô Khê Nguyệt dĩ nhiên là biết công dụng của cái hoa tai tâm kết bằng Phi Thủy này, lúc này đã bị Tô Khanh Lạc chọc tức đến mức không nói nên lời, nghẹn một lúc lâu, mở miệng liền nói ào ào: “Muội vậy mà lại lấy đồ để tặng cho hạ nhân đến si nhục tỷ, chúng ta, chúng ta đi!” Váy dài bằng gấm hoa bay phất phơ, xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy bóng lưng của Tô Khê Nguyệt rời khỏi, Cẩn Nhi đắc ý nói: “Tiểu thư thật sự quá lợi hại, lại có thể làm Đại tiểu thư tức thành như vậy, xem nàng ta còn dám vơ vét đồ tốt của người hay không!”

Tô Khanh Lạc chỉ cười chứ không nói gì, màn kịch thật sự, vẫn chưa có bắt đầu đâu.

Trong Tùng Thủy Viện.

Tô Khê Nguyệt lôi kéo cánh tay của Tô lão phu nhân, nũng nịu nói: “Tổ mẫu, người phải làm chủ cho Nguyệt Nhi đó.”

Tô lão phu nhân nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ủy khuất của Tô Khê Nguyệt, đau lòng xoa tay của Tô Khê Nguyệt: “Tôn nữ ngoan, nói cho tổ mẫu xem, là ai ăn hiếp con, tổ mẫu nhất định phải sẽ giúp con trừng phạt người đó.”

Tô Khê Nguyệt lau nước mắt, tỏ vẻ khó xử nói: “Là, là Nhị muội.”

Đúng là tiểu tiện chủng mà, trong ngày thường nhìn thấy nó dịu dàng nhu nhược, vậy mà giờ lại ăn hiếp Nguyệt Nhi thành như vậy. Lúc này Tô lão phu nhân đã quên là Tô Khanh Lạc cũng là tôn nữ của mình, chỉ nghĩ tới đích tôn nữ này của mình không thể làm bà yêu thích được, vậy mà còn ăn hiếp tôn nữ mà mình thương yêu nhất, thật sự là vô cùng đáng hận!

“Thu Vân, đi mời Nhị tiểu thư đến đây cho ta.” Về mặt của Tô lão phu nhân vô cùng tức giận, lặng lẽ lui ra ngoài.

“Tiểu thư, Thu Vân ở bên cạnh lão phu nhân đến đây.” Thúy Vu đi vào thông báo.

“Để cho nàng ấy đi vào.” Tô Khanh Lạc cúi đầu, thần nhiên đáp.

“Nô tỳ xin thỉnh an Nhị tiểu thư.” Thu Vân ngẩng đầu lên, ngoài miệng thì nói là thỉnh an, nhưng về mặt khi nói không có chút tôn trọng nào.

Tô Khanh Lạc vẫn n thần nhiên như trước, khóe miệng khẽ cười, trên mặt không có một chút xú không thoải mái nào, chỉ là trong ý cười đó lại không có một chút độ ấm nào: “Tổ mẫu có chuyện gì sao?”

Thu Vân nhìn thấy vẻ mặt của Tô Khanh Lạc vẫn như trước, đúng như dự đoán Nhị tiểu thư vô dụng này sẽ không thể làm gì mình được, về mặt lại càng kiêu ngạo: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là lâu rồi lão phu nhân không nhìn thấy Nhị tiểu thư, muốn mời Nhị tiểu thư đến Tùng Thủy Viện nói chuyện phiếm thôi.”

Tô Khê Nguyệt quả nhiên là đi đến Tùng Thủy Viện, Tô Khanh Lạc ngược mắt lên liếc mắt nhìn chăm chăm Thu Vân, Thu Vân này, biết rõ lão phu nhân kêu mình qua đó sẽ không có chuyện tốt gì, lại chỉ nói là lão phu nhân nhớ mong mình, lòng dạ như vậy thật sự đủ sâu nha.

Nhìn thấy ánh mắt mà Tô Khanh Lạc nhìn mình, Thu Vân rung mình một cái, ánh mắt của Nhị tiểu thư thật đúng là đáng sợ.

“Vậy sao, Cẩn Nhi đi theo ta đến Tùng Thủy Viện một chuyến đi.” Tô Khanh Lạc đứng dậy, Cẩn Nhi chỉnh lại y phục cho Tô Khanh Lạc một chút, ba người liền đi Tùng Thủy Viện.

Trong Tùng Thủy Viện, về mặt của Tô lão phu nhân đang ngồi trên ghế vô cùng tức giận nhìn về phía Tô Khanh Lạc đang đứng.

“Lạc Nhi xin thỉnh an tổ mẫu.” Tô Khanh Lạc hơi cúi người hành lễ nói.

“Đồ vô liêm sỉ.” Không chờ Tô Khanh Lạc đứng dậy, Tô lão phu nhân đột nhiên đập lên bàn một cái, lớn giọng quát.

Trong mắt của Tô Khanh Lạc lộ ra vẻ kinh ngạc, trong nháy mắt chuyển thành ủy khuất: “Tổ mẫu, không biết Lạc Nhi đã phạm sai lầm gì, làm cho tổ mẫu tức giận như thế.”

Tô lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Ngươi có thể phạm sai lầm gì chứ, ai dám nói ngươi làm sai? Nguyệt Nhi là tỷ tỷ của ngươi, bây giờ cũng bị ngươi ăn hiếp thành ra như vậy, có phải đến ngày nào đó ngươi cũng muốn khi dễ trên đầu của ta hay không?”

“Lạc Nhi, Lạc Nhi không dám.” Tô Khanh Lạc ủy khuất nói, dáng vẻ yếu đuối.

“Ta nghe nói, hôm nay tỷ tỷ của ngươi chỉ là muốn mượn ngươi một cái hoa tai để ngắm, ngươi không cho mượn cũng thôi đi, vậy mà lại đưa cho tỷ tỷ của ngươi cái hoa tai tâm kết làm bằng phi thủy mà ngươi hay tặng cho hạ nhân, sao có thể khi dễ thứ tỷ như vậy, đó là phong phạm mà một đích nữ nên có sao? Nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải bị người ta cười rộ rỡ hay sao, bồi nhọ thanh danh của phủ Thị Lang chúng ta!” Tô lão phu nhân nói đến cái này lại càng tức giận, hai mắt giống như muốn nổi lửa.

“Tổ mẫu có điều không biết.” Tô Khanh Lạc nâng mép váy, quỳ trên mặt đất: “Tỷ tỷ vốn là muốn mượn hoa tai lam ngọc của Lạc Nhi để ngắm, chỉ là, hoa tai lam ngọc đó vốn là của Nam Cung tiểu thư của Bá phủ (*) tặng cho Lạc Nhi, ngụ ý là muốn kết giao với nhau. Nếu như Lạc Nhi vừa nhận được hoa tai này xong thì lại đưa cho người khác dùng, sợ là Nam Cung tiểu thư mà biết sẽ không vui.”

(*) bá (tước vị hàng thứ ba trong 5 tước - công hầu bá tử nam - thời phong kiến)

Tô lão phu nhân nghe nói hoa tai đó chính là do Nam Cung tiểu thư của Bá Phủ tặng cho Tô Khanh Lạc, liền nhũn mảy, Nam Cung Bá phủ là Bá phủ đứng đầu, mặc dù không tôn quý bằng Phủ Quốc Công, nhưng cũng không phải là chỗ mà Tô phủ có thể với tới. Tô Khanh Lạc kết giao với Nam Cung tiểu thư, đối với Tô phủ chính là chuyện tốt, chỉ tiếc là, Tô lão phu nhân nhìn thoáng qua Tô Khê Nguyệt đang ngồi ở bên cạnh mình, nếu như người kết giao với Nam Cung tiểu thư là Tô Khê Nguyệt thì tốt rồi.

Cũng không thể cứ nói về hoa tai lam ngọc này, Tô lão phu nhân đành phải chuyển chủ đề đi: “Vậy nên ngươi lại đi sỉ nhục tỷ tỷ của ngươi như vậy sao? Ta không tin ngươi chỉ có những đồ để khen thưởng hạ nhân như vậy, chứ không phải là cố ý ăn hiếp thứ tỷ không thành sao?”

“Lạc Nhi không dám ăn hiếp tỷ tỷ. Trước kia đồ mà Lạc Nhi đã đưa cho tỷ tỷ cũng không ít, cũng không có để ý nhiều. Chỉ là, đồ trang sức còn sót lại của Lạc Nhi cũng không còn nhiều, những đồ còn sót lại cũng đều là di vật và đồ cưới mà mẫu thân của Lạc Nhi để lại thôi. Còn cái khác chính là hoa tai tâm kết bằng phi thủy đó thôi, Lạc Nhi, Lạc Nhi cũng không phải là muốn sỉ nhục tỷ tỷ mà.” Tô Khanh Lạc khóc như mưa, hạ nhân trong sảnh đều là đồng tình, thân là đích nữ, vậy mà lại phải ra sức lấy lòng thứ tỷ, tiền của mất cũng không dám nói, còn bị mắng chửi.

Khuôn mặt của Tô lão phu nhân cũng có chút khó coi, mấy năm nay hai mẫu nữ Nhị di nương bọn họ từ chỗ của Tô Khanh Lạc vợ vét được không ít đồ tốt bà vẫn biết điều này, thường thường Nhị di nương cũng sẽ đưa cho nàng một ít, nàng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua. Chỉ là không biết hai mẫu nữ bọn họ lại có thể vợ vét nhiều đồ tốt đến như vậy, nhưng chỉ đưa cho mình có một chút như thế, nghĩ vậy, lúc nhìn thấy Tô Khê Nguyệt cũng có chút không vui.

Bà thân là chủ mẫu của Tô Phủ, lại tùy ý để đích tôn nữ bị thứ tỷ ức hiếp thành ra như vậy, Tô lão phu nhân cũng không muốn mình bị nói là người thiên vị, lúc này đành phải làm ra bộ dáng thương yêu luyến tiếc: “Xem ra, là ta hiểu lầm Lạc Nhi, Lạc Nhi cũng đừng giận tổ mẫu nha. Thu Thủy, làm sao lại để cho Nhị tiểu thư quý gối ở đây như vậy, còn không mau đỡ Nhị tiểu thư đứng lên.”

Lúc Tô Khanh Lạc được Thu Thủy đỡ đứng dậy, biết điều nói: “Lạc Nhi không trách tổ mẫu, tổ mẫu làm vậy cũng là vì tốt cho Tô phủ.”

Tô lão phu nhân hài lòng nở nụ cười, Tô Khanh Lạc này trái lại rất biết điều, biết giúp mình giải vây, nhìn lại cũng không còn đáng ghét như trước. Phân phó Thu Vân cầm một cái vòng tay thương cho Tô Khanh Lạc, rồi để cho Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt rời đi.

Tô Khê Nguyệt oán hận trừng mắt nhìn Tô Khanh Lạc một cái, hôm nay không lấy được hoa tai lam ngọc kia không nói gì, còn làm cho tổ mẫu có ác cảm với mình, Tô Khanh Lạc thật đúng là dẻo miệng.

Tô Khanh Lạc cười nhẹ, cũng không thêm để ý đến hận ý trong mắt của Tô Khê Nguyệt nói: “Thời gian cũng không còn sớm, muội muội đi về trước.” Nói xong cũng không chờ Tô Khê Nguyệt trả lời liền xoay người trở về Vi Lạc Các.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bái sư học y.

Đã mấy ngày trôi qua kể từ khi ở thư viện kinh đông trở về, Tô Khanh Lạc đã đồng ý với Mặc lão thái y nhưng chưa đến phủ chào hỏi, vì vậy hôm nay đang chuẩn bị đi Mặc phủ một chuyến.

Trần ma ma đã sớm báo người chuẩn bị xe ngựa chờ ở ngoài cửa.

Quần áo hôm nay Tô Khanh Lạc mặc chính là váy hoa Yên La màu tím nhạt, bên hông gắn chiếc hoa tai Lam Ngọc - quà tặng của Nam Cung Uyển

Nhi, váy màu tím kết hợp với ngọc bội hình bướm bướm, đơn giản mà cao quý. Đeo thêm một cái khăn che mặt cùng màu, tuy đều là màu trắng nhưng lại trong trẻo thuần khiết không khác ngày thường, những cánh hoa trên váy lại làm cho Tô Khanh Lạc thêm vẻ linh động hoạt bát mà cũng không mất đi nét đáng yêu, tất cả làm cho cả người nàng toát lên thần thái rất tốt.

“Tiểu thư, người nhìn xem, trâm hoa này nhìn thật đẹp rất hợp với y phục trên người, để nô tỳ cài lên cho tiểu thư nhé.” Cẩn Nhi cầm lấy một cái trâm hoa tường vi, những đóa hoa màu hồng nhạt lấy trâm châu làm nhụy cực kì nhỏ nhắn tinh xảo, cả cây trâm tôn lên vẻ thanh nhã mà không mất đi sự cao quý.

Tô Khanh Lạc vốn định lắc đầu không đồng ý nhưng Cẩn Nhi đã nhanh tay hơn, không chờ Tô Khanh Lạc cự tuyệt đã cài trâm hoa lên tóc Tô Khanh Lạc: “Trâm hoa này cài lên tóc tiểu thư trong càng đẹp hơn rất nhiều.”

Thấy vậy Tô Khanh Lạc bất đắc dĩ cười cười, Cẩn Nhi này luôn luôn nghĩ cách làm sao để nàng ăn mặc đẹp hơn. Cẩn Nhi cười hà hà, tiểu thư đẹp như thế, vậy nhưng hàng ngày chỉ đều mặc quần áo màu trắng dù màu trắng có vẻ đẹp trong trẻo, thuần khiết nhưng cuối cùng hôm nay mình mới được vừa ý.

Cẩn Nhi chăm chút cho Tô Khanh Lạc ăn mặc đâu ra đấy, rồi nhận lấy hộp đựng thức ăn Trần ma ma đưa đến cùng đi ra ngoài với Tô Khanh Lạc. Tô Khanh Lạc cũng không muốn để cho người khác biết chuyện nàng học y, càng sẽ không nguyện ý để người khác biết chuyện nàng bái Mặc lão thái y làm thầy, vì vậy đã sớm nhờ Lâm Doanh gọi thiệp giúp nàng, nên mấy người nhị di nương thấy Tô Khanh Lạc rời phủ cũng chỉ nghĩ Tô Khanh Lạc đi Lâm phủ thôi.

Xe ngựa còn chưa đến Mặc phủ đã phải ngừng lại, xa phu nói đường phía trước đã bị chặn lại không thể đi tiếp được.

Tô Khanh Lạc vén màn kiệu lên, quả nhiên nhìn thấy có rất nhiều xe ngựa, cỗ kiệu dừng ở phía trước. Nhìn những kiệu xe trước mặt, không có cái nào là không tinh xảo, hoa lệ, như vậy có thể thấy được chủ nhân của nó nếu không giàu cũng là quý. Hôm nay, ở Mặc phủ thật đúng là náo nhiệt.

Xe ngựa không tiến lên phía trước được, Tô Khanh Lạc không thể làm gì khác hơn là để phu xe dừng xe ngựa ở vùng phụ cận, còn nàng thì mang theo Cẩn Nhi đi bộ đến Mặc phủ.

Trước cửa Mặc phủ, có một đám tiểu thư hình như đang vây quanh người nào đó năn nỉ cái gì, từng người đều có cùng một bộ dạng điềm điềm đáng yêu hết sức. Người đang bị vây quanh thấy xa xa Tô Khanh Lạc đang đi lại thì phỉ sức từ trong đám người chen ra ngoài.

“Không biết có phải tiểu thư là người mấy ngày trước đây đã có hẹn với lão gia không?” Gã sai vặt đến trước mặt Tô Khanh Lạc hỏi.

“Là ta. Không biết hôm nay Mặc lão thái y có ở trong phủ không?”

“Mấy ngày nay lão gia đều đợi tiểu thư đến, tiểu thư theo ta đi vào gặp lão gia đi.” Gã sai vặt đi phía trước dẫn đường, mấy ngày trước Mặc lão thái y đã dặn dò hẳn, mấy ngày gần đây sẽ có một vị tiểu thư mang khăn che mặt đến viếng thăm, nhất định phải chiêu đãi chu đáo.

“Vì sao bên ngoài lại có nhiều tiểu thư đến như vậy?” Tô Khanh Lạc không khỏi nghi ngờ hỏi gã sai vặt.

“Ài, có lẽ ngài không biết,” gã sai vặt than thở một tiếng: “Những tiểu thư kia đều là vì công tử nhà chúng ta và con thứ Sở Tuyên vương mà đến, là do con thứ Sở Tuyên vương và công tử nhà ta có giao hảo, những ngày gần đây trở về kinh thành, nói là phủ Sở Tuyên vương còn chưa tu sửa xong nên ở tạm trong phủ. Mấy tiểu thư kia nghe được tin tức vậy nên mặc kệ là ai đều chen lấn tới mong được gặp mặt.” Gã sai vặt một bụng uất ức nói ra, dldldmấy ngày nay vì ngăn lại mấy tiểu thư này đã khiến hắn mệt mỏi muốn chết luôn.

“Những tiểu thư kia thế nhưng lại quang minh chính đại đến Mặc phủ, không sợ bị người khác đàm tiếu sao?” Tuy nói nước Bắc Yên rất thoải mái, nhưng cũng không có thoải mái đến trình độ như vậy chứ, nữ nhân và nam tử không phải là tránh gặp mặt nhau mới đúng sao?

“Cho nên mới nói những tiểu thư này đến đây đều lấy lý do người thân trong nhà bị bệnh nên đến tìm lão gia xin thuốc thôi. Như vậy, cũng thật cực khổ cho ta và lão gia, nếu mời vào phủ cũng không được, mà đuổi đi cũng không thể, thật sự là phiền toái vô cùng.” Gã sai vặt hận không thể bày tỏ hết tất cả một bụng khổ sở cho Tô Khanh Lạc nghe.

Đang nói chuyện thì ở phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng người đang đánh nhau, một đỏ một trắng. Người mặc hồng y và bạch y quần lấy nhau, kiếm quang bắn ra bốn phía, ống tay áo tung bay. Bị hai người dọa bất thành linh, Tô Khanh Lạc hoảng sợ lui về sau một bước.

Hai người đang đánh nhau phía trước thấy vậy liền ngừng lại. Nhìn người đang đi đến, nam tử mặc bạch y ngẩn ra, trong nháy mắt ánh mắt trở nên cảnh giác cao độ. Còn nam tử mặc hồng y thì tươi cười rạng rỡ.

“Tô Khanh Lạc gặp qua hai vị công tử.” Tô Khanh Lạc đã khôi phục bình tĩnh, đi đến trước mặt hai người khẽ nhún người hành lễ.

Thiên Mục Ca chỉ nhàn nhạt gật nhẹ đầu, rồi yên lặng quan sát Tô Khanh Lạc. Hôm nay Tô Khanh Lạc không giống như mấy lần trước, đều ăn mặc đơn thuần một màu trắng thuần khiết nhưng hôm nay nhìn rất đẹp, chỉ đáng tiếc là dùng khăn sa che mặt chỉ để hở mắt và mũi.

“Không biết hôm nay nhị tiểu thư đến Mặc phủ có chuyện gì không?” Mặc Vô Song đi đến trước mặt Tô Khanh Lạc cúi người dán sát mặt vào mặt của Tô Khanh Lạc, cười đùa hỏi.

Tô Khanh Lạc nghe Mặc Vô Song gọi nàng là Tô nhị tiểu thư thì biết Mặc Vô Song đã thăm dò rõ ràng về nàng, vì vậy nàng khẽ lui về sau một bước nói: “Hôm nay tiểu nữ tới là tìm Mặc lão thái y.”

“Hà?” Mặc Vô Song nghe vậy thì khinh thường cười, hôm đó nhìn Tô Khanh Lạc thật giống như không muốn cùng hắn nói chuyện nhiều, không giống như mấy cô gái khác tìm mọi cách đến gần hắn, nguyên tưởng rằng nàng không giống với mấy cô gái kia, nhưng hôm nay xem ra cũng chỉ là một cô gái tục tũn mượn cớ đến gặp gia gia để gặp hắn mà thôi.

Nghe Mặc Vô Song chê cười, Tô Khanh Lạc nghĩ tới nguyên nhân hắn khinh bỉ mình thì cũng giấu cợt cười: “Công tử là người tài đức nhiều mặt, anh tuấn tiêu sái, người đời đều biết. Người ngưỡng mộ công tử chắc là vô số, Khanh Lạc mặc cảm. Chỉ có điều, Khanh Lạc thật sự không rõ, kính xin công tử có thể nói rõ ra cho Khanh Lạc hiểu rõ hơn được không?”

“Người nói đi.” Mặc Vô Song tùy ý nói.

“Người đời đều nói, lòng thích cái đẹp ai cũng có, Khanh Lạc thật sự không phủ nhận. Nhưng Khanh Lạc cũng từng nghe nói, nam tử có tướng mạo đẹp, rất thường thức mình. Khanh Lạc cảm thấy, mình ngược lại không có thường thức gì, nhưng nếu là công tử cảm thấy tự mình ca ngợi mình, như vậy có phải là quá tự luyện không? Minh yêu mình có phải là đồng tính là không nhỉ?” Tô Khanh Lạc cười nhạt nói.

“Đương nhiên rồi...” Mặc Vô Song đang muốn bật thốt lên thì Thiên Mục Ca đã ho nhẹ ngăn lại. Lúc này Mặc Vô Song mới phản ứng được đây là Tô Khanh Lạc đang châm chọc mình tự luyện, còn nói mình thích nam nhân. Nữ nhân này thật là đáng ghét, lại một đường bố trí mình như thế.

Không đợi Mặc Vô Song phản ứng kịp để chửi mình, Tô Khanh Lạc nhanh chóng cáo từ rồi khỏi chỗ thị phi này.

Có gã sai vặt dẫn đường, rất nhanh đã đến táng cây cạnh bờ hồ, gặp Mặc lão thái y đang đợi ở đó.

Mặc lão thái y đang ngồi bên cạnh cái bàn đá thưởng thức trà, nhìn thấy Tô Khanh Lạc thì có ý bảo Tô Khanh Lạc cùng ngồi xuống, rồi sáng lạng cười một tiếng: “Tiểu nha đầu, hôm nay người đến là thật sự muốn hay không muốn bái lão phu làm thầy vậy há?”

“Đúng như Mặc lão thái y ngài nói, Lạc Nhi có xem qua một ít sách thuốc, cũng muốn học chút y thuật. Chỉ là những gì đọc trên sách vở cuối cùng cũng có cảm giác không đủ, thật sự cần một người tinh thông y thuật dạy dỗ, mong rằng Mặc lão thái y không chê Lạc Nhi là người ngu dốt dốt mà dạy dỗ.” Tô Khanh Lạc thành kính trả lời.

Mặc lão thái y gật đầu một cái, quý nha đầu này còn tự nói mình ngu dốt, nếu nàng thật sự ngu dốt thì sợ trên đời sẽ không có mấy người là thông tuệ rồi.

“Vậy nếu người đã có quyết định thì trước hết trả lời cho ta mấy vấn đề đã.” Mặc lão thái y nghiêm túc nói, tuy việc thu Tô Khanh Lạc làm đồ đệ là do mình yêu cầu, nhưng chuyện thu đồ đệ không phải là chuyện có thể qua loa được, nên lão muốn nghiêm cần một chút vẫn tốt hơn.

“Xin ngài hỏi.” Tô Khanh Lạc kính cẩn nói.

“Người học y thuật là vì cái gì?”

“Vi để bảo vệ người thân và bình hữu bình an, ngoài ra còn có thể dùng để phòng thân.” Tô Khanh Lạc thành thực trả lời, nàng cũng không phải là người có lòng đại từ đại bi gì, thiên hạ rộng lớn, sao nàng quan tâm hết được, hơn nữa nàng vốn là một cô gái bình thường, chỉ cầu được bình an vô sự là tốt rồi. Hiện tại tình cảnh của nàng rất nguy hiểm, không có khả năng tự vệ, học tập y thuật cũng chỉ để nhiều hơn một chút tự vệ mà thôi.

Mặc lão thái y hài lòng gật đầu, nếu Tô Khanh Lạc trả lời là vì muốn cứu tế thiên hạ thì sợ rằng Mặc lão thái y không vừa lòng rồi. Nếu người không có tấm lòng với thiên hạ thì mặc dù nói ra cũng chỉ là người giả nhân giả nghĩa mà thôi.

“Ta là ngự y Bắc Yên, nếu người là đệ tử của ta, ta chỉ có một yêu cầu,” ánh mắt Mặc lão thái y thâm thúy: “Nếu người Thiên gia có chuyện thì người phải cứu họ.”

“Lạc Nhi nghe theo lời dặn của sư phụ.” Tô Khanh Lạc trịnh trọng nói.

“Như thế thì có phải ta nên uống một ly trà bái sư của Lạc Nhi không?” Mặc lão thái y vuốt râu cười hỏi.

Tô Khanh Lạc nghe vậy thì lập tức đứng dậy, quỳ gối trên phiến đá, nhận lấy bình trà và tách trà gã sai vặt mang tới, tự tay rót một tách trà kính Mặc lão thái y: “Xin mời sư phụ dùng trà.”

Mặc lão thái y hài lòng gật đầu, nhận lấy tách trà Tô Khanh Lạc đưa tới, uống một hớp, sau đó Tô Khanh Lạc dập đầu hành đại lễ.

Mặc lão thái y đỡ Tô Khanh Lạc đứng dậy: “Con theo ta vào thư phòng, ta lấy cho con mấy quyển sách để con xem trước đã.”

Tô Khanh Lạc đi theo Mặc lão thái y đến thư phòng, nhìn thấy khắp thư phòng chất đầy sách mà khiếp sợ. Đã sớm nghe nói, Mặc lão thái y tinh thông y thuật, đọc thuốc không biết bao nhiêu kinh thư, hôm nay thấy, quả nhiên thiên hạ đồn không sai.

Mặc lão thái y chọn ba quyển sách đưa cho Tô Khanh Lạc: “Trước hết, con cầm lấy mấy quyển sách này xem, nửa tháng sau lại tới đây lần nữa, ta sẽ khảo sát khảo sát con về kiến thức trong sách. Đến khi đó sẽ truyền thụ y thuật cho con.”

Lúc này, gã sai vặt lúc nãy đã dẫn đường cho Tô Khanh Lạc vội vã chạy tới, trong tay cầm một hộp gỗ từ đàn.

“Ở chỗ này của ta không có đồ gì mà nữ hài tử thích, đây là thứ năm xưa ta đi vân du bốn phương tình cờ có được, mặc dù không biết người có thích

hay không, nhưng hôm nay cũng chỉ có thể dùng nó đưa cho con làm lễ bái sư thôi, Lạc Nhi không nên ghét bỏ nha.” Mặc lão thái y nhận lấy hộp gỗ đàn rồi đưa cho Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc mở hộp gỗ từ đàn ra, trong hộp là một quyển cầm phổ. Mở cầm phổ ra, Tô Khanh Lạc cả kinh nói không ra lời: “Đây chính là bản cầm phổ “tịch ngâm” đã thất truyền từ lâu?” Tô Khanh Lạc yêu thích đánh đàn, đã sớm nghe nói, “tịch ngâm” là sở tác của thái hậu trước kia, trước khi thái hậu vào cung, trong một bữa tiệc đã từng tấu nửa khúc, chỉ với nửa khúc đó mà danh chấn kinh thành. Nhưng sau đó không có ai có cơ hội nghe hết cả khúc, rồi quyển cầm phổ thất truyền từ đó.

“Đây đúng là cầm phổ “tịch ngâm”, cầm phổ này là nhờ trong một lần ta vân du bốn phương ngoài ý muốn có được, nếu ở trong tay ta thì sợ chỉ là một quyển cầm phổ vô nghĩa. Khi vừa gặp con, thấy con đối với việc đánh đàn cũng có chút nghiên cứu, tặng cho con cũng coi như làm một việc có ích.” Trong giọng nói của Mặc lão thái y nhiều hơn chút tang thương không giấu được.

Tô Khanh Lạc nhận lấy cảm ơn Mặc lão thái y rồi mang tới một hộp đựng thức ăn đưa cho Mặc lão thái y, sau đó mới cầm lấy cầm phổ và mấy quyển sách y thuật rồi khỏi Mặc phủ.

Nhìn bóng lưng của Tô Khanh Lạc rời đi, hai người đang đối ẩm trên căn gác gần đó nhìn nhau cười.

“Nói như vậy là, hôm đó chính nàng là người cứu người?” Nam tử mặc hồng y hỏi.

“Ân, hôm đó ta mang mặt nạ, không biết lúc này nàng có nhận ra ta không.” Nam tử mặc bạch y có chút lo lắng trả lời.

“Yên tâm đi, nhìn bộ dáng của nàng, có lẽ không có nhận ra.” Nam tử hồng y vỗ vỗ vai nam tử bạch y rồi nói tiếp: “Chỉ là, nàng thật sự rất lợi hại, lại có thể làm cho tổ phụ nhận nàng làm đồ đệ, còn mang hộp gỗ từ đàn quý giá nhất tặng cho nàng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: THANH HÀ

Tô Khanh Lạc ngồi trong xe ngựa yên lặng nhìn cầm phổ mà Mặc lão thái y cho, Cẩn Nhi cũng không có bình tĩnh như Tô Khanh Lạc, dọc theo đường đi đều ngồi liếc trộm quang cảnh trên đường.

“A, phía trước hình như có chuyện gì.” Cẩn Nhi cau mày nói.

“Mặc kệ là hấn có chuyện gì đi nữa, ngại cứ yên tâm mà ngồi yên đi.” Tô Khanh Lạc bắt đầu đi nói, Cẩn Nhi này có lòng hiếu kỳ không tốt.

“Các vị lão gia phu nhân, van cầu các người hãy thu nhận Thanh Hà đi, Thanh Hà nguyện làm trâu làm bò cho ngài, báo đáp ân tình cho ngài.” Giọng nói quen thuộc truyền đến, Tô Khanh Lạc hơi nhíu mày, vén một góc màn kiệu lên, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

“Cẩn Nhi, ngại đi xuống xem một chút chuyện gì đã xảy ra.” Tô Khanh Lạc phân phó nói

.

Cẩn Nhi xuống xe ngựa, đi vào trong đám người, nói mấy câu với một vị phụ nhân có bộ dáng giống đại thẩm, chỉ chốc lát sau liền trở lại.

“Tiểu thư, nghe nói vị cô nương này đang bán thân đã chôn cất cho phụ thân. Quý mấy canh giờ rồi, cũng không có ai chịu mua nàng ta.” Cẩn Nhi trả lời.

“Hà? Ta nhìn thấy bộ dáng của nàng cũng rất đẹp đẽ, nhìn rất thông minh lanh lợi, sao không ai chịu mua nàng ta?” Tô Khanh Lạc nghi ngờ hỏi.

“Tiểu thư không biết đó thôi, cô nương này quy định giá tiền cho mình rất đắt đó, người nhà bình thường làm sao chịu xài nhiều tiền như vậy để mua một đứa nha hoàn, người nhà giàu có chút lại lo lắng gia thế của nàng ta không trong sạch. Kể từ đó, tất cả mọi người chỉ là nhìn xem là chính thôi.” Cẩn Nhi nói chỉ tiết tin tức mà lúc này mới thăm dò được cho Tô Khanh Lạc nghe.

“Ngươi có biết nàng ta ra giá bao nhiêu không?”

“Năm mươi lượng.”

“Vậy thì tốt, ngại cầm 50 ngân lượng đi mua nàng đi.” Tô Khanh Lạc phân phó xong, không để ý đến nghi ngờ trong mắt của Cẩn Nhi, chậm rãi nhắm mắt phượng lại.

Cẩn Nhi thấy Tô Khanh Lạc không để ý tới mình nữa, biết là Tô Khanh Lạc đã quyết định rồi, cũng không tiện hỏi nữa, cầm lấy bạc đi đến chỗ Thanh Hà bán mình.

Rất nhanh Thanh Hà đã được Cẩn Nhi dẫn đến đây, nhìn thấy Tô Khanh rơi, Thanh Hà rất là kinh ngạc, nàng ta không ngờ người ra tay rộng lượng mua mình lại chính là vị tiểu thư này, nhìn bộ dáng cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi.

“Thanh Hà ra mắt tiểu thư, nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa, để tạ ơn tiểu thư chôn cất phụ thân giúp cho nô tỳ.” Thanh Hà “phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, khẩu đầu thật mạnh một cái.

Tô Khanh Lạc tỉ mỉ quan sát thần sắc và cử chỉ của Thanh Hà từ khi nàng ta tới đây, nhìn thấy chân thành trong mắt của Thanh Hà không giống như giả: “Người nhanh đứng lên đi, ta cũng chỉ là nhắc tay một cái thôi, không nhận nổi tạ ơn như vậy của người đâu. Xe chạy trên đường đã bắt đầu khởi động, không nên ở lâu, nếu như bây giờ người rảnh thì trở về phủ với ta đi, thu xếp tốt rồi ta tự động sẽ cho người về nhà an táng phụ thân của mình.”

Thanh Hà chùi nước mắt ở khóe mắt, liên tục nói vâng.

Tô Khanh Lạc không cần phải nói nhiều nữa, nhắm hai mắt lại, dựa vào đệm dựa nghỉ ngơi. Thanh Hà, có lẽ là ý trời, kiếp này để cho ta và người gặp nhau trước, nếu như người trung thành với ta, ta sẽ không so đo chuyện của kiếp trước nữa, nhưng nếu như người đối xử với ta giống như kiếp trước, thì thù mới hận cũ ta sẽ từng chút một trả lại hết cho người.

Trở lại trong Vi Lạc Các, để Thúy Vu dẫn Thanh Hà đi trình diện với quân gia, Tô Khanh Lạc ngồi ở trong phòng thử gậy bản 《Tịch ngâm》này.

《Tịch ngâm》được Thái hậu đời trước từng là tài nữ một thời ở Bắc Yên quốc soạn ra, được rất nhiều người ngưỡng mộ, không biết tại sao lại là tài nữ khuyên thành cuối cùng vào cung, người đời lại càng không thể nhìn thấy. 《Tịch ngâm》dùng giai điệu nhẹ nhàng để kể lại chuyện xưa của một đôi nam nữ yêu nhau, giai điệu nửa phần trên dịu dàng vui sướng, khởi đầu vốn có thể so sánh với một đoạn tình yêu tốt đẹp; chỉ là nửa phần sau, nghe nói lúc ấy Thái hậu trước diễn tấu khi còn chưa soạn ra, sau đó Thái hậu trước đã hoàn thành trọn bộ cảm phổ, cũng không có người có duyên nào có thể nghe được một bản 《Tịch ngâm》hoàn chỉnh thì không lâu sau đó lại biến mất ở trên đời.

Tô Khanh Lạc không ngờ đến đời này còn có thể có duyên mà nhìn thấy một phần của phổ này, hết sức vui mừng.

Tiếng đàn du dương từ ngón tay của nàng phát ra, trong Vi Lạc Các là một mảng âm áp.

“Thúy Vu tỷ tỷ, ta nhìn thấy tiểu thư đeo mạng che mặt, trở về phòng cũng không lấy xuống, là tại sao vậy?” Thanh Hà cẩn thận nói.

“Suýt --” Thúy Vu lập tức đặt ngón trỏ lên trước môi, ý bảo Thanh Hà im lặng, nhỏ giọng nói: “Khoảng thời gian trước tiểu thư bị hủy dung, nên phải mang mạng che mặt để che vết sẹo đi, chuyện của chủ tử người cũng đừng có ý kiến gì, lần này người nói trước mặt của ta là được rồi, không cần đi nhiều chuyện ở trước mặt của người khác.”

Thanh Hà vội vàng ngậm chặt miệng, đôi mắt to đen nhánh liếc mọi người chung quanh một cái, phát hiện không có ai chú ý đến mình, lúc này mới yên tâm.

“Tiểu thư, lão nô nghe nói, hôm nay có một vị công tử đến phủ, nghe nói là ở phủ Triệu Bá Hầu, nói chuyện rất lâu ở thư phòng của lão gia rồi mới rời khỏi.” Trần ma ma nói tin tức mà mình nghe cho Tô Khanh rơi nghe, nếu như là lúc trước Trần ma ma cũng sẽ không thêm chú ý đến những thứ này, dù sao chuyện có người tới phủ tìm lão gia thương lượng chỉ là chuyện rất bình thường. Chỉ là Tô Khanh Lạc đã dặn dò bà, những chuyện này đều phải cẩn thận để ý, Trần ma ma cũng đặc biệt để ý nhiều đến.

“Ma ma có biết là nói về việc gì không?” Tô Khanh Lạc hỏi, nếu như là chuyện không liên quan đến nảnh thì chắc chắn Trần ma ma cũng sẽ không nhắc tới, bây giờ Trần ma ma lại nói với mình, chắc là có liên quan với mình.

“Lão nô cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói, hình như liên quan đến hôn sự của các tiểu thư trong phủ, lão nô đoán là vị công tử kia đến để cầu hôn, chỉ là không biết có liên quan đến vị tiểu thư nào.” Trần ma ma thành thực nói. Thư phòng là chỗ là quan trọng trong phủ, Trần ma ma có thể thăm dò được nhiều tin tức như vậy cũng đã không tệ rồi.

“Ta biết rồi.” Tô Khanh Lạc gật đầu một cái, nghĩ ngợi: Vị công tử của phủ Triệu Bá Hầu này chắc chắn chính là Triệu Thanh Nhiên, chỉ là lúc này Triệu Thanh Nhiên tới cầu hôn, thì sẽ là ai đây? Trong phủ chỉ có ba vị tiểu thư, một là Tô Khê Nguyệt, thứ hai là mình, còn có một người chính là Tam tiểu thư Tô Tĩnh Ninh do Tử di nương sinh. Tuổi của ba tỷ muội không chênh lệch nhiều lắm, Tô Khê Nguyệt lớn nhất, nhưng mà cũng chỉ mới hơn 14 tuổi, mình cũng sắp tròn mười bốn tuổi rồi, chỉ có tuổi của Tô Tĩnh Ninh là hơi nhỏ hơn chút, mới mười ba tuổi rồi. Ba người họ không đủ tuổi để thành thân, nếu như là hứa hôn, thì cả ba người đều có thể.

Suy nghĩ một chút, trong lòng đã có đáp án.

Không suy nghĩ đến cái khác nữa, Tô Khanh Lạc quyết tâm đi xem sách thuốc.

“Tiểu thư, Thanh Hà đã tới gặp quân gia rồi, nô tỳ đã nói cho nàng ta biết ngài đã đồng ý cho nàng ta trở về chôn cất phụ thân rồi, ba ngày sau Thanh Hà sẽ trở lại.” Cẩn Nhi đi vào phòng, nhìn thấy Tô Khanh Lạc đang xem sách, đề thấp giọng nói xuống.

“Ừ, ta biết rồi, chờ nàng ta trở lại, liền để cho nàng ta làm nha hoàn tam đẳng ở ngoài viện đi.” Trong lòng của Tô Khanh sớm đã có tính toán.

Nghe thấy lời Tô Khanh Lạc nói, Cẩn Nhi lập tức giật mình, chẳng lẽ tiểu thư tốn 50 ngân lượng để mua một nha hoàn thô sử sao (nha hoàn làm việc vặt trong phủ ấy mọi người)?

“Bây giờ còn không biết nàng ta có thể tin tưởng được hay không, trước hết để cho nàng ta ở ngoài viện tôi luyện một chút, cũng tốt để cho ta nhìn thử

xem năng lực của nàng ta thế nào, nếu như tốt thì sau này đề bạt lên cũng không muộn.” Tô Khanh Lạc nói một câu làm Cẩm Nhi khó hiểu. Thật ra thì thư Thanh Hà là thật, về phần năng lực của Thanh Hà, Tô Khanh Lạc làm sao có thể không biết, năng lực của Thanh Hà cũng không phải bình thường nha!

“Tiểu thư, Tam tiểu thư đến rồi!” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thanh Du.

“Mời vào đây đi.” Nhìn thấy Tô Khanh Lạc khẽ gật đầu, Cẩm Nhi liền hiểu ý nói.

Tô Tĩnh Ninh từ ngoài cửa đi vào, bước đi nhẹ nhàng, mặc váy màu vàng có nhiều tầng, trên đầu cài hai cây trâm hình hoa đón xuân (hoa nở vào mùa xuân), cả người nhìn qua đơn thuần thanh khiết, thanh tú mà không có quyến rũ, vô cùng động lòng người. Mặc dù không có hơi thở xinh đẹp như đại gia khuê các bình thường, nhưng cũng được xưng tụng là tiểu nữ tử.

“Lạc nhi tỷ tỷ đang bận sao?” Tô Tĩnh Ninh mở miệng, giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng động lòng người.

“Chỉ là nhàm chán nên xem thi thư một chút thôi, muội muội sao lại rảnh rỗi tới đây vậy.” Tô Khanh Lạc cười khẽ nâng thi thư trong tay lên. Trước lúc Tô Tĩnh Ninh đi vào nàng đã thu lại cuốn sách thuốc, đổi thành bản thi từ ở trong tay.

“Muội ở trong viện buồn chán, muốn tới chỗ tỷ tỷ tìm chút niềm vui thôi, không mời mà tới, tỷ tỷ sẽ không ngại muội muội phiền chứ.” Tô Tĩnh Ninh cố làm ra bộ dáng đáng thương, chọc cho Tô Khanh Lạc cười một tiếng.

“Ninh Nhi chịu thân thiết với tỷ tỷ, tỷ tỷ tất nhiên vô cùng vui, muội muội luôn muốn một mình ở trong viện của mình, không cần câu nệ.” Tô Khanh Lạc thân thiết nói. Cô muội muội này, trong ngày thường ngược lại vô cùng yên tĩnh, ngày trước chưa từng thân thiết với mình như vậy, mình lại không phát hiện ra Tô Tĩnh Ninh lại là một người hoạt bát. Hôm nay không biết ngọn gió nào thổi, Tô Tĩnh Ninh lại chủ động tới thân thiết với mình, nếu như nàng ta không có tâm tư gì khác, Tô Khanh Lạc vẫn sẽ rất nguyện ý thân thiết với nàng ta.

Tô Tĩnh thì thấy Tô Khanh Lạc nói như vậy, cũng không khách khí nữa, ở trong phòng của Tô Khanh Lạc sờ tới sờ lui, nhìn tới nhìn lui một chút.

“Tỷ tỷ, người biết đánh đàn sao?” Tô Tĩnh Ninh nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt của cổ để trên kệ một chút, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

“Ta cũng vậy chỉ là biết được một chút, chỉ là chút tài mọn thôi.” Tô Khanh Lạc cười nhạt.

“Tỷ tỷ thật tốt, cái gì cũng biết, không giống muội muội, không có ưu điểm gì.” Ánh mắt của Tô Tĩnh Ninh chợt tối sầm lại.

Đề ý tới mắt mắt trong mắt của Tô Tĩnh Ninh, Tô Khanh Lạc cũng có chút thương tiếc. Từ xưa đích và thứ đề được phân rõ ràng, người nhà bình thường chỉ cho mời sư phụ dạy cầm kỳ thi họa cho đích nữ. Mặc dù Tô Khanh Lạc đã sớm mất mẫu thân, nhưng Tô Duy cũng không có để Tô Khanh Lạc chịu uất ức ở phương diện này, mà Tô Khê Nguyệt vốn là được cưng chiều, lại có nhà ngoại tổ mẫu ủng hộ, đãi ngộ không thua gì đích nữ, lại càng không có chịu thiệt ở những thứ này. Như vậy, chỉ có Tô Tĩnh Ninh do từ di nương sinh không quyền không thế nên chưa từng học qua những thứ này.

“Nếu như muội muốn học, sau này tới viện của tỷ đi, nếu như không ngại, tỷ cũng có thể chỉ điểm muội một ít.” Tô Khanh Lạc an ủi.

Tô Tĩnh Ninh rất là cảm kích, cũng nở nụ cười: “Tỷ tỷ sau này cũng không nên ngại Ninh Nhi phiền đó.”

Tô Tĩnh Ninh lại ngồi một lát, hàn huyên với Tô Khanh Lạc một chút thì đi về.

Tô Khanh Lạc nhìn chỗ mà Tô Tĩnh Ninh ngồi lúc nãy, lẳng lặng trầm tư. Trước kia Tô Tĩnh Ninh ít tiếp xúc với mình, cho dù xuất hiện ở trong tầm mắt cũng luôn biến mất trong đám người. Nếu như không phải hôm nay chủ động tới thân cận với mình, chắc hẳn nàng cũng không nhớ ra cô muội muội này. Theo lời nói cứ chỉ lúc nãy của Tô Tĩnh Ninh, thì xem ra Tô Tĩnh Ninh ngược lại cũng không phải là một người bình thường. Xem ra, mình cần phải lưu ý nhiều hơn rồi.

“Tiểu thư, Tam tiểu thư có chuyện gì vậy?” Trần ma ma từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy được Tam tiểu thư đi từ Vi Lạc Các ra, liền hỏi thẳng.

“Nàng ta ngược lại không có gì chuyện, chỉ là tới tìm ta hàn huyên một chút, cũng chỉ là muốn tỷ muội gần gũi thân mật một chút thôi. Ma ma ngài nên yên tâm đi, Lạc Nhi biết chừng mực mà.” Tô Khanh Lạc cho Trần ma ma một ánh mắt yên tâm, đối với sự lo lắng của Trần ma ma, trong lòng của Tô Khanh Lạc rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 18: Rơi xuống nước.

“Lão gia, sao mặt mày ngài lại có vẻ ủ dột như vậy? Chẳng lẽ là lão gia không muốn nhìn thấy Hàm Nhi sao? Vậy Hàm Nhi không cần gặp lão gia nữa là được.” Nhị di nương chu chu cái miệng nhỏ nhắn cố làm ra vẻ oán giận nói, đáng vẻ thanh thuần quyền rũ chẳng khác nào thiếu nữ mười sáu là mấy,

nhưng đồng thời cũng không mất đi vẻ đặc biệt phong tình của thiếu phụ.

“Đừng nói vậy, nếu không phải ta muốn gặp nàng, thì cần gì phải vội vàng đến đây chứ. Nếu như nàng không thích ta tới thì ta sẽ lập tức rời đi!” Tô Duy đứng dậy làm bộ muốn rời đi nhưng bị nhị di nương kéo tay lại.

“Lão gia thật sự nhờ để Hàm Nhi một mình cô đơn ở trong phòng sao?” Nhị di nương uất ức nói, trên mặt đều không giấu vẻ phong tình.

Lúc này Tô Duy mới cười rồi ngồi xuống: “Đương nhiên ta không thể bỏ mặc Hàm Nhi một thân một mình rồi, hôm nay cũng chỉ là có chuyện không biết nên giải quyết như thế nào cho tốt nên có chút phiền trong lòng thôi. Không phải vì nàng đâu.”

“Lão gia có chuyện gì phiền lòng không bằng nói ra cho cận thân nghe một chút, nói không chừng cận thân sẽ có một ít chủ ý không tồi cho lão gia đấy. Mặc dù không thể giải quyết vấn đề giúp lão gia, nhưng cũng chia sẻ với lão gia một chút cũng tốt.” Nhị di nương quan tâm rất cho Tô Duy tách trà.

Nhận lấy tách trà trong tay nhị di nương nhấp một ngụm, Tô Duy thở dài: “Ai, chuyện này thật khó để giải quyết...!”

Nhị di nương cũng không nói tiếp nữa mà lẳng lặng chờ Tô Duy nói ra, tất cả nét mặt trên khuôn mặt của nàng đều toát lên vẻ dịu dàng, thân thiết.

“Hôm nay, thứ trưởng tử Triệu Thanh Nhiên của Triệu bá Hầu phủ lại đến phủ, hẳn hướng tới ta cầu hôn.” Tô Duy buông tách trà trong tay xuống nói ra điều khiến mình phiền não này giờ.

“Hả?” Nhị di nương kinh ngạc, cổ làm ra vẻ nghe không hiểu câu chuyện mà hỏi lại: “Vậy Triệu công tử là muốn cầu hôn với vị tiểu thư nào trong phủ ta?”

“Là Lạc Nhi.” Tô Duy cau mày trả lời.

Nhị di nương giả bộ như không biết nguyên nhân phiền não trong lòng Tô Duy nói: “Thì ra là Lạc Nhi, không ngờ Lạc Nhi lại khiến cho người ta ưa thích như vậy, có thể làm cho Triệu công tử phải tự mình đến cầu hôn. Nếu lão gia có dự tính với mối hôn sự này thì đồng ý với hẳn đi, còn nếu không muốn thì cự tuyệt hẳn, chuyện này thì có gì là phiền lòng chứ?”

“Nếu chỉ đơn giản như vậy thì nói làm gì, cả ngày nàng chỉ ở trong phủ thì tất nhiên sẽ không biết sự lợi hại trong đó. Bây giờ triều đình vẫn chưa lập thái tử, người có hi vọng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất chính là Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử, mà Triệu Thanh Nhiên là người của phe Tam hoàng tử. Đến bây giờ ta vẫn đứng ở phía trung lập, không theo phái nào trong số hai vị hoàng tử đó, lúc này Triệu Thanh Nhiên đến cầu hôn, như vậy sợ là Tam hoàng tử muốn lôi kéo ta về phía mình.” Tô Duy giải thích đơn giản mọi chuyện cho Nhị di nương nghe.

Nhị di nương nghe vậy thì có hơi suy tư một lát rồi mở miệng nói: “Như thế thì thật sự là có chút khó khăn rồi. Nhưng nếu là hai hoàng tử tranh nhau, chúng ta ở phía trung lập cũng không phải là biện pháp tốt, nếu một trong hai người đi lên ngôi vị hoàng đế, phía trung lập sẽ không thoát khỏi hậu quả xấu. Thiếp có nghe nói mẹ đẻ của Tam hoàng tử rất được sủng ái, nhà phía mẹ đẻ cũng rất mạnh, ngược lại phía nhà ngoại Ngũ hoàng tử căn cơ yếu hơn, nếu lão gia còn chưa lựa chọn được vậy thì đứng về phía Tam hoàng tử là được rồi.”

“Vốn là ta cũng suy nghĩ như vậy.” Chân mày của Tô Duy vẫn chau lại như cũ: “Nhưng suy tính đến nhà ngoại của Lạc Nhi, quan hệ giữa phủ Tàn quốc công và phía nhà Ninh quốc công phủ bên mẹ đẻ của Tam hoàng tử không tốt, nếu ta đứng về phe của Tam hoàng tử, vậy thì Lạc Nhi bị kẹp ở giữa sợ là không tốt lắm.” Tuy ngoài miệng Tô Duy nói lo lắng cho Tô Khanh Lạc, kì thực là hẳn lo lắng cho chính mình hơn. Gần đây, quan hệ của Tô Khanh Lạc và phủ Tàn quốc công đã khôi phục lại, cho dù Tàn quốc công phủ có oán mình không bảo vệ tốt Tàn Trinh thì cũng vì Tô Khanh Lạc mà sẽ giúp bản thân hẳn rất nhiều. Nếu mình đứng về phe Tam hoàng tử, còn gả Tô Khanh Lạc cho Triệu Thanh Nhiên thì sợ rằng Tàn quốc công phủ sẽ hận mình thấu xương mất.

Nhị di nương thân nhiên cười: “Thiếp thấy lão gia ngày thường cơ mẫn hơn người, sao hôm nay lại hồ đồ như vậy?”

Tô Duy không hiểu nhìn Nhị di nương, Nhị di nương không nói mà hỏi ngược lại: “Lão gia cảm thấy phủ Tàn quốc công có thật sự yêu thương Lạc Nhi không?”

Tô Duy gật đầu khẳng định, Nhị di nương lại nói tiếp: “Không biết lão gia có từng nghe qua câu này không, trong thiên hạ không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Lời nói tuy không xuôi tai nhưng bởi vì đại tỷ hồng nhan bạc mệnh mất sớm mà phủ Tàn quốc công luôn có oán khí với Tô phủ, mặc dù bận tâm về Lạc Nhi nên vẫn đối với Tô phủ vẫn còn quan tâm. Nếu phủ Tàn quốc công yêu thương Lạc Nhi như thế, nếu Lạc Nhi gả cho Triệu công tử, há phủ Tàn quốc công có thể không giúp Triệu công tử sao?”

Thấy sắc mặt Tô Duy tốt hơn nhiều, Nhị di nương nói tiếp: “Còn nữa, dung mạo của Lạc Nhi bị phá hủy, về sau sợ là khó tìm được người tốt hơn để gả. Mà cận thân nghe nói, Triệu Bá Hầu phủ không có con trai trưởng, hẳn là thứ trưởng tử nổi trội nhất trong số những đứa con thứ khác, sau này sẽ kế thừa Hầu vị. Lạc Nhi có thể gả cho một phu quân như thế, sợ là Tàn quốc công phủ vui mừng còn không kịp nữa là sao có thể làm khó Lạc Nhi chứ. Đến lúc đó có phủ Tàn quốc công trợ giúp, nhất định Triệu công tử có thể dễ dàng kế thừa Hầu vị, khi đó không phải lão gia có thêm một người nữa để dựa vào sao?” Tuy Nhị di nương biết Tô Duy lo lắng là Tàn quốc công phủ sẽ trách tội Tô phủ nên cũng không có chọc phá, mà chỉ dựa theo suy nghĩ của Tô Duy để nói chuyện thôi.

Sau khi nghe Nhị di nương nói vậy, Tô Duy cảm thấy tương lai mình thật rộng mở và tươi sáng nên cực kì mừng rỡ: “Ta không ngờ Hàm Nhi lại thông tuệ như thế, lại có thể giúp cho vị phu một đại ân nha.”

Nhị di nương nghe khen chỉ thẹn thùng cười: “Hàm Nhi cũng chỉ là có chút ý kiến của đàn bà thôi, là vì lão gia nóng lòng cho ái nữ, nhất thời gấp gáp không suy nghĩ kĩ, nếu để sau khi lão gia bình phục tâm tình thì chắc hẳn hiểu đạo lý đó hơn cả Hàm Nhi. Vấn đề hôm nay đã giải quyết tốt rồi, có phải

lão gia sẽ không còn phiền lòng nữa phải không?”

Tô Duy dịu dàng nhìn nhị di nương, ông thấy nhị di nương thật sự là người thân thiết hiểu chuyện, lại còn hiểu phong tình nữa, đó chính là một trong những nguyên nhân mà hắn sủng yêu nhị di nương như thế. Một tay đặt sau lưng của nhị di nương, một tay ôm lấy nhị di nương đi dldq tới bên giường, đẩy nhị di nương ngã xuống đê lên trên: “Vi phu đã giải quyết xong chuyện phiền lòng rồi, bây giờ, vi phu phải hảo hảo giải quyết nàng cho tốt nữa!”

Nha hoàn trực đêm cực kì hiểu chuyện đã lặng lẽ tắt ánh nến ở trong phòng, rồi đóng cửa, lưu lại không gian cho hai người thân thiết ân ái.

La trưởng bên trong chẳng biết đã rũ xuống từ lúc nào, cả căn phòng tràn ngập không khí ấm áp.

“Muội muội, chúng ta cùng đến hậu hoa viên dạo một chút đi, hoa Thu Hải Đường đã nở rồi, cảnh thật là đẹp, rất thích hợp để khây đàn ngắm hoa.” Tô Khê Nguyệt đã tới Vi Lạc ngồi gần nửa canh giờ rồi, nói rất nhiều chuyện vô thưởng vô phạt không có ý nghĩa, đột nhiên lúc này lại chuyển sang đề tài đánh đàn ngắm hoa.

“Hậu hoa viên bốn bề gió thổi hơi lạnh, Lạc Nhi vừa mới khỏi bệnh, sợ là không thể chịu được gió.” Tô Khanh Lạc uyển chuyển cự tuyệt, Tô Khê Nguyệt phí tâm tư kéo mình ra cửa như vậy nhất định là có tính toán gì đó rồi.

“Ngược lại hôm nay không khí rất tốt, gió ở hậu hoa viên chắc hẳn cũng không quá lớn đâu, cũng đã lâu rồi tỷ tỷ không được nghe muội muội đánh đàn rồi, chẳng lẽ là muội muội muốn giấu tài đánh đàn không muốn để tỷ tỷ thường thức phải không?” Tô Khê Nguyệt giả bộ không vui nói đùa.

Tô Khanh Lạc thấy Tô Khê Nguyệt kiên nhẫn mời mình như vậy nên nghĩ không đi cũng không tránh khỏi phiền phức, liền phân phó Thanh Du lấy đàn mang tới: “Sao muội muội lại không muốn để tỷ tỷ nghe đàn chứ, do là tài đánh đàn của muội không tốt, chỉ sợ làm bẩn tai tỷ tỷ thôi.”

Xưa nay Tô Khê Nguyệt biết Tô Khanh Lạc có tài văn chương, cầm kì thi họa không gì không giỏi, nhưng là nàng vẫn rất không muốn thừa nhận có gì hơn mình. Lúc này nghe vậy trong lòng càng không khỏi chê cười: ngày thường lấy thứ này giễu cợt ta, có lẽ không tinh thật, có lẽ lo lắng đàn sẽ làm cho người khác cười rộ rỡ. Nhưng ngoài mặt vẫn là tự đắc: “Sao muội muội lại nói như vậy, nếu tiếng đàn của muội có thể làm bẩn tai của ta, chỉ sợ trên cõi đời này không có tiếng đàn nào là ta có thể nghe được rồi.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về phía vườn hoa, bề ngoài trông có vẻ rất hòa thuận, vui vẻ.

Đi tới đình nhỏ trong hậu hoa viên, Thanh Du đặt đàn trên bàn đá trong đình, Tô Khanh Lạc tiện tay sờ lên mấy sợi dây đàn: “Nếu tỷ tỷ đã muốn nghe muội muội khây đàn thì muội muội đánh bêu xấu vậy.”

Tô Khê Nguyệt gật đầu, tiếng đàn du dương chậm rãi từ những ngón tay của Tô Khanh Lạc vang ra thật sự cũng không có xuất sắc như trong trí nhớ của Tô Khê Nguyệt.

Tô Khê Nguyệt vẫn làm ra vẻ say mê thưởng thức nhưng ánh mắt thì không ngừng nhìn ra bốn phía, thật giống như đang chờ đợi ai đó.

Sau khi đàn xong một khúc, Tô Khanh Lạc thu tay lại xấu hổ nói: “Lâu nay muội muội bị bệnh nên đã một thời gian dài không chạm vào đàn, đã khiến tỷ tỷ chê cười rồi.”

Tô Khê Nguyệt vừa liếc thấy bóng người đã đến trong dự liệu thì an tâm. Nghe được Tô Khanh Lạc nói vì bệnh nặng lâu không đánh đàn mà giờ đánh đàn không còn được như trước, trong lòng thầm giễu cợt, đã đánh đàn không tốt còn lấy cớ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Cho dù đã lâu muội muội chưa chạm vào cầm cũng tốt hơn so với tỷ tỷ nhiều, như vậy xem ra tỷ tỷ phải chăm chỉ luyện tập hơn nữa mới được. Mới vừa rồi muội muội nói không chịu được gió máy, tỷ tỷ cũng đã nghe được tiếng đàn của muội muội, hoa cũng đã dldq thưởng xong, vậy chúng ta liền trở về thôi.”

Tô Khanh Lạc gật đầu đồng ý, sóng vai cùng Tô Khê Nguyệt đi về phía trước, Thanh Du nhanh chóng ôm lấy cầm cũng cố gắng đi theo kịp, còn Lộ Nhi và Cẩn Nhi thì đi sau cùng.

Vừa đi tới bờ hồ, đột nhiên Tô Khê Nguyệt “Ai nha” một tiếng, lập tức bắt được cánh tay của Tô Khanh Lạc rồi lao đảo một chút, đẩy Tô Khanh Lạc ra phía bờ hồ, sau đó tựa như không có nắm vững được tay Tô Khanh Lạc nên buông Tô Khanh Lạc ra, loạng choạng mấy bước rồi mới dừng lại ngay bên mép bờ hồ. Tô Khanh Lạc mới vừa bị Tô Khê Nguyệt nắm tay đẩy một cái, lúc này mất đi khả năng chống đỡ chỉ có thể ngã vào trong hồ nước.

Mất thấy Tô Khanh Lạc sẽ phải rơi vào trong hồ nước, Mạc Phong ẩn trong bóng tối bắn ra hai viên đá nhỏ đánh thẳng vào hai đầu gối Tô Khê Nguyệt, Tô Khê Nguyệt bất ngờ bị đau đớn, không thể đứng vững được mà ngã trên mặt đất, vừa đúng chỗ Tô Khanh Lạc đang trượt chân nên Tô Khanh Lạc ngã nằm trên người Tô Khê Nguyệt. Đợi khi Triệu Thanh Nhiên đi đến thì thấy một màn như vậy.

Tô Khanh Lạc đã ngừng lại nhưng còn Tô Khê Nguyệt thì trượt thẳng vào trong hồ nước, “Bùm” một tiếng rơi vào trong hồ.

“Tỷ tỷ, người đầu mau tới, tỷ tỷ rơi xuống nước rồi!” Tô Khanh Lạc khẩn trương hô thật to, nha hoàn và gã sai vặt gần đó vội vàng chạy đến.

“Triệu công tử, nhờ người mau mau cứu tỷ tỷ lên đi!” Vừa quay đầu, Tô Khanh Lạc đã thấy Triệu Thanh Nhiên đi đến, cũng không hỏi hắn vì sao lại xuất hiện ở đây, dù sao giờ phút này Tô Khanh Lạc có vẻ cực kì khẩn thiết hoảng sợ và lo lắng.

Mới vừa rồi bị trượt ngã, trong khi đó chiếc khăn che mặt không cẩn thận nhấc lên một góc, đúng lúc bị Triệu Thanh Nhiên nhìn thấy. Mặc dù Triệu Thanh Nhiên có nghe nói chuyện Tô Khanh Lạc bị hủy dung, nhưng khi nhìn thấy những vết sẹo kia thì vẫn không khỏi cảm thấy kinh khủng. Đang lúc khó chịu vì muốn mình kết hôn với nữ nhân xấu xí như vậy, lúc này nghe Tô Khanh Lạc nói như thế cũng không suy nghĩ nhiều liền lập tức nhảy vào hồ nước cứu người lên.

Vì Triệu Thanh Nhiên có chút công phu trong người, nên chỉ tung người nhảy một cái đã tới giữa hồ bế Tô Khê Nguyệt lên. Tô Khê Nguyệt phun ra mấy ngụm nước hồ vừa uống, nước bắn tung tóe lên khắp người Triệu Thanh Nhiên.

“Tỷ tỷ, người không sao chứ?” Lúc này Tô Khanh Lạc mới vội vã đi lên trước dùng khăn lau sạch sẽ nước trên mặt Tô Khê Nguyệt lo lắng hỏi.

Chỉ một lát là Tô Khê Nguyệt đã khôi phục, lúc này đã tỉnh táo hơn rất nhiều, nhìn sự quan tâm trong mắt Tô Khanh Lạc nên bộc phát tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Khanh Lạc: “Ta không sao.” Minh vốn lập kế hoạch đẩy Tô Khanh Lạc xuống nước, như vậy thì người được cứu sẽ là Tô Khanh Lạc, Triệu Thanh Nhiên và Tô Khanh Lạc có đụng chạm da thịt, như vậy thì không thể thoái thác hôn sự được. Nói không chừng còn vì vậy mà Tô Khanh Lạc sẽ cực kỳ cảm kích Triệu Thanh Nhiên đã cứu mình, từ đó sẽ ái mộ hẳn. Mắt thấy Tô Khanh Lạc sẽ phải rơi xuống nước, song lại xảy ra chuyện bực mình ngoài ý muốn này, không những Tô Khanh Lạc không bị sao, ngược lại chính mình lại bị rơi vào trong hồ, chuyện như vậy làm sao có thể không khiến Tô Khê Nguyệt nổi giận được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19: Chuyện xuất giá

“Đa tạ Triệu công tử đã cứu tỷ tỷ, bây giờ tỷ tỷ cũng không sao rồi, cầu xin Triệu công tử thả tỷ tỷ ra thì hợp lý hơn.” Tô Khanh Lạc chào Triệu Thanh Nhiên một cái, xem như là gửi lời cảm ơn.

Lúc này Triệu Thanh Nhiên và Tô Khê Nguyệt mới có phản ứng là bộ dạng của hai người không thích hợp, lập tức tách ra.

Khỏe miệng của Tô Khanh Lạc dưới khăn che mặt khẽ nhếch lên, nghe thấy giọng nói vô cùng căng thẳng: “Nếu như tỷ tỷ không sao rồi, thì nhanh trở về thay xiêm y khác đi, mặc xiêm y này bị ướt trên người sợ là sẽ bị cảm lạnh đó. Lộ Nhi, còn không mau đỡ tiểu thư nhà người trở về.”

Sau khi Tô Khê Nguyệt thấy Lộ Nhi đến đỡ thì rời đi, Tô Khanh Lạc xoay người đang muốn đi, lại nghe thấy giọng của Triệu Thanh Nhiên: “Vừa rồi Nhi tiểu thư không có bị thương chứ?”

Tô Khanh Lạc hơi ngừng lại, xoay người lại, cảm kích nói: “Khanh Lạc cũng không có gì đáng ngại, làm phiền công tử rồi.”

Triệu Thanh Nhiên đi tới trước mặt của Tô Khanh Lạc, giờ tay muốn chạm vào tóc của Tô Khanh Lạc, Tô Khanh Lạc khẽ lùi về sau một bước, không hiểu gì nhìn chằm chằm Triệu Thanh Nhiên. Triệu Thanh Nhiên dịu dàng nở nụ cười: “Trên tóc của Nhi tiểu thư trên có dính lá cây, chắc là do lúc này té ngã thì dính vào.” Giống như sợ Tô Khanh Lạc không tin mình, đưa tay lấy lá cây dính trên đầu của Tô Khanh Lạc xuống, đưa tới trước mặt của Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc cười lạnh trong lòng, không hổ là Triệu Thanh Nhiên, thời điểm như thế này vẫn không quên làm ra dáng vẻ công tử dịu dàng để dụ dỗ mình.

Trên mặt rất phối hợp mà đỏ lên cười một tiếng, hơi cúi đầu, giống như có chút khó xử: “Đa tạ Triệu công tử, lúc này y phục của Khanh Lạc có chút rách xé, không thích hợp ở lâu, kính xin công tử không trách tội.”

Triệu Thanh Nhiên hiểu ý gật đầu đồng ý, chờ đến khi Tô Khanh Lạc đi xa, Triệu Thanh Nhiên mới không che giấu vẻ chán ghét của mình nữa, mặt tối sầm lại.

Rời đi.

“Tiểu thư, vừa rồi tiểu thư xảy ra chuyện thì Lộ Nhi giống như là có ý chặn nô tỳ lại, khiến cho nô tỳ không thể kịp thời cứu ngài. Chắc là chuyện hôm nay cũng là kế hoạch tốt của ngài ta.” Trên đường tới chỗ Tô Khanh Lạc lúc này Cần Nhi vẫn suy nghĩ chuyện lúc này, lúc này nói suy nghĩ trong lòng cho Tô Khanh Lạc nghe.

“Lần này người đứng là thông minh hơn nhiều rồi đó. Chuyện hôm nay đúng là kế hoạch tốt của ngài ta, đá lót đường ở gần hồ đều tron nhẵn, Tô Khê Nguyệt chỉ cần làm bộ té ngã rồi kéo ta rơi xuống nước thôi. Có điều tạo hóa trêu người, ngược lại khiến cho bản thân ngài ta bị rơi xuống nước.” Từ lúc bị Tô Khê Nguyệt kéo dài thời gian Tô Khanh Lạc đã đoán ra được bảy, tám phần trong chuyện này, lúc này càng rõ ràng hơn.

“Tiểu thư, lão gia sai người đến truyền lời, nói là bảo ngài đi qua đó một chuyến.” Cần Nhi còn muốn nói điều gì, Trần ma ma đột nhiên đi vào truyền lời.

Tô Khanh Lạc gật đầu một cái, trong con ngươi xẹt qua ý lạnh, cuối cùng phụ thân vẫn quyết định làm như vậy sao.

“Tiểu thư... Lão gia tìm ngài chắc không phải là vì chuyện rơi xuống nước lúc này chứ?” Cần Nhi sốt sắng nói, bình thường lão gia quan tâm nhất là Đại tiểu thư, nếu như biết được Đại tiểu thư rơi xuống nước mà tiểu thư có mặt ở đó, sợ là sẽ phải giận chó đánh mèo với tiểu thư nha.

Tô Khanh Lạc lắc lắc đầu: “Yên tâm đi, phụ thân tìm ta là có chuyện khác.”

Cần Nhi nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tô Khanh Lạc, có chút bán tín bán nghi, mặc dù thời gian gần đây tiểu thư không còn giống trước kia, nhưng mà Cần Nhi vẫn không nhận được lo lắng.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi, nếu như còn không đi, phụ thân sẽ thật sự trách tội.” Nghĩ đến nguyên nhân mà Tô Duy gọi mình đi, Tô Khanh Lạc nhún mày.

Lúc Tô Khanh Lạc đi tới bên ngoài viện Duy Trinh, Nhị di nương đang đi từ trong viện ra.

“Nhị di nương khỏe.” Tô Khanh Lạc hơi cúi người, trên mặt nhàn nhạt, không còn thân thiết giống như trước.

“Là Lạc Nhi sao, mau vào đi, lão gia đang ở bên trong chờ con đấy.” Nhị di nương cũng không để tâm đến việc Tô Khanh Lạc xa cách với mình, nhiệt tình cho Tô Khanh Lạc đi đường.

Tô Khanh Lạc cũng không khách khí: “Vậy Lạc Nhi đi vào trước đây, di nương đi thông thả.”

Nhìn bóng lưng của Tô Khanh Lạc, Nhị di nương quyền rũ nở nụ cười, trong con ngươi toát ra hàn ý. Tần Văn Trinh, ta nhất định sẽ thay người chăm sóc cho con gái của người thật tốt.

“Nữ nhi thính an phụ thân.” Đi vào trong phòng, Tô Khanh Lạc ngoan ngoãn cười lên, chào Tô Duy một cái.

“Ừ, ngồi xuống đi, thân thể của Lạc Nhi khỏe lên chút nào không con?” Tô Duy ngẩng đầu lên, quan tâm hỏi.

“Thân thể của Lạc Nhi đã tốt hơn rồi, đa tạ phụ thân đã quan tâm.” Tô Khanh Lạc ngồi ở trên ghế bên cạnh, trong mắt phượng trong đều là thụ sủng nhược kinh (Được sủng ái mà lo sợ), trong lòng lại đang cười lạnh.

“Nha đầu ngốc, sao lại xa lạ với phụ thân như vậy, ta là phụ thân của con, quan tâm con là chuyện phải làm.” Tô Duy từ ái nở nụ cười, giống như hắc hắc vẫn luôn là một người phụ thân từ ái.

“Không biết phụ thân gọi Lạc Nhi đến đây là có chuyện gì?” Tô Khanh Lạc nghi ngờ nói.

Tô Duy thấy Tô Khuynh Lạc hỏi như vậy, cũng không vòng vo nữa nói: “Lạc Nhi cũng sắp mười bốn tuổi rồi nhỉ.”

Tô Khanh Lạc có chút không hiểu gât gât đầu, Tô Duy tiếp tục nói: “Lạc Nhi của ta cũng đã là một cô nương trưởng thành rồi, sắp phải xuất giá rồi!”

“Phụ thân chỉ toàn nói vậy, Lạc Nhi còn chưa đến tuổi cập kê mà, sao lập xuất giá được? Hơn nữa, nếu như phải gả cũng là Đại tỷ tỷ gả trước, Lạc Nhi còn muốn bồi phụ thân thêm mấy năm nữa!” Tô Khanh Lạc đỏ mặt, thẹn thùng làm nũng nói.

Tô Duy nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Tô Khanh Lạc, trên mặt ý cười càng đậm, nhưng vẫn nói tiếp: “Phụ thân chắc là sẽ không giữ được Lạc Nhi rồi, mấy ngày trước, công tử của phủ Triệu bá hầu đã cầu thân với phụ thân.”

“Ý Phụ thân là...” Tô Khanh Lạc nhìn Tô Duy, kinh ngạc nói không thành lời.

“Đúng vậy.” Tô Duy gât gât đầu: “Nghe Triệu Thanh Nhiên nói, hai người các con đã gặp nhau mấy lần. Vì thế nên sau đó mới cảm mến con, đặc biệt đến Tô phủ cầu thân. Ta rất hài lòng với tiểu tử Triệu Thanh Nhiên kia, có ý định đồng ý với hắn, chỉ là không biết ý của Lạc Nhi thế nào?” Tô Duy vừa nói vừa yên lặng quan sát vẻ mặt của Tô Khanh Lạc, không có phát hiện về chống đối, chỉ nhìn thấy sự kinh ngạc khó nén ở trên mặt của Tô Khanh Lạc.

“Nhưng mà, phụ thân, con... Bây giờ bộ dáng của con thành ra như vậy, bộ dạng của Triệu công tử khí phách như vậy, sao có thể cảm mến con được...” Tô Khanh Lạc nhỏ giọng nói, khẽ cúi đầu, tay trái xoa một bên của khăn che mặt.

Nhìn Tô Khanh Lạc như vậy, Tô Duy biết Tô Khanh Lạc đang vì chuyện mình bị hủy dung mà tự ti, an ủi: “Lạc Nhi là nữ nhân tốt như vậy, cho dù bị hủy dung, nhưng mà Lạc Nhi vẫn là rất ưu tú nha. Triệu công tử kia cũng không phải là người nông cạn thiếu hiểu biết, cảm mến Lạc Nhi là rất bình thường mà!”

Tô Khanh Lạc do dự một hồi, mới chậm rãi mở miệng: “Nhưng Lạc Nhi cũng không thể gả đi trước tỷ tỷ được.” Bắc Yến coi trọng lễ nghi nhất, người ở gia đình bình thường sẽ không được gả muộn muộn trước tỷ tỷ được. Trước trước Tô Khanh Lạc cũng là bị hãm hại, bị cho là cầu kết với Triệu Thanh Nhiên, lúc này phải để Tô Khê Nguyệt xuất giá trước.

Tô Duy thấy Tô Khanh Lạc hỏi như thế, biết là Tô Khanh Lạc không có phản đối với hôn sự này, cũng thở phào nhẹ nhõm. Cho dù Tô Khanh Lạc có phản kháng, cũng sẽ không thay đổi được gì, chỉ là mình sẽ gặp phiền phức hơn thôi: “Không sao, trước tiên chúng ta hứa hôn với phủ Triệu bá Hầu trước, chuyện xuất giá thì chờ con đến tuổi cập kê thì bàn tiếp.”

“Lạc Nhi đều nghe theo phụ thân.” Tô Khanh Lạc nhỏ giọng nói, có chút e thẹn cúi đầu.

Tô Duy hài lòng gât gât đầu: “Đã như vậy, hôn sự này phụ thân sẽ làm chủ trả lời lại người ta, Lạc Nhi đi về trước đi, nhất định phải chăm sóc thân thể cho thật tốt, phụ thân còn một chút việc phải giải quyết.”

Tô Khanh Lạc gât đầu, mang theo Cần Nhi đi khỏi viện Duy Trinh.

“Tiểu thư, Triệu công tử kia thật sự là một người tốt, không chỉ không ngại dung mạo của tiểu thư bị hủy, còn đến cầu thân.” Cẩn Nhi căn bản là biết chuyện Tô Khuynh Lạc bị hủy dung chỉ là giả, cũng biết Tô Khuynh Lạc sẽ không để ý, nói hết ý nghĩ trong lòng ra.

“Đúng đấy, hẳn dĩ nhiên là sẽ không ngại.” Tô Khanh Lạc than nhẹ một tiếng.

“Sao tiểu thư lại nói như vậy?” Cẩn Nhi luôn cảm thấy hình như Tô Khuynh Lạc đã sớm biết tất cả.

“Hắn coi trọng ta là vì ta có thể mang đến lợi ích cho hắn, nên đâu có quan tâm đến việc ta có bị hủy dung hay.” Về mặt của Tô Khanh Lạc không hề có cảm xúc, thật giống như chuyện đang nói không hề có liên quan đến mình.

“Vậy vừa rồi tại sao tiểu thư lại không phản đối chứ, lão gia không phải là hỏi ý của tiểu thư sao? Tiểu thư không thích Triệu công tử kia, trực tiếp nói với lão gia là không gả cho hắn?” Mặc dù Cẩn Nhi không hiểu lợi ích mà Tô Khuynh Lạc nói tới là cái gì, nhưng mà nàng càng không hiểu chính là việc rõ ràng Tô Khuynh Lạc có cơ hội phản đối nhưng tại sao lại chọn chấp nhận chuyện này.

Tô Khanh Lạc bắt đầu đi thờ dài một hơi, Cẩn Nhi lại cho là phụ thân sẽ thật sự suy xét đến cảm thụ của nàng: “Ngươi cảm thấy hôm nay phụ thân đối với ta thế nào?”

Cẩn Nhi cau mày suy nghĩ một chút: “Hôm nay lão gia đối xử với tiểu thư tốt hơn so với trước đây, trước đây ngài ấy đều không có quan tâm đến tiểu thư như vậy...” Âm thanh từ từ nhỏ lại, lặng lẽ nhìn Tô Khanh Lạc, trong lòng không nhìn được tức giận, mình cũng thật là, hết chuyện để nói, mà muốn tiểu thư đau lòng chứ, đều tại cái miệng ngu ngốc này mà ra!

Tô Khanh Lạc lại không để ý chút nào, lời Cẩn Nhi nói vốn là sự thật, nàng đã triệt để thất vọng đối với người phụ thân này rồi: “Hôm nay phụ thân gọi ta sang đây, trong lòng tất nhiên là đã có quyết định. Huống hồ dưới cái nhìn của ông, dựa vào dung mạo bây giờ của ta, gả cho Triệu Thanh Nhiên đã là lựa chọn có lợi nhất đối với ông ấy, làm sao ông ấy có thể từ chối, chỉ sợ là đã sớm định hôn sự với Triệu Thanh Nhiên rồi. Hôm nay kêu ta đến, cũng chỉ là thăm dò ý của ta mà thôi, ta có phản đối cũng sẽ không có ý nghĩa gì.”

Nhìn Cẩn Nhi giống như đã hiểu được một chút, Tô Khanh Lạc bắt đầu đi lắc đầu: “Nếu như ngươi cũng nhìn ra phụ thân đối với ta không giống như trước, thì cần phải suy nghĩ thật kỹ vì sao lại như vậy. Mọi chuyện đều có nguyên nhân và kết cục của nó, bây giờ phụ thân đối xử tốt với ta, chỉ là mong sau này Triệu Thanh Nhiên kế thừa Hầu vị và ta sẽ trở thành Hầu phu nhân thì có thể giúp ông một chút. Nếu như ngươi có lòng vẫn nên giấu lại thì có thể hiểu, người nhà vẫn luôn nóng nảy như vậy.”

Nghe Tô Khuynh Lạc nói xong, ánh mắt Cẩn Nhi nhìn Tô Khuynh Lạc lộ ra vẻ thương tiếc. Mọi người đều nói là tiểu thư gia đình giàu có trải qua thế này thế nọ, nhưng mà tiểu thư nhà mình suốt ngày bị tính kế, ngay cả lão gia cũng đối xử vô tình với tiểu thư.

“Cẩn Nhi biết rồi, Cẩn Nhi nhất định phải trở nên lợi hại hơn, bảo vệ cẩn thận tiểu thư!” Cẩn Nhi hứa cam đoan nói.

Tô Khanh Lạc thờ ơ nở nụ cười: “Được rồi, tiểu thư nhà ngươi lợi hại như vậy, còn cần ngươi bảo vệ sao, ngươi vẫn là bảo vệ bản thân cho tốt đi.”

Cẩn Nhi cảm thấy xấu hổ cười một tiếng.

Tô Khanh Lạc nhìn cảnh vật phía xa, mắt phượng trầm xuống lạnh lẽo giống như trong hầm băng, Triệu Thanh Nhiên, Tô Khanh Lạc ta nhất định sẽ không để cho các người đạt được ý đồ, một năm, đủ để thay đổi rất nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 20: Trở về.

Hôm nay trong thành Trường An cực kì náo nhiệt.

Cửa hàng bên đường tụ tập rất nhiều người, trong quán trà, từ lâu, khách cũng nhiều hơn so với ngày thường, ngay cả người bán hàng rong bên đường cũng ra sức rao hàng to khác thường, nhưng hôm nay đâu phải ngày lễ gì.

Mấy đội thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đi phía trước, ba nam nhân cười ngửa đi sau khiến người khác cực kì chú ý.

“Bảo” một con ngựa chạy như bay đến, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử và Sở Tuyên Vương thế tử dừng ngựa lại, người lính chạy đến thuần thục nhảy xuống ngựa, quỳ xuống cúi đầu hành lễ: “Bảo, Tổng tướng quân đã dẫn tướng sĩ còn cách một dặm nữa sẽ tới.”

“Ân, biết rồi.” Tam hoàng tử mở miệng nói chuyện, người thị vệ nghe vậy lập tức lui ra.

“Ngũ đệ, biểu đệ, nếu Tổng tướng quân đã tới, chúng ta cũng phải xuống ngựa nghênh đón thôi.” Tam hoàng tử nghiêng người cười nói với hai người bên cạnh, một chút cũng không nhìn ra sự không vui của ngũ hoàng tử đang đứng giữa.

“Trước hết mời tam ca đã.” Sắc mặt ngũ hoàng tử không có gì thay đổi, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vốn có.

Ba người xuống ngựa, mới vừa rồi thị vệ đã dọn dẹp xong dân chúng ở trước cửa thành, cách đó không xa lập tức xuất hiện một đám tướng sĩ hùng dũng đi tới.

Lập tức một nam tử mặc khôi giáp xuất hiện trước mặt, nhìn qua tuổi tác cũng không khác biệt nhiều lắm với ngũ hoàng tử, đây chắc là vị tướng quân trẻ tuổi vừa thắng trận trở về. Có lẽ là do đã chinh chiến ở chiến trường nhiều năm nên ngũ quan của nam tử này cương nghị hơn rất nhiều so với người cùng tuổi, làn da màu lúa mì rất hợp với anh, ddld mặc dù không giống vẻ thanh tú của mấy công tử Trường An nhưng cũng có một loại tuấn mỹ đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác.

Người thanh niên trẻ tuổi đứng sau hai vị phó tướng thật sự cũng không làm người khác chú ý nhiều lắm. Nhưng bên cạnh người nam tử này là một vị tiểu thư kiều diễm không khỏi làm cho người ta có chút kinh ngạc, lúc nào thì ra chiến trường có thể mang nữ nhân đi theo vậy?

Nàng mặc một thân hồng y như lửa, không giống không khí ngột ngạt mà các tướng sĩ mang về từ chiến trường, nữ tử áo đỏ mặc bộ quần áo hoa lệ giống như không nhiễm bụi trần, gương mặt xinh đẹp được trang điểm lên trông càng tinh xảo mỹ lệ, nữ tử kiều căng lướt qua đám người đang xem náo nhiệt xung quanh rồi khinh thường cười một tiếng, sau đó theo sát nam tử cùng xuống ngựa.

“Tam ca, ngũ ca, đại biểu ca, các huynh đã tới rồi! Tuyệt Nhi rất nhớ các huynh nha.” Nữ tử áo đỏ đi thẳng tới trước mặt ba nam tử, ngọt ngào cười nói.

“Chẳng lẽ đây là công chúa Hòa Thạc?” Trong đám người có người hiểu biết rộng đã đoán ra được thân phận của nữ tử áo đỏ, rồi chặc chặc than thở, đây là công chúa được đương kim thánh thượng sủng ái nhất, là nữ nhi duy nhất của hoàng hậu, chẳng trách sao khí chất và dung mạo đều không tầm thường như thế.

“Mặt tướng tham kiến nhị vị hoàng tử, tham kiến thế tử.” Vị tướng quân trẻ tuổi đội công chúa chào hỏi trước xong rồi mới cúi người xuống hành lễ.

Sở Tuyên vương thế tử đi lên trước, đỡ nam tử đang quỳ trên đất đứng dậy: “Xin Tổng tướng quân mau đứng lên.”

Đội Tổng Nam đứng lên thì người sau lưng nói tiếp: “Lần này người đánh lui quân địch, thật đúng là lập được công lớn...! Hoàng thượng đặc biệt sai ta hộ tống hai vị hoàng tử đến đón Tổng tướng quân.”

“Đa tạ hoàng thượng đã ưu ái.” Tổng Nam lần nữa khấu đầu tạ ơn.

“Tốt lắm, nếu Tổng tướng quân đã bình an trở về, vậy chúng ta mau hộ tống Tổng tướng quân trở về Tổng bá Hầu phủ đi, như vậy chúng ta cũng nên trở về phụng mệnh phụ hoàng.” Ngũ hoàng tử vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng, không vui không buồn nhảy lên lưng ngựa. Tổng Nam và Thiên Mục Phong âm thầm trao đổi ánh mắt rồi cũng lập tức lên ngựa.

“A Nam biểu ca, ta cũng muốn về phủ với huynh.” Công chúa Hòa Thạc vừa nghe nói Tổng Nam không đến hoàng cung với mình thì lập tức la hét muốn đi theo Tổng Nam.

Trên mặt tam hoàng tử và ngũ hoàng tử đều là vẻ bất đắc dĩ, tuy nói Tổng Nam là cháu trai của hoàng hậu, là biểu ca của công chúa Hòa Thạc nhưng năm nay, hai người cũng đã đến tuổi lập gia thất rồi, thân thiết như thế đương nhiên sẽ bị người khác bàn tán, việc này đối với danh tiếng của công chúa ảnh hưởng rất lớn, song cô muội muội này lại cố tình không phát hiện ra.

“Thành Tuyệt, chúng ta cùng nhau đưa Tổng tướng quân trở về phủ rồi sau đó hỏi cung đi, Tam ca biết muội có chuyện ddld muốn nói với Tổng bá Hầu phu nhân, nhưng phụ hoàng và mẫu hậu vẫn một mực đang đợi muội ở trong cung. Hơn nữa, phụ hoàng đã vì Tổng tướng quân mà tổ chức tiệc chúc mừng, lúc đó muội gặp Tổng bá Hầu phu nhân rồi nói cũng không muộn đâu.” Tam hoàng tử vừa nói vừa nháy mắt với Thiên Thành Tuyệt, chỉ hi vọng cô muội muội này hiểu được ý tứ tốt của mình mà không nên quá mức hồ đồ.

Thiên Thành Tuyệt sống ở trong cung sao có thể quá đàn được, hơn nữa còn rất được hoàng thượng cưng chiều thì đương nhiên sẽ hiểu ý tứ của tam hoàng tử, nàng biết bản thân mình vừa rồi có chút vượt qua lễ nghi nên cũng không cường cầu nữa.

Trần ma ma cười híp mắt đi vào Vi Lạc các, Cẩn Nhi thấy vậy hi hi đến đón: “Trần ma ma nhặt được vàng sao lại cười vui vẻ như vậy?”

Trần ma ma tròn mắt nhìn Cẩn Nhi rồi cười: “Tiểu nha đầu này còn đùa cợt ta, ta nên nói với tiểu thư để thưởng hèo người mới được!”

“Ai ui, xin ma ma thương tình bỏ qua cho tiểu nhân đi.” Cẩn Nhi giả vờ sợ hãi, Tô Khanh Lạc thấy vậy cũng không nhịn được bật cười: “Trần ma ma nói không sai, tiểu quý nha đầu người càng ngày càng náo loạn, không thưởng hèo không được.”

Cẩn Nhi cúi đầu ra vẻ vô tội: “Tiểu thư thiên vị rồi, rõ ràng là Trần ma ma có chuyện tốt nhưng lại giấu không cho chúng ta biết, sao tiểu thư lại giúp đỡ Trần ma ma mà lại nói nô tỳ chứ. Tiểu thư nên bảo Trần ma ma giao vàng ra mới đúng!” Vừa nói xong nàng cũng không nhịn được mà cười “hi hi”, cả khuôn mặt đều vui vẻ không giấu được.

Trần ma ma cười nói: “Chỉ nói vậy, các người có biết vì sao ta lại vui mừng như vậy không? Hôm nay, Tổng tướng quân chiến thắng trở về nên tất cả mọi người đều rất vui mừng.”

Tổng tướng quân? Tô Khanh Lạc nghe vậy ngăn người: “Đây là con trai trưởng của Tổng bá Hầu phủ phải không?”

“Đúng vậy.” Trần ma ma gật đầu cười: “Hôm nay hoàng thượng phái mấy vị hoàng tử đứng trước cửa thành nghênh đón đấy.”

Tô Khanh Lạc có chút sững sờ, A Nam ca ca đã trở về rồi?

Kiếp trước, khi Tô Khanh Lạc đến tuổi cập kê thì Tống Nam từng bày tỏ tình cảm với nàng, nhưng Tô Khanh Lạc chỉ xem Tống Nam là ca ca nên đối xử rất bình thường, chưa bao giờ nảy sinh tư tình gì nữ, hơn nữa, nàng đã yêu Triệu Thanh Nhiên nên không suy nghĩ nhiều liên tục tuyệt tâm ý của Tống Nam. Cho đến sau khi Tô Khanh Lạc đã gả đi, Tống Nam vẫn không chịu cưới người khác, đến khi Tô Khanh Lạc chết thì Tống Nam vẫn một thân một mình như vậy.

“Tống tướng quân trở về thì có liên quan gì mà Trần ma ma lại vui mừng như thế chứ? Chẳng lẽ trái tim của Trần ma ma bị ám hứa rồi hả?” Cẩn Nhi tà ác cười nói.

Trần ma ma cười đánh yêu Cẩn Nhi một cái, nha đầu Cẩn Nhi này thật sự là bị tiểu thư cưng chiều đến không còn biết đến quy củ gì nữa, bà xoay người lại nói với Tô Khanh Lạc: “Lão nô vui mừng là ddldd bởi vì con trai của lão nô là binh lính dưới trướng của Tống tướng quân, hôm nay Tống tướng quân trở về, con trai lão nô cũng theo trở về, nên ta rất vui!”

Thì ra là như vậy, Tô Khanh Lạc cũng vui mừng thay Trần ma ma nên lập tức nói: “Đã như vậy, Lạc Nhi cho ma ma nghỉ mấy ngày để Trần ma ma trở về chơi với con trai đi.”

Trần ma ma vui mừng luôn miệng nói tạ ơn, Cẩn Nhi cũng vui vẻ thay cho Trần ma ma.

“Tiểu thư, lão gia phái người tới truyền lời.” Thúy Vu ở bên ngoài thông báo.

“Vào đi.” Tô Khanh Lạc không chơi đùa nữa mà khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt, tựa vào giường quý phi.

Lão ma ma ở Duy Trinh viện đi vào, bước đến trước giường quý phi cúi đầu chào Tô Khanh Lạc: “Thỉnh an nhị tiểu thư, lão gia bảo nô tỳ tới thông báo cho nhị tiểu thư một tiếng, hôm nay hoàng thượng tổ chức tiệc mừng chào đón Tống tướng quân thắng trận trở về, tất cả các quan viên từ tam phẩm trở lên đều có thể mang gia quyến đi dự, nên lão gia muốn tiểu thư chuẩn bị một chút.”

“Được, ta biết rồi.” Tô Khanh Lạc khẽ cúi đầu. Xem ra hoàng thượng rất coi trọng Tống Nam, chỉ hi vọng sự coi trọng này không phải vì cái gì mà xuất phát từ tấm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 21: Dạ yến (Buổi tiệc vào ban đêm)

“Cẩn Nhi, đi chuẩn bị y phục để ta mặc tối hôm nay đi, trong cung có nhiều thị phi, tuyệt đối đừng có qua loa.” Từ ngày Tô Khanh Lạc ở chỗ của Mặc lão thái y trở lại thì một giây cũng không từng ngừng đọc sách thuốc mà Mặc lão thái y cho, đã đọc cả một buổi chiều, giờ phút này vẫn không có dừng lại.

Cẩn Nhi sợ quấy rầy đến Tô Khanh Lạc, chỉ là nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, lặng lẽ đi chuẩn bị.

Tô Khanh Lạc lại nhìn một lúc, cuối cùng để quyển sách xuống, dụi dụi mắt đứng lên, chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, trên trời ánh nắng buổi chiều đã xuất hiện, ngược lại đó cũng là một cảnh đẹp.

Có điều bây giờ có thể không còn thời gian để thưởng thức cảnh đẹp nữa, Tô Khanh Lạc đi vào bên trong, Cẩn Nhi đang từ bên trong đi ra: “Tiểu thư, người xem xong rồi sao? Nô tỳ đang muốn đi ra ngoài gọi người đấy, thời gian không còn sớm, tiểu thư nhanh rửa mặt một chút đi.”

“Được.” Tô Khanh Lạc gật đầu một cái, Thanh Du và Thúy Vu đã đứng ở một bên chuẩn bị hầu hạ.

Tô Khanh Lạc liếc mắt nhìn y phục Thúy Vu đang cầm trong tay, đi tới ngồi lên một cái ghế điều khắc bằng gỗ đàn hương ở một bên cạnh: “Y phục này là do các người chọn để ta mặc vào dạ yến ngày hôm nay sao?”

“Vâng tiểu thư, y phục này là Thúy Vu chọn, nô tỳ cũng thấy không tệ, nên chọn nó.” Cẩn Nhi trả lời đúng sự thật.

Tô Khanh Lạc nghe vậy nhìn sang Thúy Vu, Thúy Vu bị nhìn có chút hoảng hốt, trên mặt vẫn cố gắng bình tĩnh nói: “Y phục này mới được làm trước đây không lâu, là loại vải gấm lưu nguyệt nổi tiếng, ban ngày nhìn rất đẹp, đặc biệt nhất chính là, gấm lưu nguyệt này nếu như nhìn dưới ánh trăng thì sẽ hiện ra ánh sáng lung linh, tiểu thư mặc vào nhất định sẽ giống như tiên nữ hạ phàm. Nô tỳ nhớ là hình như tiểu thư chưa từng mặc bộ y phục này, màu đỏ khính là màu của sự vui vẻ, nên dạ yến hôm nay, sẽ chọn cái này.”

“Ồ.” Tô Khanh Lạc nhàn nhạt nói một tiếng, một lúc lâu cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng mà nhìn Thúy Vu như vậy, trên trán của Thúy Vu đã chảy mồ hôi ròng ròng.

Qua một lúc lâu, Tô Khanh Lạc mới chậm rãi mở miệng: “Ngươi có lòng, y phục này xác thực rất đẹp.”

Thúy Vu lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Khanh Lạc nói tiếp: “Có điều từ trước đến giờ ta không thích những màu sắc tươi đẹp như vậy, Cần Nhi, ngươi mang cái váy dài Vân Cẩm màu xanh nước biển tới đây đi.”

“Tiểu thư...” Thúy Vu còn muốn nói điều gì.

Tô Khanh Lạc căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, trực tiếp cắt ngang: “Thế nào, thứ ta thích mà ngươi cũng muốn làm chủ sao?”

Thúy Vu ra sức lắc đầu, nói: “Nô tỳ không dám.”

Mặc vào y phục mà Cần Nhi mới mang ra, Thanh Du tí mỉa trang điểm cho Tô Khanh Lạc.

Mang tới khăn che mặt, che lại vết sẹo trên gương mặt, Tô Khanh Lạc đứng dậy. Nhìn thấy Thúy Vu đang đứng ở một bên, dáng vẻ giống như vẫn còn sợ hãi, Tô Khanh Lạc sâu sắc nhìn Thúy Vu một cái: “Ngươi không cần sợ hãi như vậy, sau này nên chú ý nhiều một chút thứ mà ta thích là được.”

“Vâng, tiểu thư.” Thúy Vu cúi người nói.

Bởi vì dạ yến hôm nay có quá nhiều người, vì vậy mỗi người chỉ có thể mang theo một người hầu để tiến cung, Trần ma ma trở về phủ, Tô Khanh Lạc để Cần Nhi ở lại trong phủ để chuẩn bị, chỉ mang Thanh Du theo.

“Tiểu thư...” Trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Khanh Lạc và Cần Nhi, Cần Nhi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, không có ai chú ý tới tình hình trong phòng. Đi lên phía trước, ở bên tai của Tô Khanh Lạc nói nhỏ vài câu.

“Đúng như vậy sao? Ngươi có thể kiểm tra cẩn thận chưa?” Trong mắt của Tô Khanh Lạc nổi lên một chút giận dữ, rất nhanh đã trở nên bình tĩnh lại.

Cần Nhi khẳng định gật đầu một cái.

Tô Khanh Lạc khẽ nhủ mày lại: “Ngươi có biết đó là thứ gì không?”

“Không biết, “ Cần Nhi lắc lắc đầu, từ trong tay áo móc ra một túi thơm: “Có điều nô tỳ nhân lúc nàng ta đi khỏi đã đổi đồ đi, tất cả đều ở trong đây.”

Tô Khanh Lạc nhận lấy túi thơm, mở ra bên trong túi là một ít lá khô. Để túi thơm sát vào mũi ngửi một cái, cảm một chiếc lá lên cẩn thận nhìn một chút, càng nhíu mày chặt hơn.

“Ta biết rồi, tối nay ngươi hãy ở lại trong viện, xem cẩn thận, đừng để cho nàng ta làm ra chuyện gì nữa, những người khác cũng cần chú ý một chút.” Tô Khanh Lạc thu hồi túi thơm, cẩn thận dặn dò.

Cần Nhi nghiêm túc gật đầu.

Tô Khanh Lạc mang theo Thanh Du đi tới Duy Trinh viện, lại thấy Tô Khê Nguyệt đi tới.

Tô Khanh Lạc không có một chút kinh ngạc nào, phụ thân quả nhiên thương yêu Tô Khê Nguyệt, loại dạ yến lớn như vậy cũng không quên mang theo nàng ta, đích nữ là nàng ở trước mặt ông ta nha. Chỉ sợ ở trong lòng tất cả mọi người, Tô Khê Nguyệt mới thật sự đích nữ đi.

Hôm nay Tô Khê Nguyệt mặc một chiếc váy Vân Cẩm màu xanh ngọc bích, càng tôn lên làn da trắng nõn nà của Tô Khê Nguyệt, nhìn rất là dịu dàng tao nhã.

Không dấu vết đánh giá Tô Khanh Lạc một chút, nhìn thấy Tô Khanh Lạc mặc màu váy hoa Vân Cẩm màu xanh nước biển, có chút kinh ngạc, nhưng mà chỉ sững sờ một chút, đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

“Muội muội cũng tới, chúng ta cùng đi vào thôi.” Tô Khê Nguyệt dịu dàng nở nụ cười, nhắc chân đi vào trước. Tô Khanh Lạc cũng đi theo.

Tô Duy nhìn thấy hai người cùng tới đây, liền đứng lên nói: “Các con đã chuẩn bị kỹ càng rồi, vậy thì lên đường thôi.”

Tô phủ không có chủ mẫu, Tô lão phu nhân không có bất kỳ phong hào cáo mệnh nào, nhị di nương được sủng ái cũng không dám ở trước mặt Hoàng gia mà không tuân thủ lễ nghi, Tô Khê Nguyệt đi theo đã là chuyện có chút không phải phép. Bởi vậy dạ yến lần này Tô Duy chỉ mang theo Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt cùng đi.

Tô Duy tự động đi lên xe ngựa đầu tiên ở phía trước, hai người Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt lên chiếc thứ hai, Thanh Du và Lộ Nhi lên chiếc thứ ba.

Tô Khanh Lạc nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc, xe ngựa liền ngừng lại.

Xuống xe ngựa, vài cung nhân ở trước cửa cung đang lần lượt kiểm tra từng xe.

Đi vào cửa cung, thì có cung nhân đến đây dẫn đường.

Bởi vì Tô Duy là khách mời nam, nên bị dẫn đến Nghênh Nguyệt thính nơi đón tiếp khách mời nam. Một người cung nhân khác thì lại mang theo Tô Khê Nguyệt và Tô Khanh Lạc đi đến Chiêu Nguyệt thính nơi chăm sóc khách mời nữ.

Tô Khanh Lạc không dấu vết quan sát bốn phía một chút, không thể không nói, Hoàng Cung chính là Hoàng Cung, một viên ngói hay một viên gạch đều lộ ra vẻ quý khí và uy nghi của Hoàng gia. Lặng lẽ nhìn một vòng, thì thu tầm mắt lại, lẳng lặng đi theo phía sau cung nhân.

Tô Khê Nguyệt đã sớm bị Hoàng cung hoa lệ làm kinh sợ, không khỏi nghĩ trong lòng, nếu như có một ngày mình cũng có thể gả vào Hoàng gia, thì đó chính là chuyện hạnh phúc đến dường nào!

Lại nhìn cung nhân dẫn đường, mặc dù là một tiểu nô tỳ, trang phục cũng tốt hơn rất nhiều so với những trang phục của thứ nữ mà nàng biết, có thể thấy được Hoàng gia giàu có đến cỡ nào.

Cung nữ dẫn đường nhìn thấy trong mắt của Tô Khê Nguyệt hiện ra ánh sáng, trong lòng cười nhạo, tốt xấu gì cũng là một tiểu thư nhà quan, lại giống như người chưa từng va chạm ngoài đời như thế, hết nhìn đông tới nhìn tây thật đúng là không có lễ nghi, đúng là khiến cho người ta cười rộ rỡ.

Nhưng còn vị tiểu thư bên cạnh kia, khiến cho nàng có chút khâm phục. Từ trong ánh mắt của Tô Khanh Lạc, nàng nhìn ra được Tô Khanh Lạc cũng là lần đầu tiên tiến cung. Nhưng mà trong mắt của Tô Khanh Lạc cũng không có bất kỳ e ngại hay là quá mức đối với Hoàng Cung, mà rất biết lễ độ mà thu tầm mắt lại. Tiểu thư như vậy nhìn rất có phong cách và quý phái.

Đi theo cung nhân qua vài cửa cung, đi tới một hoa viên nhỏ, liền đến Chiêu Nguyệt thính nơi để cho các khách nữ nghỉ ngơi.

“Hai vị tiểu thư, các người đi vào nghỉ tạm một lát đi, khi dạ yến bắt đầu sẽ có người đến thông báo, nô tỳ lui xuống trước.”

“Được rồi, làm phiền tỷ tỳ.” Tô Khanh Lạc khẽ gật đầu, Tô Khê Nguyệt giống như Thanh Du và Lộ Nhi cúi người hành lễ với cung nhân dẫn đường.

Cung nhân dẫn đường nhìn thấy Tô Khê Nguyệt như vậy lại càng là xem thường, xoay người rời đi. Minh chỉ là một cung nữ, vị tiểu thư kia vậy mà hành lễ chào mình, thực sự là tự hạ thấp thân phận của mình mà.

“Muội muội, dạ yến còn phải đợi thêm một lát.” Tô Khê Nguyệt nói với Tô Khanh Lạc.

“Có lẽ là một lúc nữa, nhưng chắc là cũng sẽ không chờ quá lâu đâu, tỷ tỳ đừng sốt ruột.” Tô Khanh Lạc nhẹ nhàng trả lời.

Tô Khê Nguyệt liếc nhìn bốn phía, khẽ di chuyển bước chân, đến gần Tô Khanh Lạc, ra hiệu cho Tô Khanh Lạc tới gần một chút, giống như có gì muốn nói.

Tô Khanh Lạc hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi tới.

“Ta nghe nói, này trong hoàng cung có hoa viên, bên trong có vài cây Hải Đường hiếm có. Cây Hải Đường đỏ và cây Hải Đường bình thường không hề giống nhau, cây và hoa thì không hề khác cây Hải Đường bình thường, nhưng mà trên thân cây Hải Đường hiếm có kia lại có thể nở ra vài loại hoa có màu sắc khác nhau hoa. Muội muội người thích nhất cây Hải Đường, loại cây Hải Đường khó gặp này, không bằng, chúng ta đi nhìn thử một chút đi.” Tô Khê Nguyệt nhỏ giọng nói, giống như nàng ta thật sự thấy vậy.

Tô Khanh Lạc có chút bán tín bán nghi: “Tỷ tỳ từ đâu nghe được mấy lời dọa người này, cây Hải Đường như vậy Lạc Nhi cũng chưa từng nghe tới. Huống hồ coi như thật sự có đi, Hoàng Cung này lớn như vậy, chúng ta cũng không biết nó ở đâu nha.”

Tô Khê Nguyệt ra vẻ là đã có biện pháp nói: “Yên tâm đi, tỷ nghe nói nó ở xung quanh đây, chúng ta ra ngoài tìm thử đây, cũng không có đi xa, không tìm được thì quay trở về là được rồi.”

Không chờ Tô Khanh Lạc trả lời, Tô Khê Nguyệt đã trực tiếp kéo tay của Tô Khanh Lạc bước nhanh ra ngoài. Thanh Du và Lộ Nhi cũng bước nhanh đi theo.

Tô Khanh Lạc bị Tô Khê Nguyệt lôi kéo tay, đi qua một khu rừng trúc nhỏ, đi vòng qua núi giả, lại đi qua một hành lang uốn khúc, nhìn thấy cách đó không xa có một cái đình nhỏ.

“Muội muội, người nhìn cái đình kia đi, đất tương đối cao, chúng ta đi lên đó xem một chút đi, có thể sẽ nhìn thấy cây Hải Đường đỏ ở chỗ nào!” Tô Khê Nguyệt chỉ vào đình nói.

Tô Khanh Lạc bất đắc dĩ gật đầu.

Hai người đi theo bậc thang đi tới đình, nhưng không ngờ ở bậc thang bên cạnh đình có một nhóm người đi tới.

Tô Khanh Lạc liếc mắt nhìn những người đến, nhìn cách trang điểm chắc là phi tử trong cung.

Lại nhìn kỹ, bên trái là một nữ tử mặc cung trang bằng gấm Tứ Xuyên màu tím nhạt, bộ dáng khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng vẻ rất đẹp, ăn mặc cũng rất đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ quý khí. Vẻ mặt ôn hòa, rất dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy thân thiết.

Lại nhìn phía bên phải, có một vị nhìn trẻ hơn một chút, dáng vẻ cũng không thua người ở phía trước, trên người mặc cung trang bằng vải gấm Dao

Nguyệt màu nguyệt nha, châu ngọc xung quanh, từ cách trang điểm có thể nhìn ra được nàng ta đã bỏ ra tâm tư rất nhiều. Xem cách ăn mặc và đồ trang sức thì địa vị hẳn là không cao hơn nữa từ mặc cung trang màu tím nhạt kia, chỉ là, cũng có thể thấy vị này hẳn là cực kỳ được hoàng thượng sủng ái.

“Thỉnh an hai vị nương nương.” Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt vội vã cúi người hành lễ.

“Đứng lên đi.” Một phi tử có tuổi khá lớn một chút mở miệng nói.

“Tạ ơn nương nương.” Hai người tạ ơn đứng dậy.

Hai vị phi tử quan sát tỉ mỉ hai người mấy lần: “Các người hôm nay là tới để tham gia dạ yến phải không, sao lại đến nơi này, là tiểu thư nhà ai?”

“Bẩm nương nương, tiểu nữ là nhị tiểu thư của phủ Tô Thị Lang, vị này chính là tỷ tỷ của tiểu nữ. Tiểu nữ và tỷ tỷ không cẩn thận nên lạc đường, nên mới đi đến nơi này.” Tô Khanh Lạc cẩn thận đáp.

“Ồ ——” Vị phi tử mặc tử y ý tứ sâu xa nhìn Tô Khanh Lạc một cái, không dấu vết trao đổi ánh mắt với Tô Khê Nguyệt một cái: “Yến hội sắp bắt đầu rồi, các người nhanh trở về đi. Phi Nguyệt, đưa hai vị tiểu thư về Nguyệt thính.”

“Đa tạ nương nương, tiểu nữ xin cáo lui.” Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt đều thờ phào nhẹ nhõm, đi theo phía sau Phi Nguyệt trở về Chiêu Nguyệt thính.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quỳnh phi

Trở lại Chiêu Nguyệt thính, Tô Khanh Lạc liền nhìn thấy vài bóng người quen thuộc.

“Ngoại tổ mẫu, cửu mẫu mạnh khỏe.” Tô Khanh Lạc đi tới trước mặt của Tần lão phu nhân, hành lễ.

Tần lão phu nhân thấy người tới là Tô Khanh Lạc, vô cùng hài lòng: “Ta và cửu mẫu của con cũng đang nói tới con đây, lúc này nhìn một vòng cũng không nhìn thấy con, ta còn tưởng rằng tiểu nha đầu con không có tới đây chứ.”

“Hồi này con vừa đi ra ngoài, ngoại tổ mẫu, cửu mẫu, sao không thấy biểu tỷ Diễm Nhi ở đâu vậy ạ? Lần trước con chưa được gặp biểu tỷ Diễm Nhi, Lạc Nhi nhớ biểu tỷ Diễm Nhi muốn chết rồi.” Tô Khanh Lạc nhìn xung quanh một chút, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tần Tử Diễm.

An thị nở nụ cười: “Biểu tỷ Diễm Nhi của con vừa mới đi đến chỗ của Thái hậu.”

Triều đại này có hai vị Thái hậu, một vị chính là đã Nhân Đức Thái hậu đã tạ thế, Thái hậu trước là nguyên phối (Chính thê) của Tiên hoàng, cũng là mẫu thân thân sinh của vị Thánh thượng bây giờ. Một vị Thái hậu khác, chính là An Thái hậu là người sau khi Thái hậu trước đã tạ thế thì được sắc phong làm Thái hậu kế. Mặc dù không phải là mẫu thân thân sinh của Thánh thượng, nhưng hoàng thượng cũng cực kỳ tôn kính vị Thái hậu này.

An Thái hậu cũng là cô cô của An thị, Tần Tử Diễm cũng bởi vì nguyên nhân này, nên có nhiều thân thiết với An Thái hậu, được An Thái hậu yêu thích, sắc phong làm Đức Ninh quận chúa. Vì vậy Tần Tử Diễm cũng thường xuyên ra vào cung, ở bên cạnh làm bạn với An Thái hậu.

“Các vị các tiểu thư, phu nhân, dạ yến sắp bắt đầu rồi, xin mời các vị dời bước đến Chính Cúc thính (Cúc tháng 1 sao O.O báai phục tác giả).” Một ma mụ quản sự đi vào trong phòng, mỉm cười nói.

Mọi người đi tới Chính Cúc thính, từ ngoài thính đến trong thính, đều có các loại hoa cúc màu sắc rực rỡ, mùi thơm của hoa cúc tản ra bốn phía. Trong Chính Cúc thính khách mời nam cũng đã đến, mọi người đều tự tìm vị trí của mình rồi ngồi xuống.

“Lạc Nhi, con ngồi chung với chúng ta đi.” Tần lão phu nhân kéo tay Tô Khanh Lạc nói.

Tô Khanh Lạc nở nụ cười, quay đầu liếc nhìn đến chỗ ngồi phía cuối của Tô Khê Nguyệt, nói với Tần lão phu nhân: “Vẫn là không nên, Lạc Nhi biết tổ mẫu muốn Lạc Nhi ở lại đây nhiều hơn, nhưng dù sao Lạc Nhi cũng là nữ nhi của Tô phủ, ngồi ở phía trước sẽ khiến cho người khác chỉ trích.”

Tần lão phu nhân gật đầu một cái, Tô Khanh Lạc nói có đạo lý, dù sao bây giờ cũng đang ở trong hoàng cung, vẫn là có ít đi một chút chuyện sẽ tốt hơn.

Tô Khanh Lạc đỡ Tần lão phu nhân ngồi xuống, thì đi về phía chỗ ngồi ở cuối.

“Lạc Nhi!” Mới vừa đi mấy bước, Tô Khanh Lạc đã bị người khác kéo lại.

Quay đầu lại, nhìn thấy người tới là Lâm Doanh và Nam Cung Uyển Nhi.

Xem ra hai người đó đã nói chuyện với nhau được một lúc rồi, nhìn thấy Tô Khanh Lạc, hai người có chút kinh hi. Trước mắt yến hội sắp bắt đầu rồi, ba người cũng không tiện nói nhiều, không thể làm gì khác hơn là về chỗ ngồi của mình trước.

Sau khi Tô Khê Nguyệt đáp lời với mấy vị tiểu thư mới quen biết xong thì về chỗ ngồi xuống, nhìn thấy Tô Khanh Lạc quay lại, trông mắt hiện ra tia sáng đố kỵ. Lúc này động tác của Tô Khanh Lạc và Lâm Doanh, Nam Cung Uyển Nhi đã lọt vào trong mắt của nàng, trong lòng đã khó chịu từ lâu. Dựa vào cái gì nhà ngoại tổ mẫu của Tô Khanh Lạc có quyền có thể hơn so với nhà ngoại tổ mẫu của mình, còn nữa, ngay cả Nam Cung Uyển Nhi và Lâm Doanh cũng đồng ý kết giao với nàng ta. Mà chính mình, hạ mình lấy lòng hết cái này tới cái khác, thì lại bị người ta xem thường.

“Thái hậu nương nương giá lâm——”

“Hoàng thượng giá lâm——”

“Hoàng hậu nương nương giá lâm——”

“Thần quý phi giá lâm——”

“Quỳnh phi nương nương giá lâm——”

Thái giám truyền tin đọc ra một loạt tên gọi, tất cả mọi người đều quỳ xuống mặt đất hành lễ.

Trên người của nam tử dẫn đầu mặc long bào màu vàng, ngồi ở trên bảo tọa ở giữa chính điện, không thể nghi ngờ người này chính là Thánh thượng. An Thái hậu và Hoàng hậu chia nhau ngồi ở hai bên của Hoàng thượng. Thần quý phi và Quỳnh phi thì lại ngồi ở vị trí hai bên phía dưới một chút.

“Hãy bình thân, vì hôm nay là tiệc tẩy trần cho Tổng tướng quân, chúng ái khanh không cần câu nệ.” Hoàng thượng mở miệng nói.

“Đa tạ hoàng thượng.” Lúc này mọi người mới đứng dậy.

Nhìn thấy Tàn Tử Điềm đứng ở bên cạnh An Thái hậu, Tàn Tử Điềm cũng vừa vặn nhìn thấy Tô Khanh Lạc, hai người nhìn nhau một chút, tâm linh tương thông mà nở nụ cười.

Lúc này Tô Khanh Lạc mới tinh tế quan sát mấy người ở phía trên. Hóa ra người hôm nay nhìn thấy ở trong đình chính là Thần quý phi và Quỳnh phi.

Thần quý phi là mẫu thân thân sinh của Tam hoàng tử, mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng một chút cũng nhìn không ra được. Làn da được bảo dưỡng tốt như vậy, cũng khó trách đến bây giờ vẫn còn được sủng ái.

Quỳnh phi có thể nói là phi tử mà hiện tại Hoàng thượng sủng ái nhất, từ khi Quỳnh phi vào cung, liền được Hoàng thượng yêu thích, liên tục tấn phong, có thể sánh với Thần quý phi năm đó.

Trong lòng của Tô Khanh Lạc chợt hiểu rõ, chẳng trách hôm nay lại gặp phải hai vị nương nương này, xem ra, là có người muốn nhờ bỏ vị Quỳnh phi này như cái đinh trong mắt này. Khóe miệng nổi lên tia cười lạnh, các người muốn như thế nào thì sẽ thế đó sao? Ta thì không cho là như vậy.

Lại nhìn qua Thái hậu, mặt mũi hiền lành, lại giống như một lão phu nhân gần gũi thân thiết, nhưng mà cả người lại toát ra uy nghiêm khiến cho người ta không thể xem nhẹ. Tình huống nói vài câu với Hoàng thượng đang ngồi ở bên cạnh. Hoàng thượng xem ra cũng không có anh tuấn giống như trong tưởng tượng, nhìn qua rất lạnh lùng. Hoàng hậu ở bên cạnh cười dịu dàng, mặc dù Hoàng hậu không có xinh đẹp bằng Thần quý phi và Quỳnh phi, nhưng cũng là một đại mỹ nhân. Có một nữ tử mặc hồng y ngồi ở bên cạnh Hoàng hậu, nữ tử mặc hồng y đang nói chuyện cùng với Hoàng, không hề liếc mắt nhìn tân khách ở phía dưới. Người này chắc hẳn chính là công chúa Hòa Thạc.

“Tổng ái khanh, đến đây, uống với trẫm một chén!” Hoàng thượng giọng ly dạ quang lên, hướng về một người đang ngồi ở chỗ ngồi của khách mời nói.

Nam tử kia đứng dậy bước ra phía trước, bưng rượu trên bàn lên: “Vi thần kính hoàng thượng.” Hai người uống cạn một hơi.

Tô Khanh Lạc nhìn gò má của nam tử kia, vành mắt có chút ướt át.

Giống như là cảm nhận được ánh mắt của Tô Khanh Lạc, nam tử kia quay đầu lại, nhìn về phía chỗ ngồi khúc cuối của khách mời nữ, chỉ nhìn thấy một nữ tử đeo mạng che mặt.

Một nam nhân nào đó ở chỗ ngồi của khách mời nam yên lặng nhìn màn trước mắt, cười tà mị.

“Hoàng thượng, thần thiếp bóc cam cho ngài rồi này, ngài mau ăn đi.” Trong tay của Quỳnh phi cầm một múi cam nhỏ đưa tới trước mặt của Hoàng thượng, nở nụ cười kiều mị, dư quang liếc nhìn Thần quý phi một chút, khóe miệng hiện lên vẻ đắc ý.

Hoàng thượng hiển nhiên rất hưởng thụ, cười tiếp nhận: “Quả nhiên chỉ có Ái phi hiểu rõ trẫm nhất.”

Mắt Thần quý phi nhìn thấy vậy, trong lòng không ngừng phẫn hận, đều là do cái con hồ ly tinh đáng chết này, câu mắt tâm của Hoàng thượng. Ý lạnh trong mắt đã sắp kết thành băng, Quỳnh phi, để ta xem sau hôm nay người còn kiêu ngạo được như vậy nữa không.

Đột nhiên, Quỳnh phi cảm giác có chút khó chịu, sờ sờ má, lông mày nhíu chặt lại. Sau một lát, dường như Quỳnh phi không nhận được, đè nén sự khó chịu trong người xuống, lông mày giãn ra, ngừng đầu nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần thiếp có chút khó chịu, thần thiếp xin phép đi về nghỉ

trước.”

“Ái phi làm sao vậy? Có muốn gọi thái y hay không?” Hoàng thượng gấp gáp nói.

Quỳnh phi cười cợt: “Không sao đâu, thần thiếp đi về nghỉ ngơi một lúc là tốt thôi.”

Lúc này Hoàng thượng mới gạt đầu một cái, Quỳnh phi lui xuống. Khóe miệng của Thần quý phi hiện lên nụ cười quý dị.

Yến hội kéo dài được một lúc, ở bên ngoài có thái giám đến đây bẩm báo: “Hoàng thượng, không tốt! Quỳnh phi nương nương xảy ra chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trúng độc

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng nghe xong lời của thái giám nói lập tức đứng lên, vẻ lo lắng trong đáy mắt không hề che dấu chút nào.

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi Quỳnh phi nương nương chỉ nói là có chút khó chịu, nô tài liền cho người truyền Thái y, hộ tống Quỳnh phi nương nương trở về Quỳnh Hoa cung. Nhưng mà Thái y còn chưa tới, Quỳnh phi nương nương lại nói trên người rất ngứa. Sau đó. . .” Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất đang run rẩy kể lại tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối, nhưng đột nhiên dừng lại.

“Sau đó thế nào!” Ánh mắt của Hoàng thượng đã lóe lên tia giận dữ.

Tiểu thái giám bị dọa sợ đến mức dập đầu liên tục: “Sau đó Quỳnh phi nương nương liền cào cấu cơ thể của mình. . .”

Sau khi tiểu thái giám nói xong không hề nhúc nhích vẫn quỳ trên mặt đất, chỉ sợ lửa giận của hoàng thượng sẽ lan sang người của mình, nên cho dù không có mất tính mạng cũng không chịu nổi rồi!

“Hoàng thượng, không nên tức giận.” Hoàng hậu đứng lên, đi tới bên cạnh Hoàng thượng, dịu Hoàng thượng quay trở lại chỗ ngồi: “Trước hết Hoàng thượng cứ ở chỗ này uống rượu với các vị đại thần đi, để nô tì đi trước nhìn Quỳnh phi muội muội một chút, nếu như thật sự xảy ra chuyện thì trở về thông báo cũng không muộn, Quỳnh phi muội muội luôn luôn cẩn thận, nên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Hoàng hậu ném một ánh mắt cho Hoàng thượng ý là ngài hãy yên tâm đi, ám chỉ có các vị đại thần ở đây, Hoàng thượng không thể rời đi được.

Lúc này Hoàng thượng mới nhớ ra vừa rồi quá lo lắng thiếu chút nữa thất lễ, vỗ vỗ tay của Hoàng hậu: “Như vậy, phải làm phiền Hoàng hậu rồi.”

“Hoàng thượng, nô tì cũng muốn đi xem Quỳnh phi muội muội với Hoàng hậu nương nương, lỡ có xảy ra chuyện gì, thì nhiều người cũng sẽ có thêm nhiều biện pháp.” Thần Quý Phi cũng đứng lên nói.

“Cũng tốt, các nàng đi nhanh rồi về nhanh.” Hoàng thượng vui mừng gạt đầu một cái, may mà có hai người thê thiếp hiểu chuyện như vậy.

Hoàng hậu và Thần Quý phi một trước một sau rời khỏi đang Cúc thánh (White: Nơi hoàng thượng đang chiêu đãi tên là Cúc thánh ấy mọi người, Tô Khanh Lạc nâng mắt, đối diện với ánh mắt quý dị của Thần Quý Phi.

“Tổng ái khanh, lần này khanh đánh lui quân địch thật sự khiến cho lòng người sáng khoái! Khanh muốn ban thưởng cái gì cứ việc nói, trẫm nhất định sẽ thỏa mãn khanh.” Hoàng thượng cười lớn, nói với Tổng Nam.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, ra sức vì Bắc Yên là chuyện mà thần phải làm, vì thần không cầu ban thưởng.” Tổng Nam đứng dậy nói.

Hoàng thượng cười nhìn Tổng Nam: “Tổng ái khanh đã đến tuổi lấy vợ rồi phải không, không bằng, trẫm ban thưởng khanh một mối hôn sự được không.” Có ẩn ý liếc mắt nhìn Hòa Thạc công chúa ở bên cạnh một cái, ý tứ của Hoàng thượng không cần nói cũng biết, mọi người ở đây đều là hâm mộ nhìn sang Tổng Nam.

Tổng Nam dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Hoàng thượng, tâm ý mà Hòa Thạc công chúa đối với hắn không phải là hắn không biết, huống chi Hoàng thượng muốn gả Hòa Thạc công chúa cho mình cũng là có tính toán riêng. Nhưng mà. . .

Tổng Nam đi tới trong thánh, quỳ một chân xuống đất nói: “Vi thần đa tạ tâm ý của hoàng thượng. Nhưng mà, trong lòng của vi thần đã sớm có người mình yêu mến, vi thần không mong có nhiều thê thiếp xinh đẹp, chỉ muốn làm bạn cùng với người mình yêu suốt đời.” Tổng Nam nói một cách mạnh mẽ, trong mắt tràn đầy kiên định.

Sắc mặt của Hoàng thượng khẽ biến, mọi người ở đây cũng không ngừng bàn tán. Mặc dù nói là Tổng Nam lập công lớn, nhưng mà cứ trực tiếp cự tuyệt thánh ý như vậy chỉ sợ là sẽ chọc giận Hoàng đế nha!

“A? Không biết người trong lòng của Tổng ái khanh là tiểu thư nhà nào, có sức quyến rũ làm cho Tổng ái khanh chung tình như thế.” Hoàng thượng đề xuống sự không vui trong lòng, nghi ngờ nói.

Tổng Nam khẽ ngừng một chút, chậm rãi mở miệng: “Chỉ là một nữ tử nhỏ bé mà thôi, huống chi, vi thần cũng không biết nàng có ý đối với vi thần hay không.”

“Tổng ái khanh nói như thế trăm ngược lại càng hiểu kỳ hơn rồi. Nếu như Tổng ái khanh có thể bắt được trái tim của nữ tử đó, trăm nhất định sẽ hạ chỉ tứ hôn cho các khanh.” Hoàng thượng cười nói, nhưng trong mắt lại không có tí vui vẻ nào.

“Hoàng thượng. . .” Phúc công công ở bên tai của Hoàng thượng nói nhỏ mấy câu.

“Bãi giá đến Quỳnh Hoa cung!” Hoàng thượng nghe xong lập tức đứng lên, trường bào vung lên, đi ra khỏi thính.

“Vậy. . .” Đại thần trong thính và các phu nhân tiểu thư cũng không biết nên làm thế nào cho phải, sau khi do dự một chút thì đồng loạt hành lễ trên mặt đất: “Cung tiễn hoàng thượng.”

“Các vị ái khanh đứng dậy đi.” Âm thanh tang thương của Thái hậu truyền đến, mọi người đứng lên.

“Hoàng thượng có chút chuyện, đi một chút sẽ quay trở về, các vị ái khanh cứ tiếp tục yến tiệc đi. Những thức ăn này đều là do Ngự Thiện Phòng tỉ mỉ chuẩn bị, mọi người nhanh nếm thử một chút đi.” Thái hậu thân thiết nói.

Trong Quỳnh Hoa cung,

“Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” Hoàng thượng cau mày nhìn mọi thứ ở trước mặt.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Quỳnh phi đang núp ở trong chăn không chịu ra gặp Hoàng thượng, trên mặt có chút bất đắc dĩ, lại có chút thương tiếc, giải thích: “Bẩm hoàng thượng, trên mặt của Quỳnh phi muội muội nổi lên rất nhiều nốt đỏ, cho nên không muốn để cho ngài nhìn thấy bộ dáng của muội ấy như vậy.”

Mày của Hoàng thượng càng nhíu lại chắc hơn, nói với thái y đang quỳ trên mặt đất: “Mậu Sơn, Quỳnh phi tại sao lại như vậy?”

Mậu thái y nghe vậy lập tức trả lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc này thần mới bắt mạch cho Quỳnh phi nương nương, từ mạch tượng cho thấy, nốt đỏ trên mặt của nương nương là do bị dị ứng mà ra.”

“Lúc trước không phải rất khỏe mạnh hay sao, làm sao lại bị dị ứng được chứ!” Hoàng thượng vỗ thật mạnh lên bàn một cái, dọa Mậu thái y sợ đến mức run lên.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thần mới vừa kiểm tra những đồ mà Quỳnh phi nương nương đã tiếp xúc, cũng không tìm được nguyên nhân khiến cho Quỳnh phi nương nương bị dị ứng, chắc là do hôm nay Quỳnh phi nương nương đã tiếp xúc với người nào hay cây cỏ hoa lá nào đó nên mới khiến cho Quỳnh phi nương nương bị dị ứng.” Mậu thái y không dám giấu giếm điều gì, nói rõ từ đầu đến cuối.

“Ngươi.” Hoàng thượng chỉ tay về phía Đại cung nữ đứng kế bên: “Nếu ta nhớ không lầm, ngươi là người hầu hạ bên cạnh của Quỳnh phi, hôm nay Quỳnh phi đã đi chỗ nào, thấy ai?”

Cung nữ bị Hoàng thượng điểm mặt sợ đến mức vội vàng quỳ xuống đất: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay nương nương giống như thường ngày, chỉ đi dạo một chút ở Ngự Hoa Viên, sau lại gặp được Thần Phi nương nương, thì cùng nhau đi đến đình nghỉ chân để ngắm hoa. Đúng rồi, sau đó còn gặp được hai tiểu thư. Trừ lần đó ra, thì không còn gì khác nữa.”

Hoàng thượng nghe vậy nhìn về phía Thần Quý phi đang ở bên cạnh, vẻ hoài nghi trong mắt không cần nói cũng biết.

Thần Quý phi vội vàng nói: “Nô tì và Quỳnh phi muội muội cùng ở chung một chỗ, nếu như trên người của nô tì trên người có cái gì khiến cho người ta bị dị ứng, như vậy nô tì cũng sẽ bị dị ứng.” Nói xong ủy khuất chảy nước mắt, đáng vẻ hoa lệ đài vũ (Khóc như mưa ấy mọi người) khiến cho Hoàng thượng mềm lòng.

“Quý Phi nói những thứ này làm gì, trăm cũng không có trách nàng.” Hoàng thượng thấp giọng nói, cố gắng không khiến cho giọng nói của mình lộ ra vẻ tức giận.

“Hoàng thượng!” Mậu thái y nghe được lời của cung nữ hai mắt sáng lên: “Nếu cung nữ này đã nói hôm nay Quỳnh phi nương nương có tiếp xúc với hai tiểu thư, không bằng để người gọi hai vị tiểu thư này và những người khác đến đây, để cho thần kiểm tra một chút, có lẽ sẽ tìm ra nguyên nhân khiến nương nương bị dị ứng.”

“Cũng được.” Hoàng thượng gật đầu đồng ý: “Quý Phi, nàng và Quỳnh phi ở trong đình cùng với nhau, nàng có biết đó là tiểu thư nhà nào hay không?”

Thần Quý phi giả vờ suy tư một chút, do dự nói: “Nếu như nô tì nhớ không lầm, chính là hai nữ nhi của Tô Thị lang hai nữ nhi.”

“Phúc Hải, ngươi đưa hai nữ nhi của Tô Thị lang đến đây, còn có các thị nữ bên cạnh của hai người đó, cũng phải đưa tới.” Hoàng thượng hạ lệnh.

Phúc công công mang theo một tiểu thái giám ra khỏi Quỳnh Hoa cung, nhanh chân chạy tới Chính Cúc thính.

“Không biết vị nào là tiểu thư của phủ Tô Thị lang phủ?” Phúc công công hành lễ với Thái hậu xong, nhìn xung quanh một vòng nói.

Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt nhìn nhau, nghi ngờ đứng dậy đồng thanh nói: “Chính là tiểu nữ.”

Phúc Hải gật đầu một cái, nói vậy chính là hai vị này: “Làm phiền hai vị đi với nô tài một chuyến, có một số việc cần hai vị giúp đỡ giải quyết.”

Tô Khanh Lạc và Tô Khê Nguyệt đi ra, đi theo Phúc công công ra ngoài.

Tô Duy lo lắng nhìn bóng dáng của hai nữ nhi, chỉ có thể ở trong lòng cầu khẩn ngàn vạn lần rằng đừng có xảy ra chuyện gì hết.

Tổng Nam ngờ ngác nhìn bóng lưng của Tô Khanh Lạc, trong lòng có nhiều cảm xúc đan xen: Đó là Lạc Nhi sao? Không biết những năm nay Lạc Nhi sống có tốt hay không. . .

“Thần nữ / Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thần Quý phi.” Bốn người Tô Khanh Lạc đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ.

“Hoàng thượng, hai vị này chính là thiên kim của Tô Thị lang.” Phúc công công đi tới bên cạnh Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng gật đầu một cái.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn bốn người quỳ ở trên đất, mở miệng nói: “Hôm nay ở đình ngắm hoa các người có phải gặp được Thần Quý phi và Quỳnh phi hay không?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, ở đình ngắm hoa thần nữ thật sự có gặp Quỳnh phi nương nương.” Tô Khanh Lạc vẫn như cũ cúi đầu trả lời.

“Tại sao các người không ở Chiêu Nguyệt đình đợi, lại chạy đến đình ngắm hoa cách Chiêu Nguyệt đình xa như vậy?” Hoàng thượng lạnh lùng nói, trong thanh âm hàm chứa vẻ tức giận.

Tô Khanh Lạc thấp thòm tựa đầu thùy thấp hơn chút: “Trở về hoàng thượng, thần nữ cùng tỷ tỷ không cẩn thận lạc đường, mới đi tới ngắm hoa đình, rồi sau đó vô tình gặp hai vị nương nương. Còn phải tạ hai vị nương nương kém người Tể tướng Thần nữ cùng tỷ tỷ tặng trở về.”

“Đã như vậy, vậy trước tiên hãy để cho Mậu thái y kiểm tra thử một chút xem xem ở trên người của các người có đồ vật nào khiến cho Quỳnh phi muội muội bị dị ứng hay không, thì mới hốt thuốc đúng bệnh được.” Hoàng hậu đứng lúc mở miệng nói.

Thấy Hoàng thượng gật đầu, lúc này Mậu thái y mới đứng lên, đi tới trước mặt ma ma đang đứng ở bên cạnh: “Làm phiền ma ma thu lại túi hương, khăn tay hay các đồ linh tinh ở trên người các vị cô nương đêm đây, để vi thần dễ dàng kiểm tra.”

Mấy người Tô Khanh Lạc bọn họ cũng lấy đồ ở trên người mà Mậu thái y nói ra giao cho ma ma.

Mậu thái y cũng nhận lấy đồ vật này nọ cẩn thận kiểm tra, mọi người nín thở chờ đợi kết quả của Mậu thái y. Lúc mở ra túi hương của một người trong đó, sắc mặt của Mậu thái y đột nhiên thay đổi, cẩn thận nhìn trong chốc lát, ngửi ngửi một chút, lập tức cầm lấy túi hương, đi tới trước mặt Hoàng thượng quỳ xuống: “Hoàng thượng, cây ngải trong túi hương này chính là nguyên nhân khiến cho Quỳnh phi nương nương thành ra như vậy, hơn nữa, chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là dị ứng như vậy đâu.”

Hoàng thượng nắm chặt tay lại, ma ma đi tới nhận lấy túi hương. Mậu thái y tiếp tục nói: “Bản thân cây ngải này là vô hại, chẳng qua là túi hương của Quỳnh phi nương nương là ngân lê hương, ngân lê hương và hương cây ngải này gặp nhau, sẽ khiến cho người ta trúng độc.”

“Cái này là của ai?” Hoàng thượng cũng không thể che giấu sự tức giận được nữa, lạnh lùng nói.

Tô Khê Nguyệt cúi đầu, khóe miệng kéo lên một nụ cười, Tô Khanh Lạc, ngày chết của người đến rồi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, là của vị tiểu thư này.” Ma ma đi tới trước mặt của Tô Khê Nguyệt, chỉ vào Tô Khê Nguyệt nói.

Tô Khê Nguyệt nháy mắt liên khiếp sợ, túi hương này sao lại là của mình? Rõ ràng mình đã an bài người đặt lên trên người của Tô Khanh Lạc mà. . . Tô Khê Nguyệt đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, nếu như đã được xác nhận là của mình, chỉ sợ là mình phải. . .

Tô Khê Nguyệt liên tục dập đầu, liên tục nói: “Thần nữ bị oan, thần nữ bị oan, xin Hoàng thượng minh xét.”

Hoàng thượng tức giận nhìn Tô Khê Nguyệt một cái, nói với Mậu thái y: “Độc này có nghiêm trọng hay không?”

Trong mắt của Mậu thái y tràn đầy bất đắc dĩ: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hương của cây ngải này và ngân lê hương mà gặp nhau thì rất khó giải độc, chỉ sợ dung mạo của Quỳnh phi nương nương khó mà khỏi phục được!”

Thần Quý Phi vốn bởi vì túi hương biến thành của Tô Khê Nguyệt thì đã có chút nghi ngờ, lúc này lại nghe nói Quỳnh phi sẽ bị hủy dung, cũng không còn để ý tới Tô Khê Nguyệt nữa, âm thầm cười đắc ý.

Lửa giận trong mắt của Hoàng thượng càng ngày càng lớn, lạnh lùng quát lên: “Người đâu! Lôi tiện nhân này ra ngoài, đánh chết!”

Nghe được hai chữ đánh chết đó, trong đầu của Tô Khê Nguyệt trống rỗng, qua một lúc sau mới nhớ tới việc cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng tha mạng! Thần nữ bị oan. . .”

Tô Khê Nguyệt đang bị hai thái giám lôi xuống, chỉ nghe thấy một tiếng nói thanh thúy: “Khoan đã!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Liên thủ

Mọi người nhìn qua Tô Khanh Lạc.

“Thần nữ khẩn cầu hoàng thượng tha cho tỷ tỷ một mạng. Tỷ tỷ cùng Quỳnh Phi nương nương không thù không oán, tội gì phải hạ độc Quỳnh Phi nương nương.” Tô Khanh Lạc nhìn Hoàng thượng chịu nghe lời mình, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ chưa bao giờ dùng ngải hương để làm túi hương, hôm nay túi hương này lại xuất hiện ở trên người của tỷ tỷ, nhất định là có người muốn hãm hại tỷ tỷ. Nếu như Hoàng thượng cứ như vậy giết tỷ tỷ, chẳng lẽ không phải để cho người hạ độc chân chính càng thêm hung hăng ngang ngược sao.”

Tô Khê Nguyệt gật đầu liên tục, đầy rẫy mong chờ nhìn Tô Khanh Lạc, giờ phút này nàng không còn rảnh để suy nghĩ xem túi hương này sao lại đến trên người của mình, chỉ cầu Tô Khanh Lạc thật sự có thể cứu mình.

“Tại sao trăm phải tin tưởng lời người nói? Cho dù nàng ta không phải là người hạ độc, nhưng cũng do chính nàng ta hơi hột không đề phòng cho nên mới khiến cho kẻ tỷ tiện bị ôi nào đó được như ý, làm hại Quỳnh Phi bị như vậy, cũng thực quá ghê tởm!” Hoàng thượng tức giận nói, đang muốn vung tay áo sai người dẫn Tô Khê Nguyệt đi.

“Nếu như thần nữ có thể chữa lành khuôn mặt của Quỳnh Phi nương nương, thì kính xin Hoàng thượng tha cho tỷ tỷ không chết!” Tô Khanh Lạc quỳ ở trước mặt Hoàng thượng trình trọng nói.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc không thôi, vị cô nương này có biết mình đang nói cái gì không vậy? Ngay cả Mậu thái y cũng nói không thể trị khỏi, nàng ta vậy mà lại nói ra lời này, nếu như không trị khỏi thì đây chính là tội càng thêm tội a!

“Thần nữ nguyện ý lấy việc chữa trị tốt khuôn mặt của Quỳnh Phi nương nương để đổi một mạng cho tỷ tỷ!” Tô Khanh Lạc gần từng chữ nói.

Trên mặt của Hoàng thượng có chút do dự, Hoàng hậu thấy vậy, mở miệng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, nếu như nàng ấy nói có thể chữa trị tốt cho Quỳnh Phi muội muội, thì cứ để cho nàng ấy thử một chút đi, nếu như chữa không tốt thì xử phạt cũng không muộn mà.”

“Được! Chiều theo mong muốn của người, Trẫm thì cho người thêm một cơ hội, nếu như người chữa tốt khuôn mặt của Quỳnh Phi, trẫm tạm tha cho nàng ta không chết, nhưng nếu như người chữa không tốt, các người hãy chịu phạt cùng nhau đi!” Hoàng thượng gật đầu một cái, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Khanh Lạc một cái, phát tay áo bỏ đi.

“Đa tạ hoàng thượng!” Tô Khanh Lạc khấu đầu tạ ơn.

Hoàng hậu nhìn bóng dáng rời đi của Hoàng thượng, khẽ thở dài một cái: “Đã như vậy, Tô cô nương, sau khi bữa tiệc kết thúc thì người hãy ở lại trong cung chữa trị cho Quỳnh Phi. Về phần tỷ tỷ của người, Bôn cung có thể để cho người đưa nàng ta trở về phủ trước, người cứ yên tâm chữa trị đi.”

“Thần nữ đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm.” Tô Khanh Lạc cảm kích nhìn Hoàng hậu một cái.

Hoàng hậu dẫn đầu ra khỏi Quỳnh Hoa cung.

Thần Quý Phi đi tới trước mặt Tô Khanh Lạc, hạ thấp thân thể xuống, nắm cầm của Tô Khanh Lạc, ghé vào bên tai của Tô Khanh Lạc oán hận nói: “Người tốt nhất là chữa trị tốt!”

Ánh mắt của Tô Khê Nguyệt phức tạp nhìn Tô Khanh Lạc một cái, đi theo phía sau hai vị nương nương ra khỏi Quỳnh Hoa cung.

“Tiểu thư...” Thanh Du có chút do dự nhìn Tô Khanh Lạc.

“Người yên tâm trở về đi, nói cho Cẩn Nhi nhất định phải trông coi viện cho tốt.” Tô Khanh Lạc cho Thanh Du một ánh mắt hãy yên tâm, Thanh Du mới từ từ theo phía sau rời đi.

“Các người lui xuống trước đi.” Quỳnh Phi nói với Đại cung nữ ở bên cạnh. Cung nhân trong điện cũng lui ra ngoài.

Tô Khanh Lạc thấy trong điện chỉ còn lại Quỳnh Phi nương nương và Đại cung nữ, lúc này mới đứng dậy đi tới trước giường của Quỳnh Phi nương nương: “Nương nương, mọi người đã đi hết rồi, mau ngồi dậy đi.”

Người ở trong chốn nghe thấy vậy hé mắt ra, thấy trong điện quả nhiên không còn ai, lúc này mới ngồi dậy.

“Quả nhiên giống như lời người nói, người từ đâu biết được tất cả chuyện này vậy?” Trong lòng của Quỳnh Phi nương nương vẫn còn sợ hãi mà nói.

Khỏe miệng của Tô Khanh Lạc cong lên thành một độ cong đẹp mắt, cười nhạt nói: “Không dám lừa gạt nương nương, tỷ tỷ kia của ta chẳng qua là do một vị di nương trong phủ sinh ra. Hôm nay trước khi vào cung, nô tì của thần nữ đã phát hiện ra túi hương của thần nữ bị đổi thành hương ngải hương đặc chế. Tỷ tỷ của thần nữ ở trong phủ đã không phải là lần một lần hai muốn hại ta, vì vậy ta liền để cho tỷ nữ lên lên đổi túi hương đi. Cho đến hôm nay lúc ở hoa đình nhìn thấy Quỳnh Phi nương nương, thần nữ mới đại khái hiểu ra ý đồ của tỷ tỷ.”

“Vậy sao người biết được nàng ta liên thủ với Thần Quý phi chứ?” Trên mặt của Quỳnh Phi có chút không tin lắm lời nói tùy ý của Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc cũng không ngại chuyện Quỳnh Phi hoài nghi mình, thân là người ở trong cung, nếu như dễ dàng tin lời người khác, sợ là sẽ sống không lâu.

“Nương nương có từng nghĩ tới, hôm nay ngải như thế nào lại gặp được Thần Quý Phi nương nương, còn tới đúng lúc là tới đình ngắm hoa? Tỷ tỷ của thần nữ lại vì sao kéo thần nữ mang tới đình ngắm hoa chứ? Dù sao cũng không cần phải trùng hợp đúng dịp vậy đi? Huống chi ai ai đều biết, Hoàng thượng chỉ thưởng hương ngải hương hiếm thấy cho người mà ngài ấy sủng ái nhất chính là Quỳnh Phi nương nương ngài. Thần nữ cả gan nói lời này, sự sủng ái của Hoàng thượng đối với ngài ở trên thế gian này đã trở thành một đoạn giai thoại, Thần Quý Phi nương nương há có thể không ghen tỵ sao?” Tô Khanh Lạc yên lặng nhìn Quỳnh Phi, trên mặt của Quỳnh Phi do dự càng ngày càng nhiều.

Tô Khanh Lạc nhìn vẻ mặt không tin của Quỳnh Phi nương nương, rõ ràng cười một tiếng: “Nương nương có phải đang suy nghĩ tới việc ngài và Thần Quý Phi nương nương vốn là một phe, vì sao Thần Quý Phi nương nương lại phải hại người như vậy hay không?”

Quỳnh Phi kinh ngạc nhìn Tô Khanh Lạc: “Người như thế nào biết được ta đang nghĩ gì?”

“Nương nương có biết, bên ngoài của tỷ tỷ ta cũng là một phe với Tam hoàng tử? Nhà mẫu thân của nương nương tuy là cùng phe với Tam hoàng tử, nhưng mà hôm nay ngài lại được sủng ái như vậy, chung quy cuối cùng cũng sẽ có con của ngài, đến lúc đó nhà mẫu thân của ngài còn có thể ủng hộ Tam hoàng tử sao? Nếu như thần nữ không có đoán sai, lúc đầu nương nương vào cung cũng là vì giúp địa vị của Thần Quý Phi vững chắc hơn phải không. Hôm nay, đã từng là người giúp đỡ lại uy hiếp đến địa vị của mình, nếu như là ngài, ngài sẽ làm gì?” Trên mặt của Tô Khanh Lạc vẫn lạnh nhạt như cũ, lại phân tích rõ ràng tình thế lúc này. Quỳnh Phi nương nương có thể có được sủng ái như thế, dĩ nhiên không phải chỉ dựa vào sự xinh đẹp, tin tưởng Quỳnh Phi nương nương có thể hiểu được lời mình nói.

Quỳnh Phi hơi suy tư một chút, đột nhiên cười to: “Tốt! Tốt! Mỗi một người đều muốn đẩy ta vào chỗ chết!”

Đột nhiên ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Tô Khanh Lạc: “Người thật đúng là không đơn giản nha, một cái nữ tử nhỏ ở khuê phòng, lại có thể nhìn rõ tình hình trong thiên hạ này như vậy, sự thông minh như vậy Bôn cung tự nhận cảm thấy mình không bằng ... A! Bôn cung ngược lại không biết làm sao có thể tin tưởng người được đây, ai có thể bảo đảm người có thể hại ta hay không đây?”

Tô Khanh Lạc nghe vậy cười khê, ánh mắt lạnh lùng: “Thần nữ cũng chỉ là vì muốn bảo vệ chính mình nên mới hiểu rõ nhiều thứ như vậy, nếu như có thể sống một cuộc sống đơn giản, ai lại muốn cả ngày tính kế chứ? Về phần giúp đỡ nương nương, là bởi vì thần nữ cảm thấy đây là một việc hai bên cùng có lợi, chúng ta chỉ là cần lẫn nhau mà thôi! Nếu như thần nữ muốn hại nương nương, thì đã trực tiếp liền đặt túi hương này ở trên người của tỷ tỷ rồi, như vậy chuyện này cũng sẽ không trách đến trên đầu của thần nữ, thần nữ còn có thể trừ đi một tai nạn, tội gì lại sau khi gặp qua nương nương mới buông tha chứ.”

Quỳnh Phi gật đầu một cái: “Tốt, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đã là người trên một cái thuyền rồi.”

“Trước tiên để lừa gạt được Mậu thái y, thần nữ sẽ để cho nương nương uống một loại thuốc có thể khiến cho mạch tượng rối loạn, kính xin nương nương hãy nghỉ ngơi một chút, đừng để cho người ta phát hiện ra sơ hở. Thần nữ muốn đi gặp phụ thân, để cho phụ thân yên tâm, xin nương nương đáp ứng.” Tô Khanh Lạc thỉnh cầu nói.

“Được, Thiên Nhi, người mang Tô tiểu thư đi ra cửa cung đi.” Quỳnh Phi nói xong liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Thiên Nhi mang theo Tô Khanh Lạc nhỏ giọng lui ra ngoài.

Khi đến trước cửa cung, yến hội vừa đúng lúc kết thúc, Tô Khanh Lạc liếc mắt liền thấy được Tàn lão phu nhân ở phía trước đang chạy tới.

“Lạc Nhi, người có sao không? Xảy ra chuyện gì?” Tàn lão phu nhân vừa nhìn thấy Tô Khanh Lạc liền bước nhanh tới, từ trên xuống dưới nhìn Tô Khanh Lạc một lần.

Tô Khanh Lạc cười nói: “Lạc Nhi không có sao, chỉ là hiểu lầm thôi, ngoại tử mẫu không cần phải lo lắng.”

Hai người đang nói chuyện, thì Tô Duy mang theo Tô Khê Nguyệt đi tới, trên mặt của Tàn lão phu nhân có chút không vui, hừ một tiếng quay đầu đi.

“Ra mắt nhạc mẫu đại nhân.” Tô Duy cung kính hành lễ với Tàn lão phu nhân, Tàn lão phu nhân không thèm để ý. Vẻ mặt của Tô Duy có chút lúng túng, ho nhẹ một tiếng, liền ngồi dậy, xoay người nói với Tô Khanh Lạc nói: “Lạc Nhi, con có nắm chắc chữa khỏi cho Quỳnh Phi nương nương không?” Tô Khê Nguyệt mới vừa trở về đã nói đại khái chuyện đã xảy ra cho Tô Duy nghe một chút, dĩ nhiên, Tô Khê Nguyệt không nói tới một chữ nào về chuyện mình tính toán hãm hại Tô Khanh Lạc, chỉ nói mình là bị người khác hãm hại.

Khỏe môi của Tô Khanh Lạc dưới khăn che mặt khê cười lạnh lùng, quả nhiên vẫn là người phụ thân tốt, không thèm quan tâm hay an ủi mình, vừa đến

thì đã hỏi có thể trị khỏi cho Quỳnh Phi nương nương hay không. Hẳn quả nhiên còn quan tâm Tô Khê Nguyệt hơn a! Có lẽ, cái mà hẳn quan tâm nhất chính là Tô phủ có bị liên lụy hay không thôi.

“Phụ thân yên tâm, trước kia lúc đọc sách Lạc Nhi có thấy qua một phương thuốc hiếm có, nhất định có thể chữa trị tốt cho Quỳnh Phi nương nương.” Tô Khanh Lạc dịu dàng nói.

Tô Duy còn chưa có yên lòng, dù sao Mậu thái y cũng nói là không có cách nào chữa trị, Tô Khanh Lạc chỉ là một tiểu nha đầu chưa cập kê mà thôi chẳng lẽ thật sự có thể chữa khỏi sao?

“Con đến đây chỉ là muốn để cho ngoại tổ nẫu, phụ thân an tâm, nếu nhìn thấy được các người, Lạc Nhi cũng yên tâm rồi, sắc trời không còn sớm, các người mau trở về đi thôi.” Tô Khanh Lạc thúc giục mấy người đi lên xe ngựa, nhìn xe ngựa rồi đi mới chuẩn bị đi về.

“Lạc Nhi?” Một giọng nói xa lạ lại có chút quen thuộc truyền vào tai.

Tô Khanh Lạc quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn.

“Đã lâu không gặp, A Nam ca ca.” Tô Khanh Lạc xoay người, khóe mắt chứa đầy nước mắt, cười nói.

“Lạc Nhi...” Tống Nam kích động đi lên trước, muốn ôm Tô Khanh Lạc, nhưng dừng lại: “Đã lâu không gặp, những năm này, Lạc Nhi sống tốt không?”

Tô Khanh Lạc gật đầu một cái: “Lạc Nhi mọi chuyện đều tốt.”

Tống Nam ngẩng đầu lên không để cho nước mắt chảy xuống, qua một lúc lâu, mới cười nói: “Lạc Nhi sống tốt, vậy là tốt rồi.”

Tô Khanh Lạc dùng sức gật đầu một cái. Mặc kệ là kiếp trước hay là bây giờ, mình cũng đã thật lâu không có nhìn thấy Tống Nam rồi. Cuối cùng hôm nay mình lại có thể giống như khi còn nhỏ, một lần nữa gọi một tiếng A Nam ca ca như vậy.

Hai người nhìn nhau không nói gì, cứ cười ngây ngô như vậy, lại giống như đã nói được rất nhiều điều.

“Lạc Nhi, Hoàng thượng giữ muội lại trong cung là có chuyện gì?” Tống Nam nghĩ đến chuyện hôm nay, có chút lo lắng nói.

Tô Khanh Lạc cười khẽ lắc đầu một cái: “Chỉ là hiểu lầm thôi, Lạc Nhi có thể giải quyết.”

Tống Nam đau lòng nhìn Tô Khanh Lạc, thầm hận mấy năm nay không có ở bên cạnh bảo vệ tốt Lạc Nhi. Lạc Nhi giống như có chút không giống với trước kia, rốt cuộc mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Lạc Nhi có thay đổi lớn như vậy? Còn có mặt của Lạc Nhi, nghĩ đến những chuyện mà mình được nghe, trong lòng của Tống Nam đều tràn đầy đau lòng và tự trách.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ban thưởng

“A Nam ca ca, huynh đi về trước đi, trong cung nhiều tai mắt, ngày khác chúng ta lại nói chuyện.” Tô Khanh Lạc nhìn xung quanh, đã không còn ai.

“Lạc Nhi, muội phải chăm sóc tốt chính mình, nếu như có xảy ra chuyện gì thì lập tức sai người đến báo cho huynh biết, biết không?” Mặc dù Tống Nam lo lắng cho Tô Khanh Lạc, cũng chỉ có thể rời đi trước.

Tô Khanh Lạc xoay người đi về phía Thiên Nhi, nhưng lại bị một vật thể không rõ từ trên trời rơi xuống ngăn cản ở trước người, Tô Khanh Lạc bị dọa sợ đến mức run rẩy. Đến khi Tô Khanh Lạc bình tĩnh lại, mới nhìn rõ bóng người đứng trước mặt.

“Chắc chắn, Tô nhị tiểu thư thật đúng là sức quyến rũ vô hạn nha!” Thiên Mục Ca nhìn về phía phương hướng Tống Nam rời khỏi, hàm ý nói.

“Tiểu nữ có tài đức gì, có thể được công tử khen ngợi như thế. Nếu như nói đến sức quyến rũ, ai có thể sánh bằng Thiên công tử chứ? Nhưng mà, hôm nay tiểu nữ mới biết, Thiên công tử được nhiều thiếu nữ yêu thích lại có sở thích nghe lén người khác nói chuyện!” Tô Khanh Lạc hơi giận nói.

Thiên Mục Ca không để ý chút nào đến chuyện Tô Khanh Lạc đang tức giận, tùy ý ngáp một cái: “Bản công tử cũng không muốn nghe các người nói chuyện yêu đương, ta chỉ là ngủ ở trên cây này thôi, nếu như biết sẽ quấy rầy các người như vậy bản công tử đã cố gắng để mình ngủ thật say.” Nói xong chỉ chỉ vào cây đại thụ kế bên, bày ra dáng vẻ ý là ta rất vô tội.

Mặc dù Tô Khanh Lạc tức giận nhưng cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ với Thiên Mục Ca.

“Vậy tiểu nữ cũng không quấy rầy mộng đẹp của Thiên công tử nữa!” Tô Khanh Lạc tức giận rời khỏi.

Thiên Mục Ca nhìn dáng vẻ thờ hờn hển vì tức của Tô Khanh Lạc, tà mị cười một cái: “Nha đầu này, thế nào lại hay thích tức giận như vậy nhỉ, aiz, bản công tử đi về ngủ.”

Bên trong Chiêu Hoa cung.

“Nương nương, người bên Quỳnh Hoa cung truyền tin tức đến.” Một người ăn mặc giống như một ma ma quân sự đi vào.

“Bên kia nói thế nào?” Thần Quý Phi nằm trên giường Quý phi để cung nữ ở bên cạnh chăm sóc móng tay cho mình.

“Hồi bẩm nương nương, nói là mỗi ngày vị Tô nhị tiểu thư này ở trong Quỳnh Hoa châm cứu cho Quỳnh Phi nương nương, Quỳnh Phi nương nương cả ngày đều trốn ở trong tấm điện, không chịu gặp ai hết, ngay cả Hoàng thượng đến cũng không chịu gặp mặt.” Dịch Thu cung kính nói

“Có nói hiệu quả như thế nào hay không?” Thần Quý Phi cau mày nói.

“Trong tấm cung của Quỳnh Hoa cung chỉ có Thiên Nhi và Tô nhị tiểu thư có thể đi vào, ngay cả con kiến cũng không cho vào, vì vậy, cũng không dò la được gì.” Dịch Thu có chút lo lắng nhìn Thần Quý Phi, chỉ sợ nương nương sẽ lại tức giận nữa rồi.

Quả nhiên, Thần Quý Phi nghe thấy vậy lập tức rút tay về, ngồi dậy. Cung nữ giúp Thần Quý Phi chăm sóc móng tay không nghĩ rằng Thần Quý Phi sẽ đột nhiên rút tay về, không cẩn thận làm cho tay của mình bị thương, nhưng cũng không hề nói tiếng nào mà lui sang một bên.

“Đồ vô dụng! Ngay cả cái tin tức cũng dò la được!” Thần Quý Phi đứng dậy, đi tới trước gương đồng ngồi xuống.

Cung nữ ở bên cạnh tinh mắt tiến lên giúp Thần Quý Phi búi tóc.

“Búi một kiểu nhìn tự nhiên một chút, không cần quá cầu kỳ.” Thần Quý Phi rũ mắt xuống nói.

“Vâng, nô tỳ sẽ búi kiểu Lưu Tinh Truy Nguyệt kể cho nương nương.” Hai mắt cung nữ kia nhìn một vòng một cái, lập tức có chủ ý.

Mấy cung nữ cùng nhau trang điểm tốt cho Thần Quý Phi trang điểm hảo, lại lấy ra vẩy lụa mỏng màu tím nhạt.

“Đi Triều Dương điện.” Thần Quý Phi hài lòng nhìn người trong gương, cùng cùng trên mặt mới có chút vui vẻ.

“Bãi giá đến Triều Dương điện!” Đại thái giám của Chiêu Hoa cung kêu to.

Thần Quý Phi ngồi lên kiệu đi, nghĩ lại mọi thứ trong kế hoạch, khoe mỗi công lên nụ cười đắc ý.

“Nô tì thỉnh an Hoàng thượng.” Thần Quý Phi dịu dàng hành lễ một cái.

Hoàng thượng ngẩng đầu lên, đang muốn nói bình thân, nhưng lúc nhìn đến Thần Quý Ph, lời nói đều dừng ở trong cổ họng.

Hôm nay Thần Quý Phi khiến cho hai mắt của Hoàng thượng tỏa sáng. Không giống bình thường trang điểm đậm, bây giờ chỉ trang điểm mỏng nhẹ nhàng, so với trước kia càng khiến cho hai mắt của người ta tỏa sáng. Đúng như một câu thơ nói: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều khắc (*). Thật sự là đẹp mà không tục, mỹ hoặc mà không lăng lơ.

(*) Câu thơ này ý nói là nước trong thì sẽ co phù dung, tự nhiên giống như điêu khắc.

Thần Quý Phi thấy ánh mắt của Hoàng thượng đang nhìn mình si mê, trong lòng đã sớm hồi hộp, cười thẹn thùng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng?” Phúc công công nhìn thấy bộ dạng si ngốc của Hoàng thượng, có chút bất đắc dĩ cười khẽ, ở một bên nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lúc này Hoàng thượng mới phản ứng được là mình còn chưa có để cho Thần Quý Phi đứng dậy, vội vàng nói: “Ái phi mau mau đứng dậy.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Thần Quý Phi thẹn thùng đứng dậy, đi tới trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn Thần Quý Phi không chớp mắt, cho đến khi Thần Quý Phi đi tới bên cạnh, một tay kéo Thần Quý Phi vào trong ngực.

“Hoàng thượng. . .” Thần Quý Phi thẹn thùng nói, tựa đầu vào ngực của Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe thấy giọng nói của Thần Quý Phi mang theo quyến rũ mềm mại, trái tim đã sớm tan chảy, không kìm được tựa đầu vào cổ của Thần Quý Phi: “Hôm nay ái phi thơm quá!”

Nhóm cung nữ và thái giám ở bên cạnh cũng biết điều thôi lui ra ngoài cửa.

Trên mặt Thần Quý Ph nhiễm lên một tầng màu đỏ, thẹn thùng nói: “Ghét, người ta rất dễ xấu hổ nha.” (Lời Editor: ôi nổi da gà quá)

“Hả, phải vậy không? Để cho trẫm nhìn kỹ xem, ái phi xấu hổ chỗ nào.” Hoàng thượng cười đùa xoay mặt của Thần Quý Phi lại, đối diện với mình. Bốn mắt nhìn nhau, sóng ngầm lưu chuyển, tình cảm quanh quẩn ở trên mặt của hai người.

Hoàng thượng một phen ôm lấy Thần Quý Phi, đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt Thần Quý Phi ở trên giường rồng. Cúi thấp thân thể xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi của Thần Quý Phi, tay cũng không nhân rồi, nhanh chóng cởi vạt áo của Thần Quý Phi ra. Thần Quý Phi thẹn thùng đáp lại, đầu lưỡi mềm mại của Thần Quý Phi làm dấy lên một ngọn lửa ở bụng dưới của Hoàng thượng, một tay kéo áo ngoài của Thần Quý Phi ra, đang định tiếp tục.

“Hoàng thượng, Quỳnh Hoa cung báo lại, Quỳnh Phi nương nương khỏi bệnh rồi!” Phúc công công ở ngoài cửa nói.

Tay của Hoàng thượng tay lập tức ngừng lại. Do dự một chút, đứng dậy ngồi ở mép giường, sửa sang lại y phục vừa mới cởi ra, nói với Thần Quý Phi: “Ái phi tạm thời đi về trước đi, Quỳnh Phi bị bệnh, đã nhiều ngày không gặp thăm, thăm đi xem Quỳnh Phi một chút, buổi tối thăm sẽ đi xem nàng.”

“Hoàng thượng đi thông thả.” Thần Quý Phi dịu dàng nói.

Chờ đến khi Hoàng thượng đi khỏi Triều Dương điện, Dịch Thu mới đi vào trong điện, thấy Thần Quý Phi ngồi ở mép giường, dè dặt nói: “Nương nương, bây giờ đi về sao?”

Sắc mặt của Thần Quý Phi âm trầm nhìn mặt đất, tay phải gắt gao nắm chặt rèm giường: “Trở về!”

Lúc này Dịch Thu mới đi lại gần, cẩn thận sửa sang lại y phục và đồ trang sức cho Thần Quý Phi.

“Ngươi sai người ta đi Quỳnh Hoa cung bên kia thăm dò đi, mặt của Quỳnh Phi có phải thật sự đã khỏi rồi hay không?” Thần Quý Phi lạnh lùng nói.

“Dạ.” Dịch Thu đi tới phía sau kiệu, nói nhỏ với một tiểu thái giám nãy câu, tiểu thái giám này lập tức đi Quỳnh Hoa cung.

Tiền nhân, lại phá hư chuyện tốt của ta! Trong lòng Thần Quý Phi oán hận nói, đáy mắt nổi lên tia âm lãnh.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiểu thái giám của Quỳnh Hoa cung vừa nhìn thấy người đến là Hoàng thượng, lập tức hưng phấn hô lên.

Những ngày qua trên mặt của Quỳnh Phi nương nương nổi lên chấm đỏ, nhóm cung nhân cũng đang nghị luận sợ là bệnh lần này không được tốt lắm, Quỳnh Phi nương nương lại không chịu gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không tới nữa. Tất cả mọi người đều cho là Quỳnh Phi nương nương sẽ bị thất sủng, sau đó tất cả cung nữ và thái giám của Quỳnh Hoa cung cũng sẽ không được đối đãi tốt nữa. Bây giờ cuối cùng tốt rồi, Hoàng thượng đã tới, bỏ tất phù hộ mà!

“Ái phi!” Hoàng thượng bước nhanh đi vào trong điện, liếc mắt liền nhìn thấy Quỳnh Phi đang ngồi ở trước mặt.

Quỳnh Phi vội vàng buông ra trà trong tay ra, đứng dậy thỉnh an với Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhanh chóng đỡ lấy quỳnh đang muốn cong người hành lễ: “Ái phi miễn lễ.”

Quỳnh Phi cười ngược mặt nhìn Hoàng thượng, chấm đỏ trên mặt đã sớm biến mất hoàn toàn, không có để lại bất kỳ dấu vết nào.

Hoàng thượng nhìn dung nhan xinh đẹp trước sau như một của Quỳnh Phi, cảm thấy cực kỳ vui mừng, ôm Quỳnh Phi đi ghé ngồi xuống.

“Mẫu Sơn, ngươi giúp ái phi kiểm tra chính xác một chút đi, bệnh thật sự khỏi rồi sao?” Hoàng thượng nói với Mẫu thái y đang quỳ trên đất.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thần đã kiểm tra lại chẩn mạch cho Quỳnh Phi nương nương, đúng là đã khỏi rồi.” Mặc dù rất không muốn thừa nhận, Mẫu thái y cũng chỉ có thể thành thật nói.

“Ha ha!” Long nhan của Hoàng thượng cực kỳ vui mừng.

Tiếp theo nhìn Tô Khanh Lạc ở bên cạnh Mẫu thái y: “Không nghĩ tới ngươi cũng có chút bản lĩnh, ngay cả Mẫu thái y cũng không thể chữa khỏi, vậy mà ngươi lại có thể chữa khỏi! Mẫu Sơn ơi Mẫu Sơn, theo thăm thấy, ngươi vị trí thái y này của ngươi sợ là phải thay người rồi.” Câu nói cuối cùng là nhìn Mẫu thái y mà nói.

“Vi thần vô năng.” Mẫu thái y xấu hổ nói.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, chuyện này không thể trách Mẫu thái y, thần nữ cũng chỉ là trùng hợp nhìn thấy qua phương pháp trị mà thôi, cũng không thông hiểu về y thuật mấy. Bàn về là y thuật, vẫn là Mẫu thái y tốt nhất.” Tô Khanh Lạc nói.

“Đã như vậy, Mẫu Sơn ngươi lui xuống trước đi.” Lúc này tâm tình của Hoàng thượng vô cùng tốt, cũng không so đo chuyện của Mẫu thái y, Mẫu thái y vội vàng lui xuống.

Lúc này Hoàng thượng mới tỉ mỉ quan sát Tô Khanh Lạc. Bàn về dáng người, chỉ thấy dáng người của Tô Khanh Lạc vóc nhỏ nhắn thon gầy, thắt lưng giống như liễu, khí chất vô cùng tốt. Chỉ là dung mạo. . .

“Tại sao ngươi lại mang khăn che mặt?” Hoàng thượng nghi ngờ nói, trong lòng thật sự vô cùng tò mò, khuôn mặt dưới mạng che mặt của Tô Khanh Lạc là như thế nào.

Tô Khanh Lạc hơi chần chờ một chút, do dự nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nữ vô ý ăn nhầm đồ ăn, dung mạo bị hủy, nên phải đeo mạng che mặt.”

Hoàng thượng nghe vậy, biết mình chạm đến nỗi đau của Tô Khanh Lạc, nên không nhắc lại chuyện này nữa. Thầm nói đáng tiếc, từ mặt mũi của Tô Khanh Lạc mà xem, nếu như gương mặt không bị hủy, nói vậy cũng là một đại mỹ nhân.

“Người đã chữa khỏi cho Quỳnh Phi, tạm tha tội chết cho tỷ tỷ của người. Chỉ là, nàng ta khiến cho ái phi của trẫm chịu nhiều thống khổ như vậy, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Liền thưởng cho nàng ta 20 đại bản đi!” Hoàng thượng suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

“Đa tạ hoàng thượng!” Tô Khanh Lạc lập tức khấu đầu tạ ơn.

Quỳnh Phi liếc mắt nhìn Tô Khanh Lạc ở trên mặt đất, tay ngọc thon dài chạm nhẹ lên tay của Hoàng thượng: “Hoàng thượng, theo nô tì thấy, ngài còn quên ban thưởng cho một người nha.”

“Hả? Trẫm nên thưởng cho ai?” Hoàng thượng kéo tay của Quỳnh Phi lại, khẽ vuốt ve.

“Hoàng thượng ngài nghĩ xem, Tô đại tiểu thư làm hại nô tì chịu tội như vậy, nên phạt! Nhưng mà Tô nhị tiểu thư cũng không phạm lỗi gì cả, không chỉ chữa khỏi mặt cho nô tì, còn có tình có nghĩa như vậy, mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng để cứu tỷ tỷ ủa mình. Hoàng thượng cảm thấy không nên ban thưởng sao?” Quỳnh Phi cười dịu dàng nói.

“Đúng, ái phi nói rất có đạo lý, đã như vậy, vậy thì thưởng thôi!” Hoàng thượng gật đầu một cái, nói tiếp: “Nhưng mà, trẫm còn chưa nghĩ ra nên thưởng cho nàng ta cái gì.”

Quỳnh Phi hiểu rõ cười một tiếng, âm thầm trao đổi ánh mắt với Tô Khanh Lạc, nói tiếp: “Không đối gạt hoàng thượng, mấy ngày nay Tô nhị tiểu thư chữa trị cho thần thiếp, thần thiếp và Tô nhị tiểu thư rất là hợp ý, người có tình nghĩa giống như Tô nhị tiểu thư như vậy, ngài thưởng một chút đồ bình thường cũng không có ý nghĩa, không bằng phong hào cho nàng ấy, cũng để nàng ấy có thể thưởng xuyên vào cung tâm sự với thần thiếp.”

Hoàng thượng nghe xong, lấy tay捏 nhẹ mũi của Quỳnh Phi một chút rồi nói: “Tiểu hồ ly, nàng đã sớm nghĩ kỹ rồi sao.”

Quỳnh Phi ủy khuất nói: “Vẫn là Hoàng thượng thông minh, một cái liền nhìn thấu ý định của của đem thần thiếp.”

Hoàng thượng bị Quỳnh Phi ủy khuất bộ dạng chọc cho hồi hộp: “Hào hào hào! Trẫm theo ý người nói.”

“Vậy thì ban thưởng Chính Ngũ phẩm lệnh thị(*) đi. Lại là một nữ nhân, không cần làm chuyện gì, sau này nàng muốn gặp nàng ta thì trực tiếp cho mời nàng ta vào cung là được.” Hoàng thượng hơi suy tư một chút, mở miệng nói.

(*) Cấp bậc của phụ nữ thời đó.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Tô Khanh Lạc và Quỳnh Phi cùng nhau tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lấy lòng

“Nương nương, mặt của Quỳnh Phi nương nương... Đã khỏi.” Tiểu thái giám lúc trước đi thăm dò tin tức lập tức quỳ trên mặt đất, áp ứng nói ra tin tức mới vừa nhận được.

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên cạnh “Phanh” một tiếng, chén trà ở bên cạnh rơi xuống đất, trà trong chén bắn tung tóe lên trên người của tiểu thái giám, tiểu thái giám không dám động đậy quỳ tại chỗ.

“Tiện nhân!” Thần Quý Phi nổi giận hét lên một tiếng, không biết là đang nói tiểu thái giám đang quỳ trên đất hay là nói Quỳnh Phi, hay là cả hai người nữa.

“Thế mà để cho nàng chữa khỏi.” Thần Quý Phi hai mắt hơi trầm xuống, suy tư trong chốc lát, nói tiếp: “Hoàng thượng nói thế nào?”

Tiểu thái giám có chút do dự, trả lời: “Hoàng thượng nói, nếu Tô Nhị tiểu thư đã chữa khỏi cho Quỳnh Phi nương nương, nên sẽ tha cho Tô Đại tiểu thư, chỉ đánh 20 đại bản. Hoàng thượng còn phong Tô Nhị tiểu thư làm Lệnh thị, để có thể thưởng vào cung nói chuyện với Quỳnh Phi nương nương.” Nhìn mặt của Thần Quý Phi càng ngày càng âm trầm, tiểu thái giám âm thầm may mắn vừa rồi mình không có nói ra chuyện Hoàng thượng vô cùng cao hứng cho Thần Quý Phi nghe.

“Được rồi, người đi xuống đi.” Dịch Thu thấy Thần Quý Phi tức giận, chỉ sợ tiểu thái giám còn ở trong điện sẽ có thể bị Thần Quý Phi giận chó đánh mèo.

Tiểu thái giám giống như chạy trốn mà lui ra ngoài.

“Nương nương, ngài đừng tức giận, hoàng thượng đối với Quỳnh Phi chỉ là ham mê mới mẻ nhất thời mà thôi. Theo nô tỳ thấy, người trong lòng Hoàng thượng coi trọng nhất chính là nương nương đó, hơn nữa, Hoàng thượng không phải nói buổi tối sẽ tới sao? Chỉ bằng nương nương chuẩn bị trước cho thật tốt, chờ Hoàng thượng tới gặp Nương nương, mê mẩn đến mức đuổi cũng đuổi không đi.” Dịch Thu thần sắc trấn an nói.

“Mới mẻ nhất thời? Nếu như chỉ là mới mẻ nhất thời ta cần gì phải phí tâm tư diệt trừ nàng ta như vậy chứ! Hoàng thượng đối với nàng ta là mới mẻ nhất thời hay là thật yêu thích ta thấy được rất rõ ràng, ta còn không hiểu Hoàng thượng?” Thần Quý Phi cười lạnh nói: “Không cần chuẩn bị, tối nay Hoàng thượng sẽ không tới đâu.”

Dịch Thu còn muốn nói thêm điều gì nữa, thì phát hiện đã không lời nào để nói. Thái độ Hoàng thượng đối với Quỳnh phi, Thần Quý Phi nhìn rất rõ ràng trong lòng của Dịch Thu cũng rất rõ ràng.

Tô Phủ.

“Lão gia, Nhị tiểu thư đã trở lại!” Tên sai vặt chạy nhanh vào thông báo.

Tô Duy nghe vậy lập tức đứng lên, vội vàng hỏi: “Tiểu thư chỉ về một mình thôi sao?”

“Không phải, còn có một đám người, nhìn giống như là người từ trong cung tới.” Tên sai vặt nói.

Tô Duy nghe vậy lập tức nhú mày, người trong cung? Chẳng lẽ Lạc Nhi không có chữa khỏi cho Quỳnh Phi nương nương, Hoàng thượng phái người đến bắt Nguyệt Nhi?

“Người đi nói cho Đại tiểu thư, cứ ở trong viện của mình, không được đi ra ngoài.” Mặc dù biết nếu như Hoàng thượng muốn bắt Tô Khê Nguyệt đi thì mình có làm thế nào cũng đều phí công vô ích, nhưng Tô Duy vẫn phản phó tên sai vặt đi báo cho Tô Khê Nguyệt một tiếng.

Tên sai vặt vội vàng chạy đi Vi Nguyệt Các, Tô Duy một mình đi tới phòng khách.

Đi vào phòng khách, liền nhìn thấy người tới quả nhiên là Phúc công công bên cạnh Hoàng thượng.

“Không biết Phúc công công tới đây, không có tiếp đón từ xa!” Tô Duy khách khí hướng Phúc công công hành một cái lễ ngang vai ngang vế. Mặc dù Phúc công công chỉ là thái giám, nhưng là có câu nói rất hay, Tể Tướng trước cửa quan tam phẩm (*), huống chi Phúc công công chính là tâm phúc ở trước mặt Hoàng thượng.

(*) Ý nói là Tể tướng gần với quan tam phẩm còn Phúc công công lại là tâm phúc của hoàng thượng ấy.

“Tô đại nhân không cần phải khách khí, hôm nay lão nô chỉ là đưa Tô Nhị tiểu thư trở về.” Phúc công công cười nói.

Lúc này Tô Duy mới nhìn thấy Tô Khanh Lạc ở sau lưng Phúc công công.

“Phụ thân bình an.” Tô Khanh Lạc nhân dịp hành lễ nói, cũng không có cảm giác nhớ nhung do nhiều ngày không gặp giống như những cặp cha con bình thường.

Tô Duy cũng chỉ là gật đầu một cái, sau đó nói với phúc công công: “Làm phiền Phúc công công rồi, không biết tiểu nữ có chữa khỏi cho Quỳnh Phi nương nương hay không?”

Phúc công công nhìn thấy tình cảm lạnh nhạt của cha con hai người, cũng không nói nhiều, cười nhẹ trả lời: “Dĩ nhiên là đã chữa khỏi, Tô Nhị tiểu thư thật đúng là có bản lĩnh. Đúng rồi, lần này lão nô tới đây còn có một chuyện, kính xin Tô đại nhân gọi tất cả gia quyến trong phủ ra tiếp chi.

Tiếp chi? Trong lòng Tô Duy lập tức cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn phản phó hạ nhân gọi Tô lão phu nhân, di nương và nữ nhi đến đây.

Mặc dù Tô Khê Nguyệt sợ, nhưng cũng không thể không đi ra, vừa vào phòng khách thì nhìn thấy Tô Khanh Lạc hoàn hảo không sút mẻ gì đứng ở chỗ đó.

“Mọi người của Phủ Tô thị lang tiếp chi.” Phúc công công nhận lấy thánh chỉ thái giám đưa tới, hô lên.

Mọi người ở Tô phủ đồng loạt quỳ ở trên mặt đất.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Tô Khê Nguyệt thứ trưởng nữ của Tô phủ, phòng bị sơ xuất, lễ nghi sai lầm, khiến cung phi trong trướng độc, ban 20 đại bản.” Tô Khê Nguyệt nghe vậy lập tức run lên, đánh 20 đại bản, thì nửa cái mạng nhỏ của mình cũng không còn. Lại nghe Phúc công công nói tiếp: “Tô Khanh Lạc đích nữ Tô phủ, tài đức vẹn toàn, thông minh xuất sắc, trọng tình trọng nghĩa, sắc phong làm Chính Ngũ Phẩm Lệnh thị. Khâm thử.”

Thánh chỉ được đọc xong, vẻ mặt của mọi người ở Tô phủ đều khác nhau.

“Tô đại nhân, tiếp chi đi.” Phúc công công nhìn sắc mặt rối rắm của Tô Duy, cảm thấy vô cùng thú vị. Từ trước đến nay chỉ nghe nói qua đích khi dễ thứ, bây giờ nhìn lại, ở trong Tô phủ này, người đích nữ này sợ là sống khổ rồi!

“Vi thần lĩnh chỉ.” Lúc này Tô Duy mới nhớ tới phải tiếp chỉ, trong lòng là ngù vị tạp trần, vừa vui vừa lo lắng!

Phúc công công châm chọc cười một tiếng: “Nếu thánh chỉ đã đọc xong, kính xin Tô đại tiểu thư mau chóng hoàn thành ý chỉ đi, lão nô còn phải về sớm phục mệnh với Hoàng thượng nữa.”

“Ta, ta không muốn, phụ thân, Nguyệt Nhi không nên bị đánh bằng roi...” Tô Khê Nguyệt núp ở sau lưng Tô Duy, sợ hãi nhìn Phúc công công ở trước mặt.

“Chẳng lẽ Tô Đại tiểu thư muốn kháng chỉ?” Phúc công công nghiêm mặt, trông mắt lạnh như băng nhìn Tô Khê Nguyệt.

“Phúc công công nói quá lời, tiểu nữ không phải là ý này.” Tô Duy cười nhẹ nói với Phúc công công.

“Vậy thì nhanh chút bắt đầu đi, lão nô chờ được, nhưng Hoàng thượng không chờ được đâu.” Về mặt của Phúc công công không hề ôn hòa giống như trước nữa mà lạnh lùng nói.

Tô Duy bắt đầu dī thờ dài, kéo Tô Khê Nguyệt đang tránh ở sau lưng mình ra: “Nguyệt Nhi, thánh ý không thể trái!”

Phúc công công nháy mắt với mấy thái giám ở sau lưng, mấy thái giám liền đi lên phía trước kéo Tô Khê Nguyệt ra ngoài.

“Tô Đại tiểu thư, đắc tội.” Phúc công công vung tay lên, mấy thái giám liền lôi kéo Tô Khê Nguyệt ra khỏi phòng khách.

Mọi người cấp nhanh chóng đi ra theo, chỉ thấy Tô Khê Nguyệt đã bị đè xuống nằm trên ghế gỗ. Tô Khê Nguyệt nâng mắt nhìn thấy Nhị di Nương, vội vàng mở miệng kêu cứu: “Mẫu thân, cứu con, cứu cứu Nguyệt Nhi...”

Thái giám chấp hành cảm bản (là cái thanh gỗ ấy) lên bắt đầu đánh, Nhị di nương đau lòng nước mắt chảy ra, nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của Tô Duy: “Lão gia...”

Tô duy duỗi tay ra ý bảo Nhị di nương không nên nói nữa, Nhị di nương cũng hiểu Tô Duy bắt đầu dī, hai người đều không đành lòng nhìn Tô Khê Nguyệt bị đánh, khẽ xoay đầu đi.

Mọi người đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn, có chút ít nha hòa, sai vạ, hạ nhân từng bị Tô Khê Nguyệt hành hạ cũng âm thầm vỗ tay hoan hô reo hò ở trong lòng, thật sự đánh rất sáng khoái.

20 đại bản rất nhanh liền đánh xong, những thái giám chấp hành đánh đại bản đều là người hành hình ở trong cung, ngày thường chuyên phạt những cung nữ hay thái giám phạm sai lầm, rất am hiểu cách đánh thế nào mới có thể khiến cho người đau đớn nhưng vẫn có thể giữ được tánh mạng. Tô Khê Nguyệt được Nhị di nương và mấy nha hoàn đỡ. Còn chưa đi mấy bước, Tô Khê Nguyệt liền té lên trên người của Nhị di nương.

Phúc công công đã sớm nhìn quen cảnh này, cười nhạt: “Nếu đã đánh xong, lão nô hồi cung trước, Tô đại nhân, Tô lệnh thị (Editor: Đây là đang nói Tô Khanh Lạc), lão nô xin cáo lui.”

Tô Duy lập tức nói: “Phúc công công, ta đưa ngài đi ra ngoài.” Quay đầu lại nháy mắt cho tên sai vặt, tên sai vặt lập tức đi theo.

Ra khỏi phòng khách, Tô Duy ngầm kêu tên sai vặt lấy đồ ra, nói với Phúc công công: “Đây là chút tâm ý, kính xin công công nhận lấy.”

Phúc công công cũng không từ chối, cười nhận lấy, bỏ vào trong tay áo: “Tô đại nhân khách khí rồi.”

Sau khi Tô Duy sau khi rời khỏi, Nhị di nương sai người ta mang giá, đỡ Tô Khê Nguyệt nằm úp sấp ở phía trên, trở về Vi Nguyệt Các.

Tam di nương lập tức đi tới trước mặt Tô Khanh Lạc: “Lạc Nhi, con có khỏe không? Ở trong cung có bị ủy khuất hay không?”

Tô Khanh Lạc cười lắc đầu một cái: “Di nương yên tâm, Lạc Nhi không phải là hoàn hảo không sút mẻ gì trở lại rồi hay sao.”

“Chúc mừng Nhị tiểu thư nhà!” Trong lời nói của Tứ di nương mang theo vị chua, khinh bỉ trợn mắt nhìn Tam di nương một cái, lắc mông rời đi.

Tô Khanh Lạc và Tam di nương lại nói mấy câu nữa, liền dẫn Cần Nhi đi về.

“Nhị tiểu thư?” Lúc sắp đi đến Vi Nguyệt Các Ngũ di nương liền đi tới trước mặt, vui vẻ dịu dàng mà nhìn Tô Khanh Lạc.

“Ta còn chưa có chúc mừng Nhị tiểu thư đâu! Đã sớm nhìn ra Nhị tiểu thư không tầm thường, hôm nay quả nhiên đã chứng thực.” Ngũ di nương vẫn như cũ đầu đầy châu ngọc đồ trang sức, trang điểm lộng lẫy.

“Ngũ di nương quá khen, Lạc Nhi chỉ là nữ tử bình thường.” Tô Khanh Lạc cười nói.

“Nhị tiểu thư quá khiêm tốn, còn chưa cập kê thì được sắc phong làm nữ quan Lệnh thị, cả nước Bắc Yên có thể có được mấy người?” Ngũ di nương ca ngợi vài câu, nhưng mà là những câu có lý, cho dù ai nghe cũng sẽ cao hứng.

Tô Khanh Lạc xấu hổ cười một tiếng, không nói nữa.

Ngũ di nương nhìn thấy Tô Khanh Lạc không có nói tiếp, con người đảo một vòng, đến gần bên cạnh Tô Khanh Lạc, nhỏ giọng thần bí nói: “Nhị tiểu thư có biết mấy ngày nay người không ở trong phủ, trong phủ đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tô Khanh Lạc nghi hoặc nhìn Ngũ di nương: “Hà? Lạc Nhi không biết, Ngũ di nương có thể hay cho Lạc Nhi nghe một chút hay không?”

Ngũ di nương nhìn thấy Tô Khanh Lạc cảm thấy hứng thú, cười đắc ý: “Cái khác ta không nói, chẳng qua là có một việc, nói vậy Nhị tiểu thư nhất định sẽ không biết.”

Ngũ di nương nhìn chung quanh, sau khi xác định không có ai, nói tiếp: “Mấy ngày nay Nhị tiểu thư không có ở trong phủ, Triệu công tử đã tới một lần. Nhị tiểu thư không có nhìn thấy Triệu công tử, nhưng mà người trong viện của Nhị tiểu thư cũng nhìn thật lâu đó.”

Tô Khanh Lạc nghe vậy, tất nhiên biết Ngũ di nương nói Triệu công tử là Triệu Thanh Nhiên, nhưng là cô ý làm ra bộ dáng ghen tuông, nghi ngờ nói: “Không biết di nương nói tới ai?”

Ngũ di nương lặng lẽ tiến tới bên tai của Tô Khanh Lạc, nhẹ nhàng nói ra tên của người kia.

Trong mắt của Tô Khanh Lạc xẹt qua một tia sáng tò mò, cười nói với Ngũ di nương: “Đa tạ Ngũ di nương báo cho, nếu không Lạc Nhi còn không biết phải làm sao để giải quyết nữa!”

Ngũ di nương thấy mục đích của mình đạt tới, cũng không nói thêm, mang theo nha hoàn rời đi.

“Tiểu thư, người cảm thấy Ngũ di nương nói là thật sao?” Cẩn Nhi nghi ngờ nói.

“Có lẽ là thật đi!” Tô Khanh Lạc thờ dãi, trong mắt phượng lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Cẩn Nhi càng thêm nghi ngờ: “Nhưng mà, Ngũ di nương thường ngày không có qua lại hay tiếp xúc với chúng ta, vì sao lại nói cho tiểu thư nhiều như vậy chứ?”

“Nàng ta chỉ là đang lấy lòng ta mà thôi thôi, nguyên nhân chính là như thế, những lời nàng ta nói hoàn toàn là thật.” Tô Khanh Lạc nhàn nhạt nói.

“Tiểu thư đã tiếp nhận chiêu lấy lòng của Ngũ di nương rồi sao?” Cẩn Nhi kinh ngạc nói, nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày tiểu thư sẽ đứng cùng một bên với Ngũ di nương.

Tô Khanh Lạc cười khê: “Nàng ta có ý lấy lòng, ta tạm thời tiếp nhận là được. Nếu như nàng ta không đáng tin, tất nhiên ta sẽ không bắt tay với nàng ta.”

Cẩn Nhi tán đồng gật đầu một cái, hai người trở về vì roi các.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nội gián

Trong phòng hạ nhân cũng lui ra ngoài.

“Mấy ngày nay ta không ở đây, có động tĩnh gì không?” Tô Khanh Lạc cởi áo ngoài ra giao cho Cẩn Nhi, nhận lấy y phục thường ngày Cẩn Nhi đưa tới.

“Bẩm tiểu thư, cũng không có xảy ra chuyện lớn gì. Chỉ có Thụy Vu bị thương, trên mặt bầm tím một mảng. Nghe nàng ấy nói là mình không cẩn thận bị ngã, theo nô tì thấy, đúng là ở lúc Đại tiểu thư bị phạt.” Cẩn Nhi cười trên nỗi đau của người khác nói, ai bảo hại tiểu thư của nàng chứ.

“Người đi gọi Thụy Vu và Thanh Du qua đây.” Tô Khanh Lạc phân phó nói.

“Dạ, tiểu thư.” Cẩn Nhi cao hứng đi ra ngoài, rốt cục có thể bắt tên phản bội này ra rồi.

Cũng không lâu lắm, Cẩn Nhi đã dẫn Thanh Du và Thụy Vu tới.

Tô Khanh Lạc nhìn hai người, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hai người. Nhưng loại không khí yên tĩnh này, càng làm cho người ta sợ hơn là khiển trách.

Về mặt Thanh Du nghi hoặc nhìn Tô Khanh Lạc, không biết vì sao tiểu thư lại gọi mình tới đây.

Thụy Vu chột dạ nhìn xuống đất, hai tay đan vào nhau, thỉnh thoảng chà sát xoa nhẹ, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Sau một lúc lâu, Tô Khanh Lạc mới chậm rãi mở miệng: “Thúy Vu, sao mặt của ngươi lại thế này?”

“Bầm, bầm tiểu thư.” Tay Thúy Vu run run vài cái, giọng nói mang theo một chút run rẩy nói: “Nô tỳ không cẩn thận bị ngã nên khuôn mặt mới trở thành như vậy.”

“À, hóa ra là như vậy. Ta còn tưởng rằng, ngươi là bị người đánh đó.” Tô Khanh Lạc nói một câu có hàm ý khác.

“Làm sao có thể như vậy chứ, thường ngày nô tỳ an phận thủ thường, cũng không dám trêu chọc người khác, làm sao sẽ có ai có thù oán tới đây đánh nô tỳ thành ra như vậy chứ.” Lúc này Thúy Vu đã khôi phục trấn định, lạnh nhạt bình tĩnh nói.

Tô Khanh Lạc cười nhẹ, ý bảo Cần Nhi đưa đồ cho Thúy Vu: “Mấy ngày trước ta không cẩn thận nhặt được một thứ, không bằng ngươi giúp ta xem một chút, đây là cái gì?”

Cần Nhi đi tới trước mặt Thúy Vu, đặt túi hương vào trong tay của Thúy Vu. Thúy Vu nhìn thấy túi hương quen thuộc, tay run lên, thiếu chút nữa không cầm được, do dự mở túi hương ra, quả nhiên thấy được món đồ đó.

Khẩn trương nắm chặt túi hương, Thúy Vu giả vờ bình tĩnh, giả bộ nghi ngờ nói: “Nô tỳ, không biết vật này.”

“Hả? Không biết sao?” Cần Nhi châm chọc cười một tiếng: “Nhưng mà Cần Nhi lại tận mắt nhìn thấy Thúy Vu tỳ tỳ bỏ nó vào trong túi hương này đó!”

“Cần Nhi muội muội đừng nói giỡn chứ, Thúy Vu chưa từng thấy qua vật này, làm sao có thể bỏ nó vào trong túi hương? Có thể là muội nhìn lầm rồi.” Thúy Vu cười ngưng ngừng nói.

Cần Nhi khinh bỉ bĩu môi, đã đến lúc này rồi mà còn không chịu thừa nhận, thật là vệt chết mạnh miệng mà.

“Quý xuống!” Tô Khanh Lạc đột nhiên quát lên.

Thúy Vu liền bị dọa sợ lập tức quý xuống, Thanh Du nhìn tình cảnh trước mặt, do dự là nên quý xuống hay là nên đứng yên.

“Thúy Vu, ngươi luôn miệng nói an phận thủ thường, không trêu chọc người khác, chẳng lẽ trong mắt ngươi bản tiểu thư là đối tượng ngươi đùa bỡn được sao!” Tô Khanh Lạc gần từng chữ, giọng nói uy nghiêm không thể xem nhẹ.

“Nô tỳ không dám.” Thúy Vu nhỏ giọng nói.

Tô Khanh Lạc cười lạnh một tiếng: “Không dám? Ta thấy lá gan của ngươi rất lớn! Mới vừa rồi ta đã cho ngươi một lần lại một lần cơ hội, ngươi đã không muốn thừa nhận, vậy cũng đừng có trách ta không khách khí.”

“Ngày đó sau khi ngươi bỏ cây ngải vào, Cần Nhi liền cầm túi hương tới, hôm đó đi dạ yến, y phục trang sức của ta đều là ngươi xử lý, túi hương này cũng chỉ có ngươi chạm qua. Điểm này ngươi không cần phủ nhận, nếu ngươi muốn phủ nhận, ta sẽ không để ý lục soát chứng cứ mang tới đây để cho ngươi tâm phục khẩu phục. Ta nghĩ, mặt ngươi rất có thể là bị tỳ tỳ đánh.” Tô Khanh Lạc lạnh nhạt nói.

Thúy Vu biết mình ngụy biện cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn thừa nhận: “Nô tỳ có tội, kính xin tiểu thư tha thứ, nô tỳ cũng không phải cố ý.”

“Thật hay cho một câu không phải cố ý!” Tô Khanh Lạc càng nghe càng tức giận, không phải cố ý là có thể cho qua tất cả lỗi lầm sao: “Ngươi có biết ngươi không phải cố ý sẽ khiến cho ta kết cục gì hay không? Mạng của ta cũng chỉ có thể đổi lấy một câu không phải cố ý của ngươi sao!”

Thúy Vu đã sớm khóc nước nỡ, nghẹn ngào nói: “Nô tỳ cũng không muốn hại tiểu thư, chỉ là người nhà nô tỳ đều ở trong tay Nhị di nương, nếu như nô tỳ không làm theo ý của các nàng, các nàng sẽ hại người nhà của nô tỳ! Thúy Vu biết mình đã làm chuyện có lỗi với tiểu thư, tiểu thư muốn đánh muốn giết, nô tỳ sẽ không oán hận câu nào.”

“Bây giờ ngươi nói những lời này thì có ích lợi gì, nếu như hôm đó ta không nhìn thấu kế hoạch của các ngươi thì người bị hại chính là ta! Nếu là như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn đợi cho ta xuống hoàng tuyền rồi mới nói cho ta biết là ngươi không phải cố ý sao?” Trong mắt Tô Khanh Lạc lộ ra sự tức giận, từng chữ từng câu đều mang theo lửa giận.

Thúy Vu nghe Tô Khanh Lạc nói, càng khóc dữ dội hơn, biết được hiện tại mình có nói cái gì đều là vô dụng, dù sao tiểu thư nói rất đúng, ban đầu mình không lo lắng tới sự sống chết của tiểu thư, bây giờ tiểu thư sao có thể quan tâm tới sống chết của mình chứ.

Yên lặng hồi lâu, Tô Khanh Lạc thở dài nói: “Thôi, tuy lần này ngươi hại ta là vạn bất đắc dĩ, nhưng là ta không thể lại dùng ngươi được nữa, từ hôm nay, ngươi không còn là người của Vi Lạc Các nữa, ngươi trở về mang đồ đi đi.”

Thúy Vu nghe Tô Khanh Lạc nói, có chút khó tin được, nàng chưa từng nghĩ tới Tô Khanh Lạc vậy mà lại dễ dàng tha mình như vậy, cảm kích đập đầu liên tục nói tạ ơn.

Chờ Thúy Vu rời đi, Cần Nhi tức giận nói: “Tiểu thư, nàng ta thiếu chút nữa hại ngài mất mạng, vì sao ngài lại tha nàng ta đi?”

Tô Khanh Lạc khẽ nhấp một hớp trà, nhàn nhạt nói: “Ngươi cho rằng, nàng ta ra khỏi Vi Lạc Các còn có thể sống tốt sao?”

Cần Nhi cau mày hơi suy tư trong chốc lát, sáng tỏ thông suốt, tươi cười rạng rỡ: “Tiểu thư thật là thông minh! Cho dù tiểu thư thả Thúy Vu, Nhị di nương bọn họ cũng sẽ không tha cho Thúy Vu, còn có thể nghi ngờ có phải Thúy Vu đã nói cho tiểu thư cái gì rồi hay không, nên tiểu thư mới tha cho nàng ta một mạng. Nếu như vậy, chắc hẳn Thúy Vu sẽ sống không tốt rồi!”

Tô Khanh Lạc hài lòng gật đầu một cái, thời gian gần đây Cần Nhi tiến bộ rất nhiều, có thể suy nghĩ ra rất nhiều vấn đề, không chỉ nhìn mặt ngoài giống như trước kia nữa. Về phần Thúy Vu, rơi vào kết quả như vậy cũng là do nàng ta tự chọn lấy, Tô Khanh Lạc vốn cũng không phải là người lương thiện gì, huống chi đây lại là người muốn hại mình.

Thanh Du nhìn hai chủ tớ trước mặt mình, hơi kinh ngạc, xem ra trước kia là mình xem thường Nhị tiểu thư này rồi. Trong lòng càng quyết tâm muốn đi theo Tô Khanh Lạc hơn, không nói đâu xa, một người hiểu được phải che giấu hào quang của mình, nhất định là một người thông minh.

Tô Khanh Lạc nhìn thần sắc thay đổi liên tục của Thanh Du, mở miệng nói: “Thanh Du, ngươi có biết vì sao ta gọi ngươi tới đây không?”

“Nô tỳ không biết.” Thanh Du thành thật nói.

“Trong nhà ngươi còn người nhân nào không?” Tô Khanh Lạc nhàn nhạt mở miệng.

Thanh Du lắc đầu một cái: “Nô tỳ vốn là cô nhi, sống lang thang qua ngày, sau này lại được Trần ma ma coi trọng, dẫn vào Tô phủ.”

Tô Khanh Lạc gật đầu một cái, khẽ thờ dài: “Một người khỏe! Không có gì vướng bận.”

Thanh Du không hiểu tại sao Tô Khanh Lạc lại hỏi mình những thứ này, đang nghi ngờ, chỉ nghe Tô Khanh Lạc nói: “Thanh Du, ta có ý đề bạt ngươi, ngươi có nguyện ý trung thành với ta hay không?”

Thanh Du kinh ngạc ngẩng đầu lên, vui mừng quý xuống: “Nô tỳ nguyện ý thề chế đít theo tiểu thư, tuyệt không hai lòng.”

Tô Khanh Lạc hài lòng gật đầu một cái, thời gian gần đây Tô Khanh Lạc luôn luôn lặng lẽ quan sát mấy nha hoàn, cuối cùng chọn trúng Thanh Du. Cũng trong lúc lặng lẽ đã thử dò xét qua mấy lần, cảm thấy Thanh Du vẫn xem như có thể tin tưởng được.

“Tốt, từ hôm nay ngươi giống như Cần Nhi, thăng làm nhất đẳng nha hoàn, hầu hạ ở trong phòng. Ngươi cũng đã thấy chuyện của Thúy Vu vừa nãy rồi đấy, kết quả phản bội ta, sẽ thảm hại hơn cả nàng ta.” Tô Khanh Lạc nghiêm túc nói.

“Nô tỳ hiểu được, nô tỳ nhất định trung thành không hai lòng.” Thanh Du trịnh trọng nói, mới vừa rồi nàng cũng ở một bên nghe hiểu sơ sơ chuyện của Thúy Vu, cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nhìn lại, tiểu thư kêu mình tới, chắc là muốn giết gà dọa khỉ.

“Được rồi, đứng lên đi. Cần Nhi, ngươi đi thông báo xuống, Thanh Du thăng làm nhất đẳng nha hoàn, còn có, hiện giờ nhị đẳng nha hoàn chỉ có hai người Lan Nhục, Lăng Nhục, liền thăng Thanh Hà làm nhị đẳng nha hoàn đi.” Tô Khanh Lạc giống như nghĩ tới cái gì nói.

“Tiểu thư, Ngủ đi nương không phải nói...” Thanh Du vừa định nói tiếp, Tô Khanh Lạc trực tiếp giơ tay lên ngăn lại lời nói của nàng.

“Nàng ta đã có cái ý định đó, ta liền cho nàng ta cơ hội.” Khóe môi của Tô Khanh Lạc nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Cần Nhi cũng không nói gì nữa, tiểu thư nhất định là có tính toán riêng của mình.

Nhìn bộ dạng nghi hoặc của Thanh Du, Tô Khanh Lạc cười nói: “Sau này ngươi sẽ biết.”

Mấy ngày sau.

Trong Vi Nguyệt Các lại truyền tới tiếng chén trà rơi xuống đất, còn có tiếng khóc nức nở.

“Khóc! Khóc! Chi biết khóc! Đồ vô dụng!” Tô Khê Nguyệt nằm trên tháp mỹ nhân, nhìn Thúy Vu ở trên mặt đất, cắn hận mắng.

Thúy Vu quỳ trên mặt đất, trước mặt là chén trà vỡ vụn.

Mặc dù mộng của Tô Khê Nguyệt không còn kinh khủng giống như hôm đó, nhưng vẫn không thể đụng vào thứ gì cả, vì vậy mỗi ngày Tô Khê Nguyệt đều là nằm sấp mà ngủ. Nhìn đầu sỏ ở trước mặt khiến mình chịu tội như vậy, Tô Khê Nguyệt càng tức giận hơn. Đương nhiên, nàng chưa từng nghĩ tới nếu như không phải là nàng muốn thiết kế Tô Khanh Lạc, làm sao lại có kết cục như vậy.

Nhị di nương đi vào, nhìn thấy Thúy Vu cũng là vô cùng chán ghét.

“Ngươi đi xuống trước đi!” Nhị di nương phân phó nói.

“Dạ, phu nhân.” Thúy Vu khóc đứng dậy, từ từ lung lay thân mình đi ra ngoài.

Mấy ngày nay từ lúc rời khỏi Vi Lạc Các, Đại tiểu thư liền đưa Thúy Vu tới Vi Nguyệt Các làm đại nha hoàn, cả ngày hành hạ, vừa đánh vừa mắng. Ngay cả bọn hạ nhân trong Vi Nguyệt Các cũng khi dễ Thúy Vu, giao hết những công việc nặng nhọc cho Thúy Vu làm. Bây giờ cả người Thúy Vu toàn là vết thương, đi lại cũng có chút khó khăn.

Tô Khê Nguyệt nằm trên tháp, suy nghĩ tới tình cảnh bây giờ của mình và tất cả những thống khổ mà mình phải chịu, mà Tô Khanh Lạc lại được sắc phong làm Lệnh thị. Loại tình cảnh đối lập này khiến cho Tô Khê Nguyệt khó có thể tiếp nhận được.

Rõ ràng mình mới là nữ tử ưu tú nhất, chẳng qua Tô Khanh Lạc chỉ là mèo mù đụng phải con chuột chết mà thôi, sao nàng ta lại may mắn như vậy.

Giờ phút này Tô Khê Nguyệt hoàn toàn quên mất chuyện Tô Khanh Lạc đã mạo hiểm liều chết để giúp đỡ mình.

“Nương, người phải báo thù cho nữ nhi.” Tô Khê Nguyệt làm nũng nói.

Nhị di nương nhìn Tô Khê Nguyệt nằm trên tháp mỹ nhân, đau lòng nói: “Nguyệt Nhi yên tâm, nương nhất định sẽ không để cho tiện nhân kia sống dễ chịu!”

Trong mắt hai mẫu tử hiện ra ánh sáng ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Câu dẫn

“Thanh Hà tỷ tỷ, thật hâm mộ tỷ nha!” Nhóm nha hoàn về mặt hâm mộ nhìn Thanh Hà.

Thanh Hà cười đắc ý, ngoài miệng lại là khiêm tốn nói: “Không có gì, sau này các ngươì nhất định cũng sẽ được đề thăng.”

Nhóm nha hoàn nghe Thanh Hà nói xong, cũng ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, chỉ hy vọng có ngày nào đó cũng có thể giống Thanh Hà trở thành người hầu hạ bên cạnh các chủ tử.

“Được rồi, không nói chuyện nữa, tiểu thư kia còn có chút chuyện, ta đi trước đây.” Thanh Hà cười, vui vẻ trở về Vi Lạc Các.

Nhóm nha hoàn đều hâm mộ nhìn bóng dáng Thanh Hà rời đi, vẫn là y phục của nha hoàn nhị đẳng chất liệu tốt hơn nhiều, không giống các nàng, mặc toàn là y phục chất liệu vải thô.

“Tiểu thư, Triệu công tử tới.” Thanh Du đi vào trong phòng, chỉ thấy Tô Khanh Lạc lại đang xem thư.

“Mời hấn vào đi, ta đi ngoại sảnh tiếp đãi hấn.” Tô Khanh Lạc nghe vậy khẽ nhíu mày, mặc dù ngoài mặt thái độ của Triệu Thanh Nhiên không khác gì với mọi người, nhưng mà chán ghét trong lòng Tô Khanh Lạc đối với Triệu Thanh Nhiên lại là không thể xóa nhòa.

Thanh Du lập tức đi mời Triệu Thanh Nhiên vào trong phòng. Tô Khanh Lạc mặc áo ngoài rồi đi ra, lập tức nhìn thấy Triệu Thanh Nhiên ý cười đầy mặt.

“Không biết Triệu công tử tới, để công tử đợi lâu rồi.” Tô Khanh Lạc hàm chứa xin lỗi nói.

Triệu Thanh Nhiên ôn hòa cười một tiếng: “Không có gì đáng ngại, ta cũng không có chờ bao lâu.”

Tô Khanh Lạc cười đi đến bên kia ngồi xuống: “Không biết công tử tới là có chuyện gì?”

Triệu Thanh Nhiên cười cười, dịu dàng nói: “Không có việc gì, chỉ là nghe nói nàng từ trong cung trở về rồi, liền tới đây nhìn xem nàng có tốt hay không.”

Tô Khanh Lạc kinh ngạc nhìn Triệu Thanh Nhiên, sau đó cảm động cười nói: “Lạc Nhi mọi chuyện đều tốt, đa tạ Triệu công tử quan tâm.”

Triệu Thanh Nhiên tùy ý nói: “Nàng với ta cần gì khách khí như vậy, ta quan tâm nàng là chuyện nên làm.”

Tô Khanh Lạc tất nhiên là biết Triệu Thanh Nhiên đang nói đến chuyện đính hôn, xấu hổ cúi đầu.

Triệu Thanh Nhiên nhìn thấy động tác nhỏ của Tô Khanh Lạc, nhỏ đến mức không thể nhận ra mà cười đắc ý.

Mấy ngày trước đây chuyện trúng độc xảy ra ở trong cung yến, vốn tưởng rằng Tô Khanh Lạc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng thật ra trong lòng Triệu Thanh Nhiên còn có chút nhỏ nhỏ may mắn, cuối cùng không cần phải cưới xấu nữ này làm thê tử. Nhưng sau đó lại nghe nói Tô Khanh Lạc đã bình yên vô sự trở lại phủ, còn được sắc phong làm nữ quan, tuy không phải là chức quan gì lớn, nhưng mà cũng là một chuyện phi thường vinh quang.

Cũng là vì việc này, Triệu Thanh Nhiên mới thay đổi thái độ với Tô Khanh Lạc. Bây giờ xem ra, nữ quan thì sao chứ, còn không phải bị thần phục dưới sức quyến rũ của hấn sao?

Nhìn bộ dáng e thẹn của Tô Khanh Lạc, nghĩ đến ngày ấy nhìn đến vết sẹo trên mặt của Tô Khanh Lạc, Triệu Thanh Nhiên đột nhiên cảm thấy một trận ác hân, mình thật sự phải cưới một thê tử xấu xí như vậy sao?

Cần Nhi vẫn luôn ở lặng lẽ chú ý động tác của Triệu Thanh Nhiên, sắc mặt biến hóa lúc này của Triệu Thanh Nhiên đã bị Cần Nhi nhìn thấy.

Lúc này, Thanh Hà đi đến.

“Tiểu thư, đồ vật đã đưa qua.” Thanh Hà nhẹ giọng nói.

Tô Khanh Lạc gật đầu một cái.

Thanh Hà đứng ở phía sau Tô Khanh Lạc, hai mắt không ngừng nhìn về phía Triệu Thanh Nhiên, liếc mắt đưa tình, tình ý vô hạn.

Tô Khanh Lạc giả vờ không nhìn thấy hành động đó của Thanh Hà, chỉ nói chuyện phiếm với Triệu Thanh Nhiên vài câu.

Triệu Thanh Nhiên cũng không có hứng thú ở lâu với Tô Khanh Lạc, nói chuyện được một lúc thì rời đi.

“Tiểu thư, nô tỳ xin cáo lui.” Thanh Hà nói với Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc gật đầu một cái, Thanh Hà bước nhanh rời đi.

“Tiểu thư, ngài nhìn dáng vẻ hồ ly tinh kia của nàng ta đi, đôi mắt cũng hận không thể dán luôn ở trên người Triệu công tử, thật là không biết xấu hổ.” Cần Nhi khinh thường nói.

Tô Khanh Lạc không quan tâm cười cười nói: “Nếu nàng ta thích thuận theo nàng đi, có thể như ý nguyện được hay không thì phải xem vận số của nàng rồi.”

Thanh Hà từ Vi Lạc Các chạy ra, nhìn thấy Triệu Thanh Nhiên còn chưa đi xa, cẩn thận chỉnh sửa lại y phục và tóc, đuổi theo.

“Triệu công tử.” Thanh Hà ở phía sau Triệu Thanh Nhiên kêu lên.

Triệu Thanh Nhiên dừng bước, nghi hoặc xoay đầu lại, nhìn thấy là một tiểu nha hoàn.

“Triệu công tử, tiểu thư nhà ta bảo nô tỳ tới tiễn ngài.” Thanh Hà thẹn thùng nói.

Hả? Triệu Thanh Nhiên có chút hoài nghi nhìn Thanh Hà, nếu như Tô Khanh Lạc để nàng ta tới tiễn mình thì tại sao lúc này không nói? Chẳng lẽ là.....

Triệu Thanh Nhiên trong lòng đã có suy đoán, lại nhìn kỹ tiểu nha hoàn này, làn da trắng nõn, mũi cao thẳng, môi hồng răng trắng, vẻ mặt quyến rũ, ngược lại đáng người so với các tiểu thư bình thường cũng không kém.

“Vậy làm phiền cô nương.” Đã là tự mình dâng lên, Triệu Thanh Nhiên tất nhiên là vui vẻ tiếp nhận.

Thanh Hà nghe vậy thẹn thùng cười một tiếng, đi ở phía trước dẫn đường cho Triệu Thanh Nhiên: “Hôm nay nô tỳ đi ngang qua hậu hoa viên, nhìn thấy hoa đào ở hậu hoa viên đã nở, đúng là cảnh đẹp đó.”

Triệu Thanh Nhiên kinh ngạc nói: “Cô nương có nói nhầm rồi không? Bây giờ là đầu thu, hoa đào sao có thể nở hoa?”

Thanh Hà lắc lắc đầu: “Thanh Hà không có nhầm, đúng là hoa đào đã nở, công tử không tin, thì đi theo Thanh Hà nhìn là biết ngay.”

Triệu Thanh Nhiên giả bộ không tin nói: “Tại hạ thật đúng là chưa từng nghe qua hoa đào nở vào mùa thu, vẫn là mời cô nương mang tại hạ đi nhìn một chút.”

Thanh Hà quyến rũ cười một tiếng, gật đầu, mang theo Triệu Thanh Nhiên đi tới hậu hoa viên.

“Ngươi ra xe ngựa bên ngoài chờ ta.” Triệu Thanh Nhiên nói với tên sai vặt đi theo tới. Tên sai vặt nghe lời rời đi.

Ngày thường hậu hoa viên của Tô phủ không có người qua lại, Thanh Hà mang theo Triệu Thanh Nhiên đi vào hậu hoa viên, nhìn thấy bốn phía quả nhiên không có ai, yên tâm.

“Ai nha!” Thanh Hà đột nhiên giống như dẫm phải rồi thứ gì, kêu một tiếng, thân mình ngã về phía sau.

Triệu Thanh Nhiên lập tức đuổi tay đỡ lấy Thanh Hà sắp ngã: “Cô nương cẩn thận.”

Thanh Hà đạt được mục đích, cũng không đứng dậy, thẹn thùng nói: “Đa tạ công tử cứu giúp, lúc này nô tỳ vô ý dẫm phải đá cuội, mới thiếu chút nữa bị trượt chân.”

Triệu Thanh Nhiên thấy Thanh Hà như cũ dựa vào ngực của chính mình, càng thêm khẳng định suy đoán của mình su, lại giả vờ không biết, nhìn khắp nơi: “Không biết hoa đào như lời cô nương nói ở đâu vậy?”

Thanh Hà cười thần bí, nhẹ nhàng khoác tay lên vai Triệu Thanh Nhiên, quyến rũ nói: “Chẳng lẽ công tử cảm thấy, Thanh Hà kém hơn hoa đào kia sao?”

Triệu Thanh Nhiên thấy Thanh Hà đã nói ra ý đồ của nàng ta, cũng không giả bộ nữa, hai tay ôm chặt lấy Thanh Hà: “Cô nương tất nhiên là đẹp hơn hoa đào kia nhiều.”

Trong lòng cả hai người ngăm ngăm lẫn nhau, cười một tiếng.

“Tiểu thư, hôm nay quần gia sai người lại đây nói có mấy xấp vải mới đưa tới, bảo ta qua đó lấy về.” Cẩn Nhi cười nói, từ khi tiểu thư được sắc phong làm nữ quan, quần sự trong phủ cũng không còn khi dễ Vi Lạc Các giống như trước kia nữa, có cái gì tốt cũng đưa lại đây.

“Ừ, người đi đi. Ta muốn đi hậu hoa viên một chút, các người không cần đi theo.” Tô Khanh Lạc một mình đi ra ngoài.

“Tiểu thư!” Cẩn Nhi hô: “Tiểu thư từ từ, hậu hoa viên gió lớn, nô tỳ cho người khoác thêm cái áo choàng cho ngài.” Nói xong đi đến trước người Tô Khanh Lạc, khoác áo choàng vừa mới lấy ra cho Tô Khanh Lạc, lúc này mới để Tô Khanh Lạc rời đi.

Vị trí của Vi Lạc Các ở Tô phủ vốn có chút hẻo lánh, Tô Khanh Lạc đi một lát liền tới hậu hoa viên.

Đi đến một cây dưới tàng cây của một hải đường, Tô Khanh Lạc khẽ ngẩng đầu lên nhìn hoa hải đường trên cây, cánh hoa hồng nhạt bay lướt qua dừng ở trong lòng bàn tay của Tô Khanh Lạc, môi đỏ dưới khăn che mặt Tô Khanh Lạc cười cong lên, vẻ mặt toàn là vui vẻ.

Một bên phía sau núi giả, nam tử mang mặt nạ bạc nhìn một màn này, chỉ nghĩ đến bốn chữ, năm tháng yên lặng.

“Công tử, người thích Thanh Hà chứ?” Bên tai Tô Khanh Lạc truyền đến giọng nói quen thuộc. Quay đầu, liền nhìn thấy Thanh Hà trong lòng của Triệu Thanh Nhiên. Tô Khanh Lạc lập tức ẩn thân đến phía sau cây hải đường, lặng lẽ nhìn tất cả cách đó không xa.

“Thích, đương nhiên thích, người tiểu yêu tinh này.” Triệu Thanh Nhiên vờn một tay khác ra, ở trên miệng của Thanh Hà néo một cái. Thanh Hà cười khanh khách, vẻ mặt hạnh phúc.

Tô Khanh Lạc kinh ngạc nhìn một màn này, mặc dù hận thấu Triệu Thanh Nhiên, nhưng khi tận mắt nhìn thấy người đã từng là trượng phu của mình khanh khách ta ta cùng với nữ nhân, Tô Khanh Lạc vẫn có chút khó có thể tiếp thu. Nghĩ đến đứa con chưa sinh ra của nàng kia, nghĩ đến những chuyện ở kiếp trước, trong mắt phượng của Tô Khanh Lạc dâng lên hận ý. Cười lạnh nhìn hai người kia thân thiết, Tô Khanh Lạc âm thầm nói cho chính mình, nàng muốn chính là kết quả như vậy, nàng hẳn là phải cao hứng mới đúng.

“Nhìn vị hôn phu của mình thân thiết cùng với nữ nhân khác, thật sự không sao cả sao?” Giọng nói của nam tử vang lên ở phía sau khiến cho Tô Khanh Lạc cả kinh, quay đầu lại, mặt nạ màu bạc đập vào mắt.

“Là người.” Tô Khanh Lạc nhẹ giọng nói.

“Tô tiểu thư còn nhớ rõ ta sao, chẳng lẽ là đối với ta nhớ mãi không quên? Khó trách người nhìn tướng công tương lai của mình thân thiết với nữ nhân cũng không quan tâm.” Nam tử mang mặt nạ bạc tà mị cười, đi tới bên cạnh Tô Khanh Lạc.

“Từ khi nào Tô phủ của ta trở thành nơi du ngoạn của người vậy?” Về mặt Tô Khanh Lạc không vui nói.

Nam tử mang mặt nạ bạc cũng không trả lời Tô Khanh Lạc, chỉ là nhìn vị trí của Triệu Thanh Nhiên và Thanh Hà, cười nói: “Thật sự không sao cả sao?”

Tô Khanh Lạc nhàn nhạt lắc đầu: “Có liên quan gì đến ta chứ?”

Vừa dứt lời, Tô Khanh Lạc chỉ cảm thấy thân thể của mình chợt nhẹ, tiếp theo trên trán là một mảnh ấm áp.

“Như vậy cũng không sao cả sao?” Nam tử mang mặt nạ bạc sờ sờ môi, tà mị cười nói.

Lúc này Tô Khanh Lạc mới ý thức được vừa nãy ấm áp trên trán của mình từ đâu mà đến: “Người!” người nam nhân này có biết hẳn vừa mới làm cái gì hay không! Tô Khanh Lạc khó thở, hận không thể trực tiếp cho nam tử mang mặt nạ bạc một quyền.

“Suýt ——” Nam tử mang mặt nạ một phen kéo Tô Khanh Lạc qua, một tay khác che miệng Tô Khanh Lạc lại, mang Tô Khanh Lạc kéo tới sau núi giả.

Tô Khanh Lạc giãy giụa, nam tử mang mặt nạ bắt đắc dĩ ở bên tai của Tô Khanh Lạc nhỏ giọng nói: “Nếu như người muốn bị bọn họ phát hiện, vậy người cứ việc động đây đi.”

Tô Khanh Lạc dừng lại giãy giụa, nhìn về phía Triệu Thanh Nhiên, quả nhiên nhìn thấy hai người kia nhìn về phía bên này.

Nam tử mang mặt nạ nhìn người ở trong ngực mình, hơi sững sờ, mới nãy chính mình bị gì vậy, thế nhưng muốn hôn nữ nhân này, hơn nữa, thật đúng là đã hôn thành công.

Triệu Thanh Nhiên và Thanh Hà nhìn một hồi lâu, không phát hiện người nào, mới quay đầu đi.

“Thời gian không còn sớm, nơi này không tiện ở lâu, ta đi về trước.” Triệu Thanh Nhiên buông Thanh Hà trong lòng ngực ra, nói.

Về mặt của Thanh Hà không tha, không chịu buông Triệu Thanh Nhiên ra: “Công tử sẽ lấy ta chứ?”

“Đương nhiên, chờ nàng theo tiểu thư của nàng gả sang đây, ta sẽ nạp nàng làm di nương.” Triệu Thanh Nhiên hứa hẹn nói.

Lúc này Thanh Hà mới lưu luyến không rời buông tay ra: “Vậy công tử phải thường tới xem Thanh Hà đó nha.”

Triệu Thanh Nhiên gật đầu một cái, hai người chia nhau ra mà rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Làm quen

“Ngô..... Ngô.....” Tô Khanh Lạc giãy giụa vài cái, cố gắng phát ra âm thanh.

Lúc này nam tử mang mặt nạ bạc mới nhớ tới buông Tô Khanh Lạc ra.

Tô Khanh Lạc hung tợn trừng mắt nhìn nam tử mang mặt nạ bạc một cái: “Mặc dù không biết tại sao công tử lại tới Tô phủ ta, nhưng mời công tử mau rời đi, nếu không, đừng trách ta gọi người đến!”

Nam tử mang mặt nạ bạc cười nói: “Tô tiểu thư đây là đang quan tâm ta sao, tại hạ vô cùng cảm kích nha!”

Tô Khanh Lạc nhấc góc váy lên, nhấc chân hung hăng đạp lên chân của nam tử mang mặt nạ bạc.

Nam tử mang mặt nạ bạc bị Tô Khanh Lạc dẫm một cái, thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

“Luuu mạnh!” Tô Khanh Lạc buông góc váy ra, xoay người rời đi.

Nam tử mang mặt nạ bạc nhìn bóng dáng Tô Khanh Lạc rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: “Thế nào mỗi lần đều như vậy chứ.....”

Tô Khanh Lạc về đến Vi Lạc Các, nhìn thấy Cẩn Nhi và Thanh Du đang làm may vá, trông mất chuyển động, cười nói: “Cẩn Nhi, người có phải không có chuyện gì làm hay không?”

Cẩn Nhi nhìn biểu tình đáng khinh của Tô Khanh Lạc, có chút im lặng nuốt nước miếng, là nàng bị ảo giác sao? Sao nàng lại cảm thấy, tiểu thư cười rất gian trá nha.....

“Nô tỳ, nô tỳ không phải đang thêu túi tiền cho tiểu thư sao.” Cẩn Nhi nhanh trí giờ túi tiền đang thêu được một nửa ở trong tay lên.

Tô Khanh Lạc nghe vậy, trong nháy mắt mặt sụp xuống, không vui nói: “Cẩn Nhi, người thật sự có việc sao?”

Cẩn Nhi nhìn thấy sắc mặt của Tô Khanh Lạc thay đổi, lập tức nói: “Nô tì không có việc gì! Tiểu thư muốn làm gì?”

Tô Khanh Lạc thấy chiêu này quả nhiên hữu dụng, trong lòng đắc ý cười, ra hiệu Cẩn Nhi để gần lỗ tai lại, ở bên tai Cẩn Nhi nói nhỏ mấy câu.

“Cái gì?” Cẩn Nhi sợ tới mức la lên một tiếng, không thể tin nhìn Tô Khanh Lạc, Thanh Du ở bên cạnh cũng bày ra vẻ mặt tò mò.

“Tiểu thư, như vậy không tốt lắm đâu.....” Cẩn Nhi khó xử nói.

Tô Khanh Lạc an ủi nói: “Chỉ một lát thôi, yên tâm, sẽ không bị phát hiện.” Nói xong làm ra dáng vẻ người không đáp ứng ta, ta sẽ tức giận cho người xem

Cẩn Nhi bất đắc dĩ gật đầu, bây giờ Trần ma ma cũng đã trở lại, trong viện có người chăm sóc, cũng yên tâm một chút.

Cẩn Nhi đi ra ngoài một lát, cầm hai bộ quần áo trở lại: “Tiểu thư, y phục tới.”

Tô Khanh Lạc cầm lấy y phục Cẩn Nhi lấy tới,ướm thử ở trên người mình, vừa lòng gật đầu: “Lớn nhỏ vừa người.”

Cẩn Nhi đắc ý nói: “Ta thật vất vả mới tìm được bộ nam trang nhỏ người như vậy mà, đương nhiên vừa người rồi!”

Tô Khanh Lạc cho Cẩn Nhi một cái nhìn xem thường: “Mau mau thay, lát nữa chúng ta để Thanh Du dẫn người rời đi, rồi len lén từ góc tường đi ra ngoài.”

Thanh Du ở một bên đã sớm nhìn ngáy người, tiểu thư đây là muốn làm gì? Lấy y phục của nam nhân tới làm gì.....

“Nhưng mà tiểu thư, chúng ta làm sao đi ra ngoài nha?” Cẩn Nhi nghi hoặc nói.

“Đừng quên, ta còn có bọn Mạc Phong nha!” Tô Khanh Lạc đắc ý nói.

Lúc này Cẩn Nhi mới nhớ tới Tần lão thái gia có an bài mấy ám vệ cho Tô Khanh Lạc. Cũng không trách Cẩn Nhi không nhớ nổi bọn họ, chỉ là đám người Mạc Phong thân là nam nhân thật sự không thích hợp thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh Tô Khanh Lạc, ngày thường bọn họ đều là ẩn ở chỗ tối bảo vệ, thế cho nên ngay cả Cẩn Nhi cũng đều quên mất sự tồn tại của bọn họ.

Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi thay tốt y phục, dưới sự trợ giúp của Thanh Du, chỉ sau chốc lát Vi Lạc Các liền có nhiều hơn hai vị công tử văn nhã.

“Tiểu thư, ngài mặc nam trang cũng rất xinh đẹp đó.” Cẩn Nhi si ngốc nói.

Tô Khanh Lạc vỗ nhẹ nhẹ một chút Cẩn Nhi đầu: “Gọi công tử!”

“Vâng, công tử!” Cẩn Nhi cười nói.

Thanh Du ở một bên nhìn Tô Khanh Lạc, đồng ý gật đầu, nếu như không nhìn vết sẹo kia, dáng vẻ của tiểu thư nhất định là rất đẹp, chỉ là..... Nếu như không có vết sẹo này vẫn là tốt nhất!

Tô Khanh Lạc nhìn đến thương tiếc trong mắt của Thanh Du, nhưng mà nàng cũng không muốn để cho Thanh Du biết được chuyện nàng giả bộ bị hủy dung, đến cùng bây giờ nàng vẫn không thể nói là đã toàn tin tưởng Thanh Du, hơn nữa người chuyện này càng ít càng tốt.

“Được rồi, chúng ta xuất phát đi.” Tô Khanh Lạc nói xong đi đến bên cửa sổ nhẹ gọi một tiếng: “Mạc Phong.”

“Tiểu thư có chuyện gì?” Giọng nói của nam tử từ phía sau truyền đến.

Cẩn Nhi và Thanh Du bị nam nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng làm hoảng sợ.

“Ngươi từ nơi nào đi ra vậy? Chẳng lẽ..... Ngươi vẫn luôn núp ở trong phòng tiểu thư?” Về mặt Cẩn Nhi sợ hãi nhìn Mạc Phong, giống như là đang gặp quỷ.

Mạc Phong bắt đầu đi liếc mắt nhìn Cẩn Nhi một cái, mấy ngày nay đi theo tiểu thư, Mạc Phong cũng phát hiện, tiểu nha hoàn này, quá ngốc.

“Thuộc hạ vẫn luôn ở ngoài canh chừng, lúc này cũng là từ bên ngoài đi vào.” Mạc Phong nói với Tô Khanh Lạc.

“Ừ.” Tô Khanh Lạc gật gật đầu: “Ngươi mang ta và Cẩn Nhi ra Tô phủ đi, đừng để người khác phát hiện.”

“Tuân lệnh.” Mạc Phong đáp.

Thanh Du đi ra ngoài cửa hấp dẫn lực chú ý của bọn nha hoàn trong viện.

“Tiểu thư, đắc tội.” Mạc Phong nói.

Vừa dứt lời, Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi liền bị mang đi, bay nhanh ra phòng, nháy mắt, hai người đã ở bên ngoài Tô phủ.

“Oa, thật là lợi hại!” Cẩn Nhi ngây ngốc nói, về mặt sùng bái nhìn Mạc Phong.

Mạc Phong vẫn lạnh lùng như cũ, không thèm để ý tới bộ dáng hoa si của Cẩn Nhi. Thân là ám vệ, khinh công phải là tốt nhất, chút lòng thành này thì tính là gì.

Cẩn Nhi nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Mạc Phong, ở trong lòng rửa tâm: Núi băng đang ghét, cũng chỉ có cái biểu tình này.

Tô Khanh Lạc mang theo Cẩn Nhi tránh cửa của Tô phủ đi tới trên đường, Mạc Phong lại lặng lẽ ẩn trở về chỗ tối.

“Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài làm gì vậy?” Cẩn Nhi hiếu kỳ nói.

Tô Khanh Lạc lộ xuống vết sẹo trên mặt, bây giờ ra tới bên ngoài còn mang vết sẹo trên mặt quá khiến người khác chú ý, lúc này để Thanh Du trang điểm cho chính mình “Thô ráp” một chút, hiện tại sau khi lộ vết sẹo ra cũng chỉ là một tên thiếu niên có chút anh tuấn, cũng không khiến người khác chú ý nhiều.

“Cũng không có gì, đi dạo khắp nơi mà thôi.” Tô Khanh Lạc nói. Kỳ thật hôm nay ra ngoài cũng là quyết định nhất thời, chẳng qua Tô Khanh Lạc đã sớm có tính toán mua cửa hàng, dù sao đồ cưới mà mẫu thân lưu lại vẫn là không dùng thì tốt hơn, dù sao thì có một cửa hàng cũng sẽ có bạc thu vào, về sau có làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn một chút.

“Ha ha, khách quan, ngài có muốn vào nhìn xem một chút hay không?” Một thanh âm vang dội truyền đến.

“Có bệnh!” Đáp lại chính là tiếng gầm giận dữ.

Tô Khanh Lạc và Cẩn Nhi định thần nhìn lại, một người có dáng vẻ của tên sai vặt đứng trước một y quán, đang gào to với người qua đường.

Cẩn Nhi “Phụt” một tiếng cười ra: “Tiểu thư, người này có bệnh đi, lại không phải trà lâu hay khách điểm, nào có ai mời gọi người khác vào y quán chứ, đáng đời bị người ta mắng.”

Tô Khanh Lạc cũng là khẽ mỉm cười, lại nhìn thấy vẻ mặt ảo não của tên sai vặt, chắc là không mời được ai rồi.

Hơi suy nghĩ một chút, Tô Khanh Lạc đi lên phía trước, tên sai vặt vừa nhìn thấy có người đến đây, trên mặt lập tức tươi cười như hoa: “Vị công tử này, mời vào bên trong mời vào bên trong!”

Cẩn Nhi nghi hoặc đi theo Tô Khanh Lạc vào y quán.

Đây là một y quán không lớn không nhỏ, đồ trang trí bên trong cũng có chút lâu đời, nói vậy cũng là một y quán đã kinh doanh được nhiều năm. Trong y quán có một cái thiếu niên mặc thanh y ngồi, bộ dáng của thiếu niên và Tô Khanh Lạc không chênh lệch bao nhiêu, trong tay đang cầm một quyển sách nghiêm túc nhìn.

“Thiếu gia! Có khách nhân tới!” Tên sai vặt nhìn thấy thiếu niên còn đang đọc sách, có chút bất đắc dĩ nói.

Thiếu niên nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu, ước chừng là ngày thường y quán cũng không mấy người đến đi.

Nhìn thấy người tới, thiếu niên cười nói: “Không biết công tử đến bốc thuốc hay là xem bệnh?”

Sau khi Tô Khanh Lạc nhìn thấy khuôn mặt của thiếu niên, hơi kinh ngạc, kiếp trước Tô Khanh Lạc có gặp qua khuôn mặt này một lần, chỉ là khuôn mặt đó so khuôn mặt trước mặt này thành thực hơn nhiều. Nếu như thiếu niên trước mặt nàng thật sự là người nọ, thì ngược lại Tô Khanh Lạc có chút hiểu sự si mê đối với sách của thiếu niên này. Kiếp trước, khuôn mặt này, chính là khuôn mặt của tân khoa Trạng Nguyên nha!

“Nếu như ta nói, ta vừa không bốc thuốc, cũng không xem bệnh thì sao?” Tô Khanh Lạc bình tĩnh nói.

Thanh y thiếu niên vì giật mình, sau đó cười nói: “Vậy xin hỏi công tử tới y quán của tại hạ, là vì chuyện gì?”

Tô Khanh Lạc khẽ đánh giá quan sát y quán này, chính thể mà nói thì vẫn không tồi, rất có thể là thiếu niên này không có tài kinh doanh cho nên sinh ý của quán mới ế ẩm như vậy.

“Ta muốn mua y quán của ngươi.” Tô Khanh Lạc mỉm cười nói.

Tên sai vặt đứng bên cạnh thiếu niên vừa nghe, trên mặt vô cùng rối rắm, rốt cuộc lại có người tới mua y quán, nhưng mà thiếu gia.

Quả nhiên, lời thiếu niên nói chứng thực suy nghĩ của tên sai vặt: “Vậy công tử sợ là phải thất vọng rồi, mặc dù y quán này không có gì sinh ý, nhưng y quán này chính là của tổ tông truyền lại, thứ cho tại hạ không thể bán nó cho công tử.”

Tô Khanh Lạc nghe vậy, hơi suy tư một lát, ngẩng đầu nói: “Không bằng như vậy đi! Dù sao ta mua y quán này cũng là muốn mở một y quán mới, không bằng chúng ta hợp tác. Y quán vẫn là của ngươi, nhưng mà phải khai trương một lần nữa, ta và ngươi cùng kinh doanh, đồng thời cung cấp tiền tài giúp đỡ y quán, nếu như thu được lãi thì chia đôi năm năm, như thế nào?”

Thiếu niên nghe Tô Khanh Lạc nói xong, vô cùng rối rắm.

Tên sai vặt nhìn dáng vẻ rối rắm của thiếu niên, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, dù sao y quán vẫn là của chúng ta, không bằng thử biện pháp của vị công tử này một chút, như vậy ngươi cũng sẽ an tâm mà đọc sách.”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy tên sai vặt nói có lý, đồng ý nói: “Được, vậy thì cứ làm theo công tử nói.”

Tô Khanh Lạc cười cười, gật đầu.

“Tại hạ là Bách Hãn Chi, không biết đại danh của công tử là gì?” Thiếu niên chấp tay nói.

Tô Khanh Lạc nghe thấy tên của thiếu niên, càng xác định suy đoán lúc trước. Khẽ suy tư một chút, mở miệng nói: “Ngươi kêu ta là Vân Mạch là được.”

Thiếu niên gật gù: “Hôm nay vinh hạnh làm quen với Vân Mạch công tử.”

“Vân Mạch cũng vô cùng vinh hạnh được biết công tử, chuyện hôm nay của chúng ta xem như là đã quyết định rồi, chờ sau khi ta quay trở về sẽ lập ra một phần kế ước và ngân lượng sai người cùng nhau đưa tới, nếu như công tử không có dị nghị gì thì ký tên ở phía trên là được. Sau đó ta sẽ phái người tới tu sửa y quán một chút, chuẩn bị khai trương.” Tô Khanh Lạc nói.

Bách Hãn Chi gật đầu một cái, Tô Khanh Lạc thấy chuyện đã xong, cũng không ở lâu, cáo từ rồi đi.

Ra khỏi y quán, Cẩn Nhi mới hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng: “Tiểu thư muốn mua cái y quán ế ẩm này làm gì?”

“Ta không chỉ muốn y quán, còn muốn cửa hàng đầu. Người muốn mỗi tháng dựa vào chút bạc phát để tiêu hàng tháng trong phủ sống qua ngày sao? Sau này sẽ cần dùng nhiều bạc hơn nữa. Huống hồ y thuật của ta cũng không thể chỉ dừng lại ở trên giấy, có y quán này, ta cũng có thể đi thực hành một chút.” Tô Khanh Lạc nói.

Hiện tại có một y quán, tiền còn dư lại chắc là vẫn còn có thể mua một cửa hàng ở trên đoạn đường tương đối tốt đi, xem ra những việc này đều phải bắt tay vào chuẩn bị mới được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sắc sảo

Thời gian không còn sớm, Tô Khanh Lạc lại đi dạo một lúc nữa, xem trọng được mấy gian của hàng đang muốn chuyển nhượng lại cho người khác, vì không còn sớm nên chỉ có thể đi về trước, ít hôm nữa lại phải người tới trao đổi, cuối cùng trước khi đi về lại quyết định mua thêm một gian cửa hàng nữa.

Trở lại ngoài tường của Tô phủ, Tô Khanh Lạc đã sớm lặng lẽ dán vết sẹo lên lại, Mạc Phong đi vào thăm dò trước một chút, người trong Vi Lạc Các dường như không có ai phát hiện Tô Khanh Lạc rời đi. Lúc này Mạc Phong mới yên tâm mang Tô Khanh Lạc và Cần Nhi về phòng, sau đó một lần nữa ẩn vào chỗ tối.

Thanh Du nhìn thấy hai người bình an trở về, mới nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh đi lên thay nam trang ra cho Tô Khanh Lạc.

“Lúc ta rời khỏi có người tới hay không?” Tô Khanh Lạc vừa cời y phục xuống vừa hỏi.

“Bẩm tiểu thư, chỉ có Tam tiểu thư đã tới một lần, nô tỳ nói ngài thân mình không khoẻ, vừa mới nằm xuống, đang nghỉ ngơi thì Tam tiểu thư liền đi trở về, nói là tối nay lại tới đây nữa.” Thanh Du tiếp nhận nam trang trong tay Tô Khanh Lạc, đưa một vẩy lụa màu hồng cánh sen cho Tô Khanh Lạc.

Tô Tĩnh Ninh? Nàng ta tới làm gì? Còn đang nghi hoặc, Thanh Hà ở bên ngoài thông báo nói: “Tiểu thư, Tam tiểu thư tới!”

Thanh Du vội vàng giúp Tô Khanh Lạc mặc tốt y phục, sửa sang lại đầu tóc, mới đi ra mời Tô Tĩnh Ninh vào.

“Nhi tỷ tỷ!” Tô Tĩnh Ninh đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Tô Khanh Lạc đang ngồi ở trước bàn trang điểm, Cần Nhi cầm một chiếc lược chải tóc cho Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc nhìn thấy Tô Tĩnh Ninh đi vào, cười nói: “Muội muội tới, lúc này vừa mới dậy liền nghe Thanh Du nói trước đó muội đã tới một lần rồi, thân thể của ta có chút không khoẻ nên đi nghỉ ngơi, để muội muội đi thêm một chuyến tới đây nữa, thật là xấu hổ mà.”

Trên mặt của Tô Tĩnh Ninh ra vẻ rất ủy khuất, nhỏ nhẹ nói: “Không có gì, Ninh Nhi đến đây cũng là có chuyện muốn nhờ tỷ tỷ.” Nói xong, tội nghiệp nhìn Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc âm thầm kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không biết ta có thể giúp muội muội cái gì?”

Tô Tĩnh Ninh ra vẻ rối rắm khó xử, có chút ngượng ngùng mở miệng nói: “Ninh Nhi biết, không nên tới làm phiền tỷ tỷ, chỉ là, chỉ là Ninh Nhi thật sự là không còn cách nào nữa.” Tô Tĩnh Ninh nói, khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt, đáng vẻ hoa lệ đài vũ đó của nàng ta khiến cho mấy người Tô Khanh Lạc thân là nữ nhân cũng nhìn mà đau lòng.

“Ninh Nhi không khóc, là ai khi dễ muội, nói ra tỷ biết nào.” Tô Khanh Lạc cảm khẩn, nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má cho Tô Tĩnh Ninh.

Tô Tĩnh Ninh nức nở một lúc, rồi lau nước mắt ở khóe mắt đi, chậm rãi nói: “Nhi tỷ tỷ cũng biết chuyện Thường Hoa Yến mấy ngày sau phải không?”

Tô Khanh Lạc gật gù đầu. Thường Hoa Yến theo lời của Tô Tĩnh Ninh là mỗi năm sẽ tổ chức một lần, người tổ chức Thường Hoa Yến và người tham gia yến hội đều là tiểu thư công tử của các quan lớn hay quý tộc, với lại buổi yến hội này chỉ cần đủ mười ba tuổi, không hề phân biệt đích hay thứ đều có thể tham gia. Nói là Thường Hoa Yến, kỳ thật trong lòng của mọi người đều hiểu, chỉ là một lần cơ hội để cho nhóm vương công tiểu thư công tử quý tộc quen biết nhau, mỗi năm khi Thường Hoa Yến kết thúc đều có mấy đoạn nhân duyên thành đôi.

Bây giờ Tô Tĩnh Ninh vừa mới tròn mười ba tuổi, vừa hay có thể tham gia Thường Hoa Yến.

Tô Tĩnh Ninh nói tiếp: “Ninh Nhi chưa từng tham gia qua yến hội, năm nay vẫn là năm đầu tiên muội tham gia Thường Hoa Yến, sợ là có rất nhiều chỗ không biết. Ninh Nhi sợ vạn nhất làm ra lỗi lầm nào sẽ làm Tô phủ mất mặt mũi. Vốn định đi theo Đại tỷ tỷ, để Đại tỷ tỷ chỉ điểm một chút, nhưng mà.....” Nước mắt của Tô Tĩnh Ninh không cầm được lại chảy xuống.

Tô Khanh Lạc nhẹ nhàng vuốt lưng Tô Tĩnh Ninh, Tô Tĩnh Ninh liền tiếp tục nói: “Nhưng mà Đại tỷ tỷ hình như không thích, còn mắng muội..... Mắng muội là hồ ly tinh.....” Tô Tĩnh Ninh đã nghẹn ngào nói không ra lời.

Tô Khanh Lạc nhẹ nhàng trấn an Tô Tĩnh Ninh, không cần tưởng, lời nói của Tô Khê Nguyệt lời nói nhất định không chỉ đơn giản như vậy.

“Ninh Nhi không khóc, chắc là tâm tình của Đại tỷ không được tốt, không phải cố tình nói muối như vậy đâu, muối cứ coi như chưa từng nghe qua đi, không cần so đo với tỷ ấy là được.” Tô Khanh Lạc kéo tay của Tô Tĩnh Ninh, nhẹ giọng nói.

Tô Tĩnh Ninh không quá tình nguyện gật gật đầu, lau khô nước mắt trên mặt, kéo tay Tô Khanh Lạc nói: “Nhị tỷ tỷ, vậy ngày mai tỷ có thể ở bên cạnh chi điểm ta một chút không? Nhị tỷ tỷ thông tuệ như vậy, nhất định lợi hại hơn Đại tỷ tỷ.”

Tô Khanh Lạc nghe vậy bật cười: “Thật là tính tình tiểu hài tử, chỉ toàn nói lấy như tiểu hài tử thôi, Đại tỷ tỷ tri thư đạt lý, dịu dàng động lòng người như vậy, làm sao ta có thể so sánh được.”

Tô Tĩnh Ninh lặng lẽ nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng chỉ có hai người Cẩm Nhi và Thanh Du, lúc này mới yên lòng, nhỏ giọng nói với Tô Khanh Lạc: “Tỷ tỷ có điều không biết, đáng về dịu dàng của Đại tỷ tỷ đều là giả bộ để cho người ngoài xem thôi.”

Tô Khanh Lạc kinh ngạc mở to hai mắt, nghi hoặc nói: “Là sao?”

“Ngày thường Đại tỷ tỷ là bộ dáng gì tỷ cũng biết mà, chỉ là, Đại tỷ tỷ cũng chỉ ở trước mặt mọi người mới có dáng vẻ kia thôi, dáng vẻ chân chính của Đại tỷ tỷ chính là hung ác tàn nhẫn nha. Giống như hôm nay này mắng Ninh Nhi như vậy cũng không thể tính cái gì, Đại tỷ tỷ đối với hạ nhân trong viện mới chân chính tàn nhẫn.” Tô Tĩnh Ninh đột nhiên ý thức được mình nói hơi nhiều, lúc này mới phòng bị nhìn Tô Khanh Lạc, lo sợ bất an nói: “Tỷ tỷ, tỷ sẽ không nói lại với người khác những lời Ninh Nhi vừa mới nói với tỷ chứ.” Ninh Nhi không phải muốn nói xấu Đại tỷ tỷ như vậy, Ninh Nhi chỉ là, chỉ là nói tức quá nên mới nói vậy.” Thanh âm của Tô Tĩnh Ninh càng ngày càng thấp, mãi đến khi không còn nữa, chỉ chừa lại một đôi mắt hạnh đen lúng liếng sợ hãi mà nhìn Tô Khanh Lạc.

Tô Khanh Lạc nhìn dáng vẻ cẩn thận của Tô Tĩnh Ninh, khóe môi dưới khăn che mặt cong lên: “Ninh Nhi đừng sợ, tỷ sẽ không nói cho Đại tỷ tỷ đâu.”

Tô Tĩnh Ninh giống như thở phào nhẹ nhõm, yên tâm rất nhiều, lại nói tiếp: “Kỳ thật, lời lúc này Ninh Nhi vừa mới nói mặc dù có hơi bất kính với Đại tỷ tỷ, nhưng mà Ninh Nhi nói đều là sự thật nha. Mặc dù học thức của Ninh Nhi không uyên bác bằng Nhị tỷ tỷ người, lá gan lại nhỏ, nhưng mà Ninh Nhi không ngốc, chuyện rõ ràng như vậy Ninh Nhi vẫn xem hiểu.”

“Ninh Nhi dịu dàng động lòng người như vậy, không giống ta, chỉ biết về họa này nọ, cũng sắp trở thành ngốc tử thật rồi.” Tô Khanh Lạc cười nói.

Tô Tĩnh Ninh lạnh lợi cười nói: “Mới không có đâu, Nhị tỷ tỷ giỏi như vậy, Triệu công tử cũng chạy tới đây cầu thân. Nếu như muối là nam tử, nhất định sẽ đi tranh đoạt Nhị tỷ tỷ với Triệu công tử nha!”

Trên mặt Tô Khanh Lạc đỏ bừng, thẹn thùng nói: “Ninh Nhi ngoan ngoãn như vậy, vậy mà cũng học theo người khác treu ghẹo tỷ tỷ người, đúng là nên bảo tú nương tới may lại miệng của muối mới được!”

Tô Tĩnh Ninh ra vẻ đáng thương nói: “Nhị tỷ tỷ, tỷ thật sự nỡ may miệng của Ninh Nhi lại sao?” Dáng vẻ tội nghiệp chọc cho Cẩm Nhi và Thanh Du cũng không nhịn được ở bên cạnh cười trộm.

“Không nỡ không nỡ, Ninh Nhi đáng yêu như vậy, tỷ tỷ ta làm sao xuống tay được nha!” Tô Khanh Lạc cười vờn tay véo má Tô Tĩnh Ninh.

Tô Tĩnh Ninh cười một lúc, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc lên, nhìn Tô Khanh Lạc nghiêm túc nói: “Nhị tỷ tỷ, muối biết lời kế tiếp Ninh Nhi muốn nói có thể có chút bất ngờ, nhưng mà từng câu từng chữ mà Ninh Nhi nói đều là thật lòng.”

Tô Khanh Lạc có chút nghi hoặc gật đầu, nàng thật sự rất hiếu kỳ, kế tiếp Tô Tĩnh Ninh muốn nói cái gì.

“Từ trước đến giờ tuy Ninh Nhi không thân cận với Nhị tỷ, nhưng mà ở trong lòng Ninh Nhi vẫn luôn muốn thân cận với Nhị tỷ tỷ, Ninh Nhi cảm thấy Nhị tỷ tỷ là người tỷ tỷ tốt nhất. Ninh Nhi xuất thân thấp hèn, Đại tỷ tỷ khinh thường muối, có đôi khi ngay cả một ít hạ nhân có chút quyền cũng khi dễ Ninh Nhi, chỉ có tỷ tỷ người chân chính xem Ninh Nhi là muối muối mà đối đãi. Mẫu thân vẫn luôn nhắm vào tỷ tỷ người, Ninh Nhi cũng rất không thích, chỉ là mẫu thân muốn dựa vào Nhị di nương, có một số việc không thể không lợi dụng bà ta. Nói không dễ nghe là Nhị di nương và Đại tỷ tỷ vẫn luôn đối tốt với Nhị tỷ tỷ người, nhưng đó chỉ là lừa gạt sự tín nhiệm của Nhị tỷ tỷ người thôi. Mà mẫu thân và Ninh Nhi, mới là người bị ép phải đối nghịch với tỷ tỷ người. Chân chính bất mãn với tỷ tỷ, là Nhị di nương các nàng đó!” Tô Tĩnh Ninh một hơi nói xong, thâm ý trong lời nói của nàng ta Tô Khanh Lạc đều biết, chỉ là những lời nói này lại từ trong miệng của Tô Tĩnh Ninh nói ra, nhưng thật ra khiến Tô Khanh Lạc thật sự kinh ngạc.

Đã sớm đoán được là Tô Tĩnh Ninh cũng không phải là người đơn giản như vậy, lại không ngờ được nàng ta lại sắc sảo như vậy, thật sự là nàng đã coi thường nàng ta. Tô Khanh Lạc nhận nhặt liếc mắt nhìn Tô Tĩnh Ninh một cái, cũng không nói tiếp.

Tô Tĩnh Ninh nhìn dáng vẻ suy nghĩ sâu xa của Tô Khanh Lạc, trong lòng thấp thòm, có phải mình nói mấy lời này hơi sớm rồi hay không?

Một lát sau, Tô Khanh Lạc mới chậm rãi nói: “Những gì Ninh Nhi nói tỷ sẽ suy nghĩ cẩn thận, nếu như đúng như lời muối nói thì cũng là ta đã nhìn lầm người rồi. Tỷ tỷ không phải không tín nhiệm Ninh Nhi, chỉ là, muối cũng biết ta vẫn luôn thân thiết với Đại tỷ tỷ, những việc muối nói xác thật là có chút bất ngờ, tỷ nhất thời có chút khó có thể tiếp thu, Ninh Nhi đừng nên trách tỷ tỷ nha.”

Tô Tĩnh Ninh gật gật đầu, gần đây biểu hiện của Tô Khanh Lạc đều bị nàng âm thầm nhìn ở trong mắt, bằng với những hành vi gần đây của Tô Khanh Lạc mà thấy, Tô Khanh Lạc hẳn là đã sớm biết được tâm tư của Nhị di nương các nàng, chính mình chỉ bằng chủ động bán nhân tình cho nàng ta. Mà bây giờ xem ra, lời nói này của nàng hẳn là hữu dụng.

“Vậy Ninh Nhi đi về trước, tỷ tỷ người thân mình không tốt, nghỉ ngơi nhiều một chút đi.” Tô Tĩnh Ninh nhàn nhạt liếc mắt một nhìn vào góc nào đó trong phòng, lại khôi phục vẻ đáng vẻ ngoan ngoãn, rất khó khiến cho người ta liên hệ đến đáng vẻ không rành thế sự bây giờ với đáng vẻ người mới vừa nói những lời kia lại với nhau đem.

Tô Khanh Lạc lẳng lặng gật đầu, Thanh Du liền tiễn Tô Tĩnh Ninh đi ra ngoài.

Cần Nhi thấy hai người đi xa, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Không nghĩ tới Tam tiểu thư này thoát nhìn nhát gan lại là người nhiều tâm cơ như vậy.”

“Đâu chỉ là nhiều, đó chính là thất khiếu linh lung (Ý chỉ là nhiều bộ mặt đáng vẻ ấy) đâu! So với nàng ta, Tô Khê nguyệt đúng là kém xa.” Tô Khanh Lạc trào phúng cười nói: “Hôm nay nàng ta tới đây chỉ là muốn bán cho ta một cái nhân tình mà thôi, ngược lại cũng không có gì. Nếu như nàng ta chỉ là muốn lấy được chút chỗ tốt cũng không sao, còn nếu như là muốn hại ta, ta định sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

Mắt phượng của Tô Khanh Lạc híp lại, Thường Hoa Yến năm nay có lẽ sẽ có trò hay để xem đây! Nàng cũng thật sự muốn nhìn thử một chút, rốt cục bản lĩnh của Tô Tĩnh Ninh lớn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ngắm hoa

“Tiểu thư, được rồi!” Cần Nhi hài lòng nhìn người trước mặt, tiểu thư vẫn là mặc đồ gì cũng đều đẹp mắt.

Tô Khanh Lạc bắt đầu đi kéo kéo ống tay áo, nhìn người trong kính. Sáng sớm đã bị Cần Nhi kéo dậy mặc bộ váy Thiên Thủy có hình cái hai con bướm, kiểu tóc cũng đổi thành Vân Hương Kế, cây trâm cũng đổi thành trâm Ngọc Hải Đường.

“Người để cho ta mặc như vậy để làm gì, chỉ là đi ngắm hoa cũng không phải là đi hẹn hò.” Tô Khanh Lạc quở trách nói.

Cần Nhi vẫn cười đắc ý như cũ: “Trời ơi, tiểu thư, ai nói đi ngắm hoa thì không thể mặc đẹp một chút chứ? Hơn nữa, hôm nay nô tỳ chọn cho tiểu thư một bộ nhìn rất đẹp mắt nhưng sẽ không khiến người khác chú ý, chỉ là màu sáng hơn so với ngày thường chút thôi.”

Tô Khanh Lạc im lặng. Kể từ khi Cần Nhi biết Tô Khanh Lạc và Triệu Thanh Nhiên sẽ không ở chung một chỗ, thì vẫn luôn muốn tìm cho tiểu thư nhà mình một vị công tử tốt hơn, lần ngắm hoa hôm nay chính là một cơ hội tốt, dĩ nhiên là Cần Nhi sẽ không bỏ qua.

Mà thôi, kiểu ăn mặc này mặc dù sáng sủa tươi sáng, nhưng đúng là không phải đặc biệt nổi bật, cứ theo ý của Cần Nhi đi.

Đi tới phòng khách, Tô Tĩnh Ninh đã đến. Hôm nay Tô Tĩnh Ninh mặc bộ váy Vân Vụ Yên La có thêu hoa đào, phối hợp kiểu tóc Lưu Tô Kế đáng yêu, vừa linh động cũng rất dễ thương.

Tô Tĩnh Ninh nhìn thấy Tô Khanh Lạc tới, chủ động tiến lên khen ngợi: “Hôm nay Nhị tỷ tỷ thật là đẹp!”

Tô Khanh Lạc cười nhìn Tô Tĩnh Ninh một vòng, hắng giọng nói: “Muội cũng biết mà từ xưa đến nay tỷ đều không thích những thứ tươi sáng, đều là do nha đầu Cần Nhi này ép buộc ta mặc thành đáng vẻ như vậy! Ngược lại hôm nay Ninh Nhi ăn mặc thật là đẹp mắt, theo tỷ thấy nha, muội muội sợ là sẽ cướp mất linh hồn nhỏ bé của mọi người đó nha!”

Tô Tĩnh Ninh xấu hổ cười một tiếng, hai người đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ thì Tô Khê Nguyệt đi vào.

Tô Khê Nguyệt nhìn thấy hai người trong sảnh, nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, tuy trong mắt có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh đã đổi thành khinh thường.

“Ta nói là ai chứ, cười lớn tiếng như vậy, hóa là hai vị muội muội.” Tô Khê Nguyệt liếc mắt nhìn hai người một cái, châm chọc nói: “Hôm nay hai vị muội muội ăn mặc thật đúng là xinh đẹp, không biết là muốn quyến rũ ai đây!”

Tô Tĩnh Ninh nghe vậy sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, có chút ủy khuất mấp máy môi. Tô Khanh Lạc kéo tay Tô Tĩnh Ninh lại nắm thật chặt, ý bảo nàng đừng có để ý.

“Nhiều ngày không gặp, tỷ tỷ lại trở nên đẹp. Tỷ tỷ mặc bộ y phục này thật đúng là quý nha, nếu như Lạc Nhi không có đoán sai, đây chính là gấm Tứ Xuyên đi, muội muội nghe nói, gấm Tứ Xuyên này đúng là ngàn vàng cũng khó mua nổi một cái nha!” Tô Khanh Lạc cười nói, Tô Khê Nguyệt không biết dùng linh đan diệu dược gì, nhưng lại khôi phục nhanh như vậy, không chút nào nhìn ra được dấu vết bị trọng thương lúc trước cả.

Tô Khê Nguyệt nghe được ý khen ngợi trong lời nói của Tô Khanh Lạc, tự động bỏ qua ý mỉa mai trong lời nói của Tô Khanh Lạc, đắc ý vuốt ve y phục thêu hai con bướm ở trên người vừa mới làm, khinh thường cười nói: “Chỉ là mấy xấp vải gấm Tứ Xuyên mà thôi, ta muốn có thì rất dễ dàng, cừu cừu

(Cậu) hiểu ta nhất, mới có được vài xấp thì đã sai người đưa tới cho ta rồi.”

Tô Khanh Lạc nghe vậy cười khẽ, Tô Khê Nguyệt chỉ cho là Tô Khanh Lạc hâm mộ mình.

Bởi vì hội ngắm hoa là đặc biệt chuẩn bị cho các công tử và tiểu thư, cho nên ở Tô phủ cũng chỉ có ba người Tô Khanh Lạc đi tham gia. Hôm nay Tô Khê Nguyệt cao hứng, biết được là mục đích mà hôm nay mình đi hội ngắm hoa chính là phải kinh diễm quần phượng (Xinh đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc trầm trồ ấy), để có thể nhận được sự ưu ái của người kia, nên sẽ không so đo với hai người Tô Khanh Lạc, trực tiếp đi lên xe ngựa trước.

Ba người rất nhanh đã đi đến Bách Hoa Viên nơi cử hành hội ngắm hoa.

Bách Hoa Viên là nơi mấy năm trước Hoàng thất xây dựng, vốn xây làm nơi làm thơ uống rượu cho những vương công quý tộc, sau đó lại hủy bỏ điều lệ này, những gia quyến của các quan viên trên Ngũ Phẩm đều có thể tới đây du ngoạn, vì vậy bình thường nơi này cũng không có vắng vẻ giống như lúc mới vừa xây dựng.

Tô Khanh Lạc cũng là lần đầu tiên tham gia hội ngắm hoa, lúc trước chưa từng tham gia cũng là bởi vì tính tình, hôm nay tới Bách Hoa Viên, cũng thấy được không ít kỳ hoa dị thảo. Bởi vì sau khi Tô Khanh Lạc sống lại cũng từng tham gia yến hội mấy lần, nên vẫn biết được một số người, liền giới thiệu Tô Tĩnh Ninh cho một số người mà mình quen biết, rồi sau đó đi nói chuyện cùng với Lâm Doanh và Nam Cung Uyển Nhi về những ngày gần đây.

“Aiz, các người có nghe nói gì hay không? Năm nay hội ngắm hoa có vài người đặc biệt đến đó!” Lâm Doanh mập mờ nói.

Nam Cung Uyển Nhi nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của Lâm Doanh, cũng bị gọi ra lòng hiếu kỳ: “Là người đặc biệt nào?”

Nhìn Lâm Doanh vẫn mập mờ nước đôi không chịu nói như cũ, Tô Khanh Lạc cười đánh một cái lên tay của Lâm Doanh: “Đừng giỡn nữa, nói mau!”

Lúc này Lâm Doanh mới cười nói: “Là hai vị công tử còn có Tống Nam. Hội ngắm hoa năm trước cũng không có nhìn thấy bọn họ đến, hội ngắm hoa năm nay thật là náo nhiệt, ai cũng có mặt đủ cả!”

Hai vị công tử trong miệng của Lâm Doanh tự cho là “Khuyên quốc khuyên thành” chính là Mặc Vô Song và Thiên Mục Ca. Mặc dù hội ngắm hoa mấy năm trước mấy người này đã đủ tuổi rồi, nhưng lại chưa từng xuất hiện. Tống Nam thì không cần phải nói, luôn chinh chiến sa trường, mấy năm không về. Mà Thiên Mục Ca và Mặc Vô Song, một người sống ở vùng biên cương, một người ngao du giang hồ, càng thêm không thể thấy được bóng dáng. Hội ngắm hoa năm nay không chỉ có rất nhiều con em Hoàng thất tham dự, mà ngay cả ba người này cũng tới, khó trách hôm nay vừa đến Bách Hoa Viên thì đã cảm thấy không khí ở đây đặc biệt náo nhiệt.

“Hắc, Lạc Nhi, người còn nhớ rõ Tống Nam phải không, bây giờ tên tiểu tử thúi này vô cùng nổi danh trong lòng của hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ nha!” Lâm Doanh vút mị nhãn qua cho Tô Khanh Lạc. Từ nhỏ Lâm Doanh và Tô Khanh Lạc còn có Tống Nam đã lớn lên cùng nhau, quan hệ là cực kỳ tốt. Khi còn bé tính tình của Lâm Doanh rất giống như nam hài tử, rõ ràng nhỏ tuổi hơn Tống Nam, nhưng mà lại trở mã tương đối sớm, dáng người hơi cao một chút, nên rất thích khi dễ Tống Nam, cũng thích gọi Tống Nam là nhóc con nhóc con. Không nghĩ tới đứa nhóc mà trước kia luôn bị mình khi dễ, hôm nay đã trở thành đại tướng quân uy vũ, Lâm Doanh vẫn rất cảm thán.

“Sao lại không nhớ rõ, lần này A Nam ca ca trở về sẽ không đi nữa à, sao mà cũng tới tham gia hội ngắm hoa hôm nay thế.” Tô Khanh Lạc cười nói, không thèm nhìn Lâm Doanh đang làm mặt quỷ.

Lâm Doanh cười xấu xa lắc đầu một cái: “Không biết, nhưng mà ta biết, hôm nay tiểu tử thúi này tới hội ngắm hoa, sợ là có dụng ý gì khác!” Đã sớm phát hiện ra Tống Nam đối xử rất tốt với Tô Khanh Lạc, luôn luôn kêu Lạc Nhi muội muội Lạc Nhi muội muội, có thứ gì tốt đều để lại cho Lạc Nhi, chẳng qua đó là khi còn nhỏ, không hiểu tình yêu nam nữ là cái gì, bây giờ nghĩ lại, sợ là từ lúc đó hạt mầm này đã bắt đầu cắm rễ trong lòng của Tống Nam trong lòng rồi.

Làm một người bạn tốt của cả Tô Khanh Lạc và Tống Nam, Lâm Doanh vẫn rất tán thành hai người này ở chung một chỗ, dĩ nhiên là sẽ vui lòng mà tác hợp cho hai người rồi.

“Lạc Nhi, Doanh Nhi.” Giọng nói hùng hậu vang lên ở sau lưng.

Nhìn người đi tới, Lâm Doanh nở nụ cười: đầu tiên “Vừa mới nhắc tới thì đã xuất hiện, tiểu tử thúi, có nhớ tỷ tỷ ta hay không?”

Tống Nam nghe vậy lúng túng nhìn Lâm Doanh, nhỏ giọng nói: “Ta lớn hơn người mà, đừng có suốt ngày gọi ta là tiểu tử thúi tiểu tử thúi chứ, Doanh Nhi muội muội!” Tống Nam cắn chặt ở hai chữ muội muội, trong giọng nói có mang theo một chút ngáy thơ.

Tô Khanh Lạc và Nam Cung Uyển Nhi cũng nhin không được nở nụ cười, không nghĩ tới đại tướng quân uy vũ cũng sẽ có lúc ngáy thơ như vậy, vẫn là Lâm Doanh lợi hại nha.

“Vị này chính là Thế tử Sở Tuyên Vương, không biết vị tiểu thư này là?” Nghe Tống Nam giới thiệu, lúc này mấy người mới chú ý tới Thiên Mục Phong ở sau lưng Tống Nam.

“Phụ thân của ta là Nam Cung Bá Hầu, công tử cứ gọi ta Uyển Nhi là được.” Nam Cung Uyển Nhi dịu dàng nói, gương mặt không cảm giác được mà hơi đỏ lên.

Vài người lại tiếp tục nói chuyện trong chốc lát, Thiên Mục Phong và Nam Cung Uyển Nhi chỉ ở bên cạnh yên tĩnh nghe, tầm mắt của Tống Nam vẫn dừng lại ở trên người của Tô Khanh Lạc, tình ý trong mắt không cần nói cũng biết, mắt của Nam Cung Uyển Nhi nhất thời âm đạm.

“A Nam ca ca!” Một giọng nữ kiều mị truyền đến, chân mày của Tống Nam chân mày cau lại, rất nhanh lại giãn ra.

“Mặt tướng tham kiến Hòa Thạc công chúa.” Tống Nam hơi cúi người, hành lễ với Thiên Thành Tuyết. Mấy người khác cũng theo sau mà hành lễ.

Thiên Thành Tuyết lập tức tiến lên, lôi kéo cánh tay của Tống Nam làm nũng nói: “A Nam ca ca, ta không phải đã nói huynh đừng có hành lễ mà.”

“Công chúa ưu ái, nhưng là cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ.” Tống Nam gằn từng chữ, khác với sự thân thiết mà Thiên Thành Tuyết đối với hắn.

Thiên Thành Tuyết có chút không vui bĩu môi, lúc này mới nhớ tới mấy người ở bên cạnh. Quan sát mấy nữ nhân kia một cái, Lâm Doanh thì nàng có biết một chút, Lâm Doanh chính là nam nhân bà trong lòng của hắn (Ý là đàn bà mà y như đàn ông á), cũng không có sức uy hiếp gì, ngược lại hai người bên cạnh nàng nhìn không quen mặt.

Thiên Thành Tuyết quan sát Tô Khanh Lạc và Nam Cung Uyển Nhi một vòng. Chỉ thấy một người dung mạo xinh đẹp, nhưng mà sắc mặt có chút tiêu tụy, thân hình nhỏ yếu, chắc là người bệnh lâu năm, thảo nào trước kia mình chưa từng thấy qua. Nhìn lại một người khác, mang mạng che mặt, không nhìn rõ dung mạo, chỉ là một đôi mắt phượng vô cùng mỹ lệ, để lộ ra bên ngoài làn da trắng nõn, tóc đen như mực, dáng người thon gầy, giống như một người mỹ nhân tuyệt sắc.

Thiên Thành Tuyết nhìn Tô Khanh Lạc, trong mắt thoáng hiện lên địch ý: “Người là người phương nào? Vì sao mang mạng che mặt?” Giọng nói bén nhọn khiến cho không khí lập tức khẩn trương, giống như nếu như Tô Khanh Lạc mà trả lời không tốt thì sẽ bị trị tội.

Tô Khanh Lạc dĩ nhiên phát hiện ra địch ý trong mắt của Thiên Thành Tuyết, hai mắt vẫn trong suốt như cũ, không hề có ý sợ hãi, lạnh nhạt nói: “Hồi bẩm công chúa, thần nữ là Tô Khanh Lạc, phụ thân là thái phó Thị Lang. Thần nữ không cẩn thận nên bị hủy dung, cho nên mới mang khăn che mặt.”

Nghe thấy Tô Khanh Lạc nói dung mạo của nàng ta bị hủy, Thiên Thành Tuyết có chút ngạc nhiên, hơi thờ ơ liệng tan đi rất nhiều, địch ý đối với Tô Khanh Lạc cũng không còn nữa.

“A Nam ca ca, chúng ta đi qua bên kia đi, hoa Phù Dung bên kia rất đẹp đó!” Thiên Thành Tuyết lắc lắc cánh tay của Tống Nam, giống như một hài tử thích làm nũng, hoàn toàn không còn khí thế ác liệt như lúc nãy nữa.

“Công chúa đi trước đi, mặt tướng còn có một số việc, đi trước một bước.” Tống Nam nói xong không thèm để ý đến oán khí trên mặt của Thiên Thành Tuyết, xoay người rời đi. Thiên Mục Phong cũng sóng vai rời đi.

Thiên Thành Tuyết nhìn bóng lưng của hai người, oán hận trừng mắt nhìn mấy người ở bên cạnh, xoay người rời đi.

Cách đó không xa Tô Khê Nguyệt nhìn thấy Thiên Thành Tuyết rời đi, từ bên cạnh bước nhanh đuổi theo, đi tới trước mặt của Thiên Thành Tuyết.

“Công chúa!” Tô Khê Nguyệt lên tiếng nói.

Thiên Thành Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy Tô Khê Nguyệt bên cạnh, nghi ngờ nhìn người vừa tới.

“Thần nữ Tô Khê Nguyệt, xin thỉnh an Hòa Thạc công chúa.” Tô Khê Nguyệt mỉm cười nói.

“A, Tô Khê Nguyệt?” Hòa Thạc công chúa nghi ngờ lặp lại, trong đầu tìm tòi về thông tin của người này.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.